

EN LA CAMPANYA DEL DIA DEL MALALT, LA PASTORAL DE LA SALUT FA UNA CRIDA A LA PARTICIPACIÓ DELS JOVES

Voluntaris de l'amor

Els mateixos responsables de la Pastoral de la Salut reconeixen que aquest no és un àmbit pastoral fàcil, en el sentit que acompanyar espiritualment els malalts requereix un esforç de formació però sobretot ser capaços de confrontar-nos amb vivències dures de malaltia i de mort. Aprofitant la campanya del Dia del Malalt, que en aquesta ocasió se centra en la vivència de l'Eucaristia com a font de salut i de vida, els responsables de la Pastoral de la Salut fan una crida als laics, i molt especialment als

joves, a involucrar-se en aquest àmbit de la pastoral. Tina Parayre, cap del servei de voluntaris de l'Hospital Sant Joan de Déu, ens narra en una entrevista molt commovedora experiències de malaltia i de mort que són autèntiques lliçons diàries de vida. «El miracle diari a l'hospital és sentir que a través nostre, de manera més o menys conscient, Déu estima profundament tots els nens que estan dintre del nostre hospital i les seves famílies.»

Pàg. 17 i 18

MONS. JOAN ENRIC VIVES TORNA DE TERRA SANTA «COLPIT» PEL PATIMENT A GAZA

«No esteu sols!»

L'11 de gener el patriarca llatí de Jerusalem i bisbes del món van dirigir una marxa per la pau a Betlem, en la qual van participar uns 800 nens, oferint pregàries per les víctimes del conflicte a la franja de Gaza. Aquest va ser un dels actes en els quals va participar una delegació de prelatos del Consell de les Conferències Episcopals Europees i de la Conferència de Bisbes Ca-

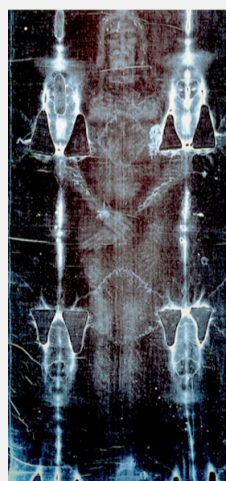
tòlics dels Estats Units. Representant la Conferència Episcopal Espanyola hi havia Mons. Joan Enric Vives, que valora per a *Catalunya Cristiana* aquesta peregrinació dels prelatos, que tenia l'objectiu de transmetre un missatge d'esperança i de pau. «Impacta constatar la por i la incertesa», afirma el bisbe d'Urgell.

Pàg. 8

El P. Agustí Borrell ens ofereix una reflexió setmanal amb motiu de l'Any Paulí

Pàg. 9

El Sant Sudari, un repte per a la intel·ligència

Ja des de l'edat mitjana el Sant Sudari, conegut també com a Síndone, que segons la tradició hauria embolcallat el cos de Crist quan va ser sepultat, ha sortit de la seva preciosa urna en nombroses ocasions solemnes per ser exposat als fidels. Coincidint amb l'anunci que el papa Benet XVI ha fet d'una nova ostensió per a la primavera de l'any 2010, hem volgut aprofundir en les vicissituds històriques d'aquest sudari que encara suposa un profund enigma.

Pàg. 3 i 4

Entrevista al cardenal Leonardo Sandri sobre les Esglésies orientals

Pàg. 10

S'estrena l'oratori «Pau i Fructuós»

El 24 de gener s'estrena a la catedral de Tarragona l'oratori *Pau i Fructuós*, amb música de Mons. Valentí Miseraachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra, i lletra de Mn. Joan Roig. Aquesta obra, que vol ser la culminació de l'Any Jubilar, descriu tot el que suposen Pau i Fructuós per a la seu tarragonina. L'oratori serà interpretat el mes d'abril a Roma i hi està prevista la presència del Sant Pare.

Pàg. 28

Sumari

Pàg. 5 VI Trobada Mundial de les Famílies a Mèxic

Pàg. 25 Restauració de l'església i el campanar de Masllorenc

Pàg. 28 Entrevista a Enric Canet sobre el Casal d'Infants del Raval

Pàg. 29 Barcelona: quinze anys de la revista «Teologia Actual»

Pàg. 31 Inauguració i benedicció d'una nova llibreria al Vaticà

Joves d'arreu del món proclamen a Brussel·les els «colors de la fe»

Pàg. 20

Editorial

Jornada Sacerdotal a Tarragona

El 21 de gener els capellans de Catalunya es reuneixen a Tarragona en una jornada sacerdotal. La invitació a aquesta jornada va partir col·legialment de tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, encapçalats per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i primat, que presideix la Conferència Episcopal Tarraconense.

Aquesta trobada culmina l'any jubilar convocat amb motiu de la celebració dels 1.750 anys del martiri de sant Fructuós bisbe i dels seus diaques sant Auguri i sant Eulogi que s'escau aquest mateix dia. Recordem que tots tres van ser cremats vius a l'amfiteatre romà de Tarragona l'any 259 víctimes de la persecució contra els cristians decretada pels emperadors Valerià i Gal·liè. El martiri va quedar reflectit fidelment en unes actes d'autenticitat provada. El web de l'arquebisbat de Tarragona, en un esforç encomiable, n'ofereix l'original en llatí i la traducció a onze llengües, inclosa la versió amazigh, que, cal no oblidar-ho, és ja la tercera llengua més parlada a Catalunya.

En el decurs d'aquest any jubilar, moltes persones i grups d'arreu han pogut lucrar el jubileu. Cal dir que l'arxidiòcesi de Tarragona ha preparat curosament l'acolliment dels pelegrins, que han estat rebuts a l'antiga Tarraco amb gran afecte: l'arquebisbe, sempre que ha pogut, ha presidit l'eucaristia a la catedral, en el marc d'una litúrgia curosament preparada i, després, s'han organitzat unes visites guiades de gran nivell a la mateixa catedral, al fòrum, al museu bíblic, a la basílica

paleocristiana, a Centelles... Tornar a aquests indrets suposa envigorir les arrels de la nostra fe, les arrels de la Catalunya cristiana, i percebre l'autenticitat i l'heroisme d'aquells primers testimonis. Concretament, en el cas dels sacerdots, Mons. Pujol ha escrit: «Sempre és un goig poder enfortir la nostra fraternitat sacerdotal que prové de l'únic sacerdoti, el de Nostre Senyor Jesucrist, del qual ell mateix gratuïtament ens ha volgut fer partícips. I l'ocasió que ens ho facilita ajudarà encara més a viure-la i a renovar la nostra vocació de servei humil i sacrificat al poble del Senyor, del qual som servidors.»

L'esforç de lligar fe i cultura per part de l'Església tarragonina ha quedat palès en un seguit d'actes, com ara la reposició de l'oratori *Pontifical de Flames*, que va ser estrenat l'any 1959, amb motiu de l'anterior Any Jubilar, i que constitueix una de les grans aportacions d'autors d'aquesta arxidiòcesi a la música sacra. L'oratori, amb lletra de Mn. Miquel Melendres i música de Mn. Francesc Tàpies, va ser interpretat novament a la catedral tarragonina el 9 de gener passat. També s'ha estrenat un altre oratori, titulat *Pau i Fructuós*, amb lletra de Mn. Joan Roig, rector d'Ulldemolins, i música de Mons. Agustí Miserachs, president de l'Institut Pontifici de Música Sacra i mestre de capella de la basílica de Santa Maria la Major de Roma. L'Església continua creant cultura i els sacerdots hi tenen una participació molt destacada. L'art continua sent expressió i pedagogia de la fe. Enhorabona, Tarragona!

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 111,30 €

Gibraltar i Portugal: 111,30 €

Resta d'Europa: 181,70 €

Amèrica i Àfrica: 217,06 €

Àsia i Oceania: 290,38 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«En virtut de la paraula, l'ésser humà és superior a l'animal; pel silenci és superior a ell mateix»

(Paul Masson. Magistrat i escriptor francès. 1849-1896)

Entenguem-nos, és superior a l'animal quan fa servir les paraules per difondre idees nobles i sentiments bells, «per crear ponts d'entesa i difondre missatges d'alegria i esperança»; en fi, per harmonitzar i convida pacíficament. Quan fa servir, però, paraules per esvalotar, injuriar i cridar amb ràbia vomitant blasfèmies, amenaces de mort i impropis, llavors és inferior a l'animal! «Pel silenci és superior a ell mateix.»

Callar per no exacerbar més l'ànim enfurimat del contrari és un gran encert, però callar per indiferència davant del mal no és un silenci virtuós, sinó culpable. Del gran publicista i escriptor català Ramon Rucabado és aquesta sentència: «L'home ha de ser un bon administrador de la paraula i del silenci.» Aquesta frase, com l'anterior, està amada de saviesa i cal entendre-la amb la saviesa que requereix.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

El Sant Sudari, un repte per a la intel·ligència

■ El papa Benet XVI va anunciar recentment una nova ostensió de la Síndone per a l'any 2010

Fabrizio Assandri

Torí

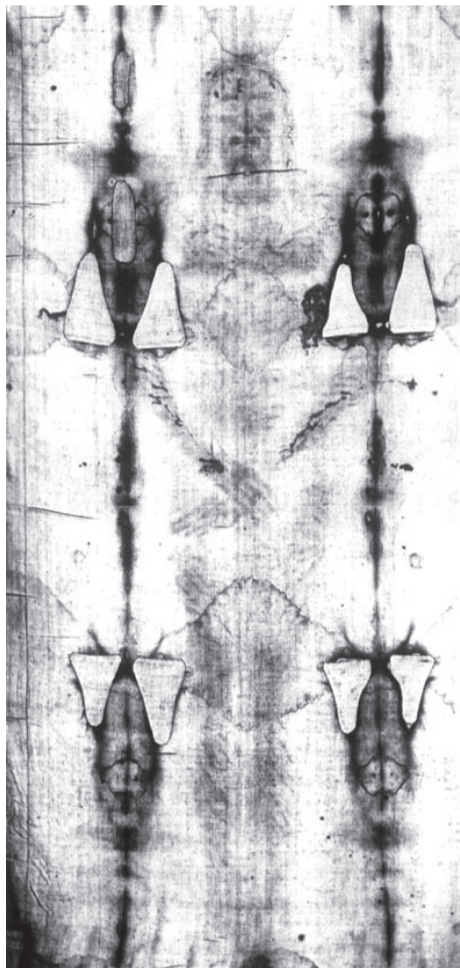
Ja des de l'edat mitjana el Sant Sudari, conegut també com a Síndone, que segons la tradició hauria embolcallat el cos de Crist quan va ser sepultat, ha sortit de la seva preciosa urna en nombroses ocasions solemnes per ser exposat als fidels, com per exemple, a les noces reials. El mes de juny passat, rebent en audiència la diòcesi de Torí, al nord d'Itàlia, on es custodia el Sudari, el papa Benet XVI va anunciar una nova ostensió per a la primavera del 2010. Concretament, l'ostensió s'iniciarà el 10 d'abril. «Serà una ocasió ben propícia per contemplar aquest Rostre misteriós —va dir el Sant Pare— que parla silenciosament al cor dels homes i els convida a reconèixer-hi el rostre de Déu.» El Papa també va confiar als fidels el seu desig de participar personalment en aquest esdeveniment: «Si el Senyor em dóna vida i salut, espero anar jo també a aquesta ostensió.»

Poc abans de ser escollit Pontífex, el cardenal Joseph Ratzinger, que ja coneixia bé el Sant Sudari i havia participat en l'ostensió del 1998, s'hi va referir el 25 de març del 2005, al Via Crucis de Divendres Sant al Coliseu romà, a la meditació de l'onzena estació: Jesús clavat a la creu. «La Síndone de Torí—deia la meditació escrita per ell— ens permet de fer-nos una idea de la increïble crueltat d'aquest procediment.»

Les darreres ocasions que el Sant Sudari ha estat exposat al públic han estat, precisament, el 1998, quan també el papa Joan Pau II va acudir a Torí per venerarlo, i l'any 2000, amb motiu del Jubileu. En aquestes dues ocasions van participar-hi més de tres milions de peregrins.

Una mica d'història

Les primeres notícies certes de la Síndone són del 1353, quan apareix a Lirey (França), on va ser duta presumiblement pels croats que van ser a Terra Santa. Un segle després la mortalla va arribar a mans dels ducs de Savoia, que la van custodiar a Chambéry, on el 1532 va ser feta malbé per un incendi que va cremar trossos del Sudari, perquè estava doblegat. Mentrestant, el 1506 el papa Juli II havia autoritzat el culte públic del Sudari. El 1694 va ser traslladat a Torí i ara el propietari és el Papa, perquè el va rebre com a donació dels Savoia per desig testamentari d'Humbert II, el darrer rei d'Itàlia, el 1983. Un altre incendi, el 1997, a la catedral de Torí va destruir la capella on es conservava el Sant Sudari, però la prompta intervenció dels bombers va

Imatge tradicional de la Síndone de Torí.

El Sant Sudari actualment es conserva en una bonica teca.

impedir que el Sudari patís cap mal.

La imatge «inexplicable» que es pot veure clarament al Sudari, una tela de lli groc que fa 4,32 metres de llargada i 1,09 d'amplada, continua essent un misteri per a la ciència i no deixa d'impressionar tant

els simples fidels com els homes d'estudi. La imatge és doble, frontal i dorsal, i s'hi veu l'empremta d'un home crucificat segons el mateix procediment exacte que expliquen els evangelis. «Icona de la Passió, veure el Sudari sempre representa una gran oportunitat no només de contemplar la mort del Senyor —diu Marco Bonatti, responsable de comunicació de l'ostensió i director del setmanari de la diòcesi de Torí *La voce del popolo*—, sinó per reflexionar també sobre l'amor que Déu ens té i la invitació consegüent a l'amor i al servei cap als altres.»

La diòcesi de Torí es prepararà per a l'esdeveniment, al llarg de l'any 2009, reflexionant sobre el tema *Passio Christi, passio hominis*, que és el lema escollit per a la nova ostensió, amb la idea de connectar el patiment dels homes d'avui amb la Passió de Jesús, tal com està testimoniada a la Síndone.

La nova seu del Museu de la Síndone va ser inaugurada el 1998.

La indicació per a una ostensió cada deu o dotze anys —mentre que abans es feia cada vint-i-cinc— va sorgir de la Comissió diocesana per a la Síndone, que ha pensat que una pausa de vint-i-cinc anys era massa llarga perquè cada generació pogués veure personalment el Sudari. Per això es va proposar aquesta ostensió, pensant també que la propera es podria produir l'Any Sant del 2025.

Entre la devoció i el turisme

Per a aquest important esdeveniment, que per a la ciutat de Torí uneix devoció i promoció turística després dels Jocs Olímpics hivernals del 2006, institucions locals i eclesials s'han unit a través d'un Comitè, l'acte constituït del qual va ser signat fa poc per l'arquebisbe, el cardenal Severino Poletto, que també és el Guardià pontifici de la Síndone, i l'alcalde Sergio Chiamparino. No obstant això, l'organització també haurà de tenir en compte, en una ciutat que va ser la primera capital

d'Itàlia i el seu pol industrial amb la fàbrica de cotxes Fiat, la profunda crisi econòmica, que a Torí sembla que se sent més que a la resta del país. D'aquí la necessitat d'estalviar també en els treballs d'organització. De totes maneres, els temes principals en els quals es va començar a treballar són els que concernen la comunicació, l'estructuració global dels serveis i el recorregut d'accés a la catedral per als pelegrins, que probablement comprendrà diferents etapes amb explicacions i reflexions sobre el Sant Sudari.

A més del recorregut que s'establirà de manera extraordinària amb motiu de l'ostensió, a Torí es troba de forma permanent el Museu de la Síndone, a la cripta de la cèntrica església del Sant Sudari. La Germanat del Sant Sudari va néixer a Torí el 1598, amb la finalitat de conrear i fomentar la devoció cap al Sant Sudari, que havia arribat a la mateixa ciutat vint anys abans, i també de promoure iniciatives de caritat. El Museu, que és propietat de la Germanat, va néixer el 1936 i la seva nova seu va ser inaugurada el 1998. També inclou explicacions per a cecs; hi ha una secció científica i una altra d'històrica, mentre que la cripta disposa de frescos virtuals sobre temes de la Passió, que van canviant lentament i acompanyen el visitant.

Juntament amb el Museu, la Germanat també va constituir el Centre Internacional de Sindonologia, que és una estructura

de coordinació entre els estudis sobre el Sudari. Els temes científics de discussió són molt variats i inclouen biologia, física, botànica, medicina legal, arqueologia, però també informàtica i fins i tot el càlcul de les probabilitats. El debat científic i històric

és molt ampli i encara queden per al futur moltes hipòtesis d'investigacions que cal abordar per aprofundir en el coneixement d'aquest sant llenç, que no deixa de sorprendre creients i no creients.

Aquestes dues institucions promogudes per la Germanat posen en relleu la importància i l'actualitat del que va afirmar Joan Pau II en la seva visita a Torí el 1998: «El Sant Sudari és un repte per a la intel·ligència. Abans que res, exigeix de cada home, en particular de l'investigador, un esforç per captar amb humilitat el missatge profund que transmet a la seva raó i a la seva vida.» La Germanat del Sant Sudari compta amb l'estreta col·laboració de l'Associació d'Amics del Museu de la Síndone i també de molts voluntaris, l'obra d'assistència dels quals serà essencial durant l'ostensió. La pàgina web oficial del Sant Sudari (amb versió en espanyol), on també es troben informacions sobre la propera ostensió, és: www.sindone.org.

L'ENTREVISTA

Gian M. Zaccone, vicedirector del Centre de Sindonologia i director científic del Museu de la Síndone

Fabrizio Assandri

—Quan es van començar a interessar per l'estudi de la Síndone els científics?

—La recerca científica va començar amb les fotografies fetes per Secondo Pia, el 1898, que revelaven les característiques de comportament negatiu de l'empremta que es veu al Sudari. La imatge es presenta com qualsevol negatiu fotogràfic, amb la inversió dels colors i de les parts clares amb les fosques i viceversa. Això explica per què es veien els ulls molt clars i els pòmuls foscos i va despertar al mateix temps als científics la pregunta sobre com es va poder produir un fenomen —el del negatiu— tan complex i que coneixem només des dels anys vuitanta. Sent la Síndone de l'edat mitjana, de quina manera un pintor o un falsificador llavors haurien pogut crear una obra amb una tècnica tan moderna? Llavors va començar la recerca científica, ja que fins llavors només s'havia estudiat la història del Sant Sudari i la seva devoció. Yves Delage, tot i ser ateu i un mestre del positivisme francès, es va comprometre molt amb l'estudi del Sudari, que per a ell pertanyia, amb molta probabilitat, a l'home Jesús. Els seus escrits encara són molt actuals per entendre com aplicar-se a l'anàlisi científica sense prejudicis de cap mena. El seu alumne Paul Vignon, catòlic, va continuar amb els estudis i avui ell és un dels pilars de tota investigació científica sobre la Síndone.

—Quin és l'objectiu d'aquests estudis?

—Sovint es parla de comprovar l'«autenticitat» del Sudari, però és una perspectiva equivocada, perquè pot ser autèntic si volem dir que va pertànyer a Jesús o autèntic si ens referim que va contenir un cadàver. La ciència ha de buscar més aviat l'origen de l'objecte i no demostrar si va pertànyer o no a Crist. La ciència no ha de perdre mai el rigor científic i ha d'estar lliure de prejudicis, com també va dir Joan Pau II en la seva visita a Torí el 1998. I també s'ha d'aturar allà on encara no tenim respostes, per exemple pel que fa referència a com es va formar la imatge, cosa que encara és un misteri.

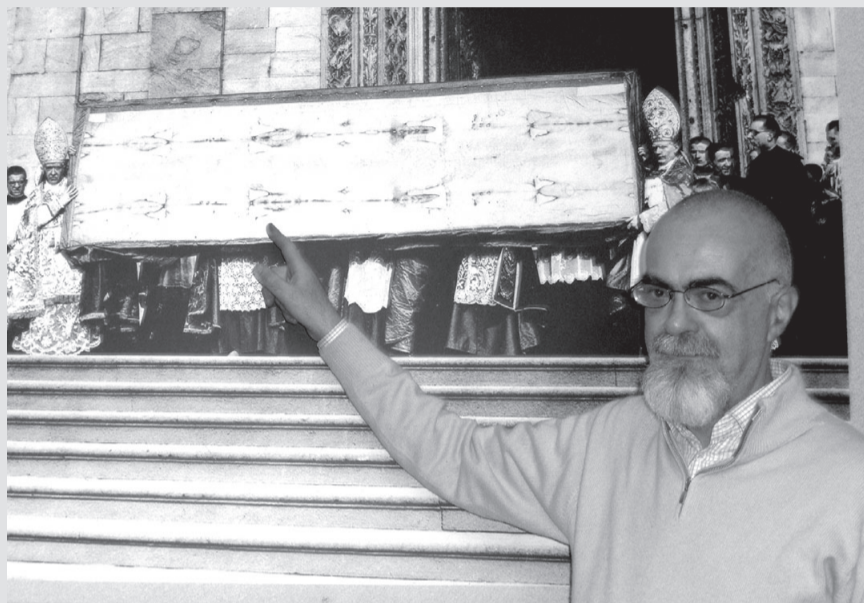
—Avui dia, què ens pot dir la ciència sobre la Síndone?

—Que el teixit de lli del Sudari és compatible amb restes molt antigues, fins i tot del temps de Jesús. Realment s'hi ha embolicat un cos humà i no es pot pensar que sigui una pintura o una còpia. També s'hi van trobar restes biològiques, en concret sang humana. Aquesta empremta té realment característiques de negatiu fotogràfic i, a diferència de qualsevol imatge pintada, conté informació tridimensional, perquè les zones clares i les fosques estan distribuïdes segons una relació matemàtica precisa: la intensitat del color varia segons la distància que hi havia entre el cos i la tela. També s'hi ha trobat pol·len de plantes que demostren que el Sudari va estar exposat a l'exterior a l'Orient Mitjà i després a Europa, d'acord amb el que la investigació històrica ha reconstruït.

—Però encara no se sap com es va formar la imatge...

—Sabem que es va formar a causa d'una oxidació superficial que ha deshidratat les fibres de lli, però no les fibres

«La Síndone és la icona de la sofrença»

«En aquest Llençol veiem el cos d'un home que va patir i morir com Crist»

profundes, sinó només la part més externa, la que estava en contacte amb el cos. De fet, al dors no es veu la marca del cos sinó només les taques de sang. Coneixem el mecanisme, però no podem explicar com un cos humà pot actuar amb un teixit de lli fins a originar-hi aquesta reacció fisicoquímica.

—Com valora les proves del 1988 amb el carboni 14, els resultats de les quals, des de tres laboratoris diferents, daten el Sudari a l'època medieval?

—Aquesta prova, per a molts, havia de ser la definitiva. Alguns van dir que seria l'última paraula sobre l'assumepte del Sudari. Per a altres es tractava d'un complot o d'un resultat sense cap validesa. Aquestes són dues posicions equivocades, perquè el problema real és si la part de teixit que s'ha analitzat és representativa del teixit sencer, que ha patit moltes vicissituds i maneres de conservació particulars. Per de comptat, s'ha d'acollir el resultat dels laboratoris sense enaltir-los ni menysprear-los, tenint en compte que molts elements no concorden amb aquestes anàlisis. Per exemple, s'hi ha trobat pol·len procedent de l'Orient Mitjà, però sabem que des de l'època medieval la tela va ser a Occident. I a més: com es va poder fabricar una cosa tan complexa com el Sant Sudari a l'edat mitjana? Una datació d'aquesta mena fa aparèixer més problemes dels que sembla resoldre. La del carboni 14 és una prova entre altres i ha de ser valorada en el context de les altres anàlisis i de les incongruències que han sorgit. Per això, des d'aquest Centre de Sindonologia, vam demanar que es fes abans de la prova del carboni 14 una investigació sobre els diferents components del teixit.

—Reconstruir el curs històric de la

Síndone també és important per valorar-ne l'«autenticitat»...

—Aquí ens trobem amb una qüestió epistemològica important: la història té límits i no pot autenticar dos mil anys d'història. Si volguéssim establir tots els passatges dels objectes que tenim als museus, ni tan sols estaríem segurs de la màscara de Tutankamon. Per això, si volem conèixer un objecte n'hem d'analitzar les característiques. També la història hi pot ajudar molt, però té límits. De tota manera, la història fins ara ha pogut aclarir que el Sudari és almenys del segle XVI, perquè a França, al riu Sena, s'ha descobert un medalló de peregrinació del segle XIV amb la imatge del Sant Sudari. Això ja és força important, perquè podem excloure que es tracti d'una elaboració del període següent. Pel que fa al que va passar abans, hi ha una sèrie d'hipòtesis, però sabem que ja des dels primers segles es coneixia la tradició de la conservació de l'aixovar funerari de Jesús. Clarament no podem saber si parlem de la mateixa mortalla.

—Què es pot dir de l'home del Llençol? També hi ha un dossier d'estudi de medicina legal sobre les ferides...

—Tractant-se de la imatge d'un cadàver humà amb moltes lesions, la medicina s'hi ha interessat molt i efectivament totes les ferides que s'hi veuen corresponen exactament a les d'un crucificat i a les tortures patides pel Crist dels Evangelis, és a dir, la flagel·lació, la corona d'espines, els cops a la cara, els ossos clavats, les ferides al costat, la no-ruptura dels ossos inferiors... Hi va haver intents de reconstruir l'home del Sudari, perquè la cara que es veu en el negatiu fotogràfic ja parla per ella mateixa. També costa d'establir-ne

l'alçada, perquè es tracta d'una imatge en un llençol que va tenir distensions i, a més, la rigidesa cadavèrica fa que les cames estiguin fixades en una posició poc natural. De tota manera es tracta d'un home alt, entre 1,70 i 1,75, amb les característiques típiques de la imatge de Crist tal com s'afirma des del segle VI.

—Quin és el secret de l'interès que el Sant Sudari continua despertant tant en estudiosos com en persones corrents?

—El 1998 es va fer un qüestionari als joves que s'atansaven a veure l'ostensió i més del 90% va dir que hi anava atret pel sentit del Llençol i no pel problema de l'autenticitat. Evidentment, la de l'autenticitat és una pregunta que tothom es fa, però des d'una perspectiva de fe o espiritual aquesta qüestió no és la central, com bé va dir Joan Pau II. En aquest Llençol veiem el cos d'un home que va patir i morir com Crist, cosa que per al creient ja és important, perquè l'ajuda a meditar sobre la realitat de la passió i de la mort de Crist, com també sobre el misteri de la resurrecció. Per a qui no hi creu, es tracta de la icona del patiment, perquè s'hi poden veure elements de crueltat i de dolor extrems. Molts van quedar impressionats en veure *La Passió*, de Mel Gibson. En el meu cas, no obstant, no va ser tan sorprenent perquè jo ja havia vist a la Síndone signes d'un dolor i d'una tortura encara més dramàtica. Per això crec que el Sudari és un instrument clau per a la pastoral ja que és una imatge dels efectes de la violència, de la marginació, del rebuig... I això és independent de la pertinença a Crist o no. A més, no es pot oblidar que el Sudari no és l'objecte de la nostra devoció, sinó que és Jesús mateix. El Llençol és un instrument per a aquesta devoció.

—Com es conserva avui el Sudari?

—Conservar la Síndone per a la futures generacions és una gran responsabilitat. Després de diversos estudis, es va decidir no continuar conservant-la plegada, com es feia abans, perquè això provocava la formació de plecs i la caiguda de petites partícules de sang. Avui la conservem estesa, en una gran teca, amb humitat constant i foscor, per on circula un gas inert, l'argó. A més, el Sudari es va cremar en part el 1532 i les monges de Chambéry el van preparar amb un teixit de reforç i van posar pedaçs sobre els forats. Amb el temps les parts cremades, sota els pedaçs, s'havien convertit en pols i hi havia el risc que aquesta acumulació de pols fes malbé les altres parts del Sudari. Després de l'autorització de la Santa Seu, el 2002 en vam treure els pedaçs i la pols i vam cosir de nou el Llençol en un teixit nou.

—Què significa, per a vostè, el Sudari?

—Fa molts anys que me n'ocupo i per a mi ha estat gairebé com un company de vida. Es tracta d'un objecte intrigant i m'ha fet entendre el sentit del sacrifici de Crist i de l'amor de Déu. També m'ha ajudat en moltes eleccions personals. Personalment vaig aportar la meua contribució a l'estudi, iniciant una investigació per entendre la història de la relació entre els homes i la Síndone. Això ens dona una imatge més completa del Sudari, que no és un objecte «mort», sinó que ha participat de la pastoral i de la cultura de l'Església i de la vida i de les emocions dels homes.

església en el món

Mèxic

La família, escola d'humanitat

■ Mèxic acull la VI Trobada Mundial de les Famílies

Catòlico Digital
Ciutat de Mèxic

Al tancament d'aquesta edició acabava d'inaugurar-se la VI Trobada Mundial de les Famílies (TMF) a Mèxic, promoguda pel Pontifici Consell de la Família. Del 14 al 18 de gener milers de delegats procedents de 45 països, més de 30 cardenals i 200 bisbes s'aplegaven a la capital mexicana a l'entorn del tema *La família, formadora de valors humans i cristians*. La trobada es dividia en tres moments: un de teologicopastoral, un dedicat als testimonis i un altre de commemoratiu. L'objectiu principal consistia a proveir d'instruments pastorals i d'activitat social que permeti a les Esglésies locals de posar les famílies en el centre dels seus treballs i conscienciar-les del seu paper formatiu, tant a la comunitat cristiana com a la societat.

El 14 de gener començava la TMF i congregava més de nou mil participants al Congrés Teològic Pastoral, un rècord històric per a aquest tipus d'esdeveniments. En prendre la paraula a la sessió inaugural, el cardenal Ennio Antonelli, president del Pontifici Consell per a la Família, va donar la benvinguda als participants i va introduir el tema de la trobada. El cardenal Antonelli va expressar que «la família és el primer i principal camí de l'Església» i «l'escola més eficaç d'humanitat», que transmet les normes de vida, i que es basa en l'exemple, el testimoniatge, l'experiència i l'exercici quotidià.

Per això va instar a estar atents a la veu de l'Esperit, de tal manera que es construïxin camins per fer front a la cultura de la mort que ataca, principalment, la família. El cardenal Antonelli va recordar que Benet XVI considera la família com una prioritat a la societat, i va emfasitzar que la

família transmet els valors humans i cristians basant-se en l'exemple de l'experiència i exercici quotidià. Visiblement emocionat, va confirmar una certesa: «La família és un gran bé per a les persones i la societat, és un do de Déu.» Més endavant, va definir la família com una realitat humana i no tan sols eclesial, ja que és part de la nostra cultura, i va acabar assenyalant que Mèxic és un país en què les famílies comparteixen els seus valors.

Per la seva banda, l'arquebisbe primat de Mèxic, el cardenal Norberto Rivera Carrera, va assegurar que la «família continua sent un baluard de la societat», per això cal que l'Estat en tingui cura i la protegeixi contra els factors externs que amenacen de dissoldre-la. El cardenal Norberto Rivera va donar la benvinguda als participants d'arreu del món i els va dir que el país els obre les portes del seu cor. Va recordar la importància de la família en la vida de l'ésser humà, la qual, va dir, és un baluard en aquests temps de crisi. «És una institució divina, part integrant de la nostra cultura», va assenyalar l'arquebisbe primat de Mèxic.

D'altra banda, Mons. Carlos Aguiar Retes, president de la Conferència de l'Episcopat Mexicà, va considerar que «la família és patrimoni de la humanitat i escola de fe», i va advertir que el relativisme posa en perill la integritat de la família. A més, el prelat mexicà va assenyalar que la pobresa i algunes legislacions contràries a la família estan minant aquesta institució fonamental de la societat, per això va fer una crida a tenir una consciència i un compromís més

El cardenal Antonelli va participar a la inauguració de la TMF.

gran per treballar per la família, cosa que redundarà en bé de la societat en el seu conjunt. Mons. Retes va ressaltar el paper de la mare, el pare i els fills en la vida de l'ésser humà: «El paper de la mare és fonamental per al futur de la societat (...); el pare té el deure de ser realment pare, compartir la responsabilitat i col·laborar en l'educació dels fills (...). Els fills tenen el dret de poder comptar amb el pare i la mare que els acompanyin envers la plenitud de la seva vida.»

Cèl·lula insubstituïble de la societat

Durant l'audiència pública dels dimecres, Benet XVI, que no va participar físicament a la TMF, va fer una nova crida en favor de la família tradicional, basada en el matrimoni entre un home i una dona, a la qual va qualificar de «cèl·lula insubstituïble i fonamental de la societat». El Papa va fer aquesta afirmació davant d'unes cinc mil persones que van assistir a l'Aula Pau VI del Vaticà, a les quals va convidar a pregar i implorar a Déu la gràcia divina per a la VI

Trobada Mundial de les Famílies.

A la inauguració de la TMF, el president de Mèxic, Felipe Calderón, va manifestar que la dissolució familiar és causant de l'augment de la violència i la delinqüència. El primer mandatari va dir que la delinqüència no destruirà les famílies mexicanes, tema que és una prioritat a la seva administració. Calderón va fer una àmplia exposició pel que fa a les accions que ha emprès el seu Govern per al benestar de les famílies, entre

les quals va detallar l'assegurança popular, el suport a mares solteres i l'atenció a infants del carrer. En inaugurar la TMF, el president mexicà va fer una crida a defensar els valors de la família, atès que és el cor i la base sobre la qual es construeix tota societat. Calderón va assenyalar que és precisament a la família on es transmeten els valors de la responsabilitat, la tolerància, l'amor i la solidaritat, «valors per aconseguir una vida comunitària en pau i en harmonia». Va afegir que «és aquí on veritablement es pot fonamentar un desenvolupament humà integral o perdre's». Però també va reconèixer que, igual que el món, la família canvia. Cada vegada més, la família està integrada per una mare i el seu fill, i cada vegada hi ha més divorcis. Per això, va dir, «hem de donar suport als qui per diverses raons no formen part d'un nucli familiar (...). Estem obligats a transmetre els valors que donen força als qui no van tenir la fortuna de comptar amb una família (...). Correspon a l'Estat reconèixer i tutelar la família, que és la cèl·lula bàsica de la societat».

VATICÀ

Benet XVI bateja tretze nadons a la Capella Sixtina

Catòlico Digital / Ciudad del Vaticano

El papa Benet XVI va batejar tretze nadons a la Capella Sixtina l'11 de gener, en una cerimònia realitzada cada any per rebre els membres més recents de l'Església. La missa oficiada per Benet XVI es va fer als peus del fresc *El Judici Final*, de Miquel Àngel. El Papa va batejar i va beneir nou nens i quatre nenes. Va dir que el seu naixement és una mostra de l'amor de Déu i un recordatori del «valor i dignitat de cada ésser humà». Així mateix, va demanar als seus pares, padrins i avis que els eduquessin en la fe. El baptisme és un do, però també una responsabilitat: un recordatori que va fer el Papa en la festa del baptisme del Senyor. El Pontífex va recordar l'essència del Baptisme: «Ens dona la vida eterna.» «Vet aquí l'estupenda realitat: la persona humana, mitjançant el Baptisme, és introduïda en la relació única i singular de Jesús amb el Pare, de manera que les paraules que van ressonar des del cel sobre el Fill unigènit són autèntiques per a cada home i per a cada dona que reneix de l'aigua i de l'Esperit: "Tu ets el meu fill estimat".» El do del Baptisme, subratllava el Papa, «és tan gran que, si en fóssim plenament conscients, tota la nostra vida seria un agraïment continu».

Un any més, el Papa va batejar els petits.

PERÚ

L'espanyol José Javier Travieso, nou bisbe auxiliar de Trujillo

Trujillo / OMPRESS

El 6 de gener es va fer públic que el Papa va nomenar el pare José Javier Travieso Martín, claretia, bisbe auxiliar de l'arxidiòcesi de Trujillo, al Perú, el titular de la qual és el franciscà Héctor Miguel Cabrejos Vidarte, al seu torn, president de la Conferència Episcopal Peruana. El bisbe electe va néixer a Don Benito (Badajoz) el 1952 i va ser ordenat sacerdot a Granada el 1976. Com a sacerdot va ser assistent a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar (Santa Cruz de Tenerife); va col·laborar com a capellà a diverses escoles; va ser responsable pastoral del Col·legi Don Benito, professor de Religió i promotor vocacional. El 1988 va ser destinat al Perú, on va ser encarregat de la pastoral del Col·legi Claretia de Lima, vicerector de la parròquia del Cor de Maria Magdalena del Mar i de la parròquia Sant Antoni Maria Claret a la ciutat de Lima; professor, secretari acadèmic i director d'estudis de l'Institut Joan XXIII i encarregat de les missions i de la Secretaria de Justícia, Pau i Integritat de la Creació a la Delegació Claretiana del Perú. Des del 2008 és col·laborador del col·legi claretia de Trujillo i professor al Seminari a la Universitat Catòlica de Trujillo. Ha produït alguns CD de música i alguns fulletons sobre la vida de sant Antoni Maria Claret i l'espiritualitat claretiana.

**AJUDA A L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ.**

PELEGRINATGE A FÀTIMA

VIATJAREM EN AVIÓ A LISBOA. VISITAREM AQUESTA CIUTAT I D'ALTRES DE GRAN INTERÈS CULTURAL I ARTÍSTIC
DEL 25 AL 29 DE MARÇ

PELEGRINATGE A ROMA AMB MOTIU DE L'ANY PAULÍ

ASSISTIREM A LA CERIMÒNIA DE CLAUSURA DE L'ANY SANT PAULÍ OFICIADA PER BENET XVI

JUNY DE 2009

MÉS VIATGES EN PREPARACIÓ.

VIATJA DE MANERA
ESPIRITUAL, CULTURAL,
LÚDICA, ACOLLIDORA I
RESPECTUOSA AMB ELS
AMICS DE CATALUNYA
CRISTIANA

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ:

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA

TÈLFON: 93 409 27 70 • FAX: 93 409 27 75 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

VATICÀ

El Papa rep el cos diplomàtic davant de la Santa Seu

■ Demana duplicar els esforços per construir la pau

AICA

Ciutat del Vaticà

El 18 de gener Benet XVI va pronunciar el seu discurs anual als membres del cos diplomàtic acreditat davant de la Santa Seu. Durant la trobada, el Papa va rebre les felicitacions de tots els ambaixadors, a través del nou degà del cos, l'ambaixador Alejandro Emilio Valladares Lanza, d'Honduras. Actualment el Vaticà té relacions diplomàtiques plenes amb 177 països, als quals s'han d'afegir les Comunitats Europees i el sobirà orde de Malta, i dues missions amb caràcter especial: la missió de la Federació Russa i l'Oficina de l'Organització per a l'Alliberament de Palestina.

Benet XVI va recordar «els que han patit a causa de les greus catàstrofes naturals, particularment al Vietnam, Birmània, la Xina i les Filipines, a Amèrica central i el Carib, a Colòmbia i al Brasil, o bé a causa de sagnants conflictes nacionals o regionals o d'atemptats terroristes que han sembrat la mort i la destrucció a països com l'Afganistan, l'Índia, el Pakistan i Algèria». Després de posar en relleu que «tot i els molts esforços que s'han fet, la tan desitjada pau encara és llunyana», va dir que cal «duplicar els esforços a favor de la seguretat i el desenvolupament». En aquest sentit, va recordar que el Vaticà «ha procurat ser dels primers a signar i ratificar» la Convenció sobre les bombes de dispersió, i davant «els símptomes de crisi que es perceben en l'àmbit del desarmament i de la no-proliferació nuclear, no deixa de recordar que no es pot construir la pau quan les despeses militars sostenen enormes recursos humans i materials als projectes de desenvolupament, especialment dels països més pobres». «Des d'ara —va indicar—, és urgent adoptar una estratègia eficaç per combatre la fam i afavorir el desenvolupament agrícola local, més encara quan el

Els diplomàtics saluden el Papa.

percentatge de pobres augmenta fins i tot als països rics. (...) Cal crear una nova confiança. Aquest objectiu només es podrà aconseguir a través d'una ètica fonamentada en la dignitat innata de la persona humana. Sé molt bé que això és exigent, però no és una utopia. Avui més que mai, el nostre futur està en joc, així com el destí del nostre planeta i els seus habitants, en primer lloc de les generacions joves, que hereten un sistema econòmic i un teixit social durament qüestionat.»

El Bisbe de Roma es va referir, així mateix, als viatges apostòlics fets l'any passat. En relació amb el discurs a la seu de l'ONU, va subratllar: «Seixanta anys després de l'adopció de la Declaració Universal dels Drets Humans, vaig voler posar en relleu que aquest document es basa en la dignitat de la persona humana, i aquesta, al seu torn, en la naturalesa comuna a tothom, que transcendeix les diverses cultures.» A Lourdes va afegir, «vaig voler subratllar que el missatge de conversió i d'amor que

s'irradia des de la gruta de Massiabelle continua tenint gran actualitat, com una invitació constant a construir la nostra existència i les relacions entre els pobles sobre unes bases de respecte i de fraternitat autèntiques, conscients que aquesta fraternitat pressuposa un Pare comú a tots els homes. D'altra banda, una societat sana i laica no ignora la dimensió espiritual i els seus valors, perquè la religió, i em va semblar útil repetir-ho durant el meu viatge pastoral a França, no és un obstacle, sinó un fonament sòlid per a la construcció d'una societat més justa i lliure.»

Persecucions als cristians

El Papa va afirmar que «les discriminacions i els greus atacs de què han estat víctimes, aquest any passat, milers de cristians, mostren com qui amenaça la pau no és només la pobresa material, sinó també la pobresa moral. És en la pobresa moral, on aquestes atrocitats tenen l'arrel». Després

de reiterar que «el cristianisme és una religió de llibertat i de pau, i que està al servei de l'autèntic bé de la humanitat», va renovar el seu «afecte paternal als nostres germans i germanes víctimes de la violència, especialment a l'Iraq i a l'Índia». El Pontífex va demanar «a les autoritats civils i polítiques que procurin posar fi a la intolerància i a les vexacions contra els cristians, que hi intervinguin per reparar els danys causats, particularment als llocs de culte i a les propietats; que fomentin el respecte just cap a totes les religions, proscrivint tota forma d'odi i de menyspreu. També espero que al món occidental no es conreen prejudicis o hostilitats contra els cristians, simplement perquè, sobre certes qüestions, la seva veu molesta». Va encoratjar els cristians a no desanimar-se, ja que, «si les tribulacions són dures, la presència constant de Crist és un consol eficaç. El seu Evangelí és un missatge de salvació per a tothom i no pot ser confinat a l'esfera privada, sinó que ha de ser proclamat des dels terrats, fins als confins de la terra».

Pel que fa al conflicte entre israelians i palestins, va reiterar que «l'opció militar no és una solució, i la violència, vingui d'on vingui i sota qualsevol forma que adopti, ha de ser fermament condemnada. Desitjo que, amb el compromís determinant de la comunitat internacional, la treva a la franja de Gaza torni a ser vigent, ja que és indispensable per fer acceptables les condicions de vida de la població, i que siguin represes les negociacions de pau renunciant a l'odi, a la provocació i a l'ús de les armes». El Pontífex va prosseguir el seu discurs parlant sobre els altres països d'Orient Mitjà, d'Àsia i d'Àfrica, i es va referir a Amèrica Llatina: «Cal desitjar que les legislacions tinguin en compte les necessitats dels que emigren, i els han de facilitar el reagrupament familiar i conciliar les exigències legítimes de seguretat amb les del respecte inviolable de la persona»; va lloar «el compromís prioritari de certs governs per restablir la legalitat i emprendre una lluita sense aturador contra el tràfic d'estupefaents i la corrupció», i va manifestar la seva alegria perquè «trenta anys després del començament de la mediació pontificia sobre el conflicte entre l'Argentina i Xile, relatiu a la zona austral, tots dos països han segellat una voluntat de pau».

Neocatecumenals: alegria, fe i recerca de la unitat

VIS / Ciutat del Vaticà

Benet XVI va commemorar el 10 de gener, a la basílica de Sant Pere, el 40è aniversari de l'inici a Roma del Camí Neocatecumenal, fundat pels espanyols Kiko Argüello i Carmen Hernández, i el sacerdot italià Mario Pezzi. Van participar a la trobada 25.000 membres del Camí. El Papa va entregar la «creu de la missió» a catorze comunitats del Camí, que partiran en missió a les zones més difícils i secularitzades de la perifèria de Roma ajudant-ne els rectors. «La vostra presència —va dir el Papa— (...) testimonia els prodigis que ha obrat el Senyor en aquestes quatre dècades i també indica el compromís amb què voleu prosseguir el camí iniciat: un camí de fe i de seguiment de Crist, de testimoni valent del seu Evangelí, (...) un camí d'adhesió d'ocul a les directrius dels pastors i de comunió amb tots els altres components del Poble de Déu, (...) ben conscients

que ajudar les persones de la nostra època a trobar Jesucrist el Redemptor de l'ésser humà, constitueix la missió de l'Església i de qualsevol batejat.» El Pontífex va recordar l'aprovació recent dels estatuts del Camí per part del Pontifici Consell per als Laics, que «ha segellat l'amor i la benvolença amb què la Santa Seu continua l'obra que el Senyor va suscitar a través dels vostres iniciadors». Així mateix, va animar els membres del Camí a aspirar a la unitat, perquè «la unitat dels deixebles del Senyor pertany a l'essència de l'Església i és condició indispensable perquè la seva acció evangelitzadora sigui fecunda i creïble». Benet XVI va concloure convidant els neocatecumenals a «no desanimar-se davant de les dificultats, a no buscar èxits humans, i a no témer incomprendiments i fins i tot persecucions», sinó a «confiar únicament en la potència de Crist, a prendre la pròpia creu, i a seguir les petjades del nostre Redemptor».

Mor el cardenal Pio Laghi

AICA / Ciutat del Vaticà

El cardenal italià Pio Laghi, nunci de la Santa Seu a l'Argentina entre el 1976 i el 1980, va morir el 10 de gener, als 86 anys a l'hospital romà de San Carlo de Nancy. La mort del cardenal Laghi va ser a causa d'una insuficiència cardiovascular, propiciada per una malaltia hematològica. El cardenal comptava en la seva trajectòria amb diverses representacions de la diplomàcia vaticana al món: a més de l'Argentina, el purpurat va treballar a la nunciatura de Washington a la dècada dels anys vuitanta, primer com a delegat apostòlic i després com a primer nunci del Vaticà davant de l'administració dels Estats Units. Va ser nunci de Xipre i delegat apostòlic a Terra Santa, i va treballar a les nunciatures de Nicaragua i l'Índia. Va ser prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica i patró del Sobirà Orde Militar de Malta. El Papa ha enviat un telegrama de condol per la mort del purpurat, en què destaca el «llarg i generós servei a la Santa Seu», expressa la seva «profunda participació en el dol que afecta aquells que van conèixer i estimar el purpurat difunt», eleva «pregàries fervents a Déu perquè li concedeixi el premi promès als fidels servidors de l'Evangelí», i envia «de tot cor als qui ploren la seva mort una benedicció apostòlica especial i consoladora».

ISRAEL

L'Església reforça el seu ferm compromís per la pau a Terra Santa

■ Mons. Vives constata la por i la incertesa dels cristians

Solidaritat de l'Església universal

La Coordinadora de Conferències Episcopals en suport a Terra Santa ha emès un comunicat en què expressa la seva proximitat amb una Església que viu en pròpia carn el dolor d'una terra dividida i marcada per l'odi. Per això, els bisbes han assenyalat que «no hi pot haver pau llevat que la gent cregui en la pau. No hi pot haver seguretat llevat que hi hagi seguretat per a tothom. No hi pot haver justícia llevat que hi hagi justícia per a tothom en aquesta terra. La fe ens dona l'esperança que la justícia, la pau i el perdó són possibles». També han subratllat que «nosaltres som pastors, no líders polítics, però la veu dels creients és vital per a la recerca de la pau».

Els prelatos també han destacat que tots s'han d'implicar en aquesta gran tasca:

- «Als líders de la comunitat internacional els diem: treballeu amb els israelians i palestins per posar fi a la violència a Gaza i proporcionar amb urgència l'assistència humanitària necessària. Amb una sola veu, pressioneu els israelians i palestins perquè construeixin una pau justa, amb seguretat per a Israel i un estat viable per als palestins.»
- «Al poble de Déu dels nostres mateixos països els diem: intensifiqueu la vostra pregària pel benestar de l'Església Mare i per la pau a Jerusalem. Veniu com a pelegrins a Terra Santa. Uniu-vos a nosaltres per convèncer els nostres governs que aconseguir la pau entre israelians i palestins és una alta prioritat. Doneu suport a projectes concrets i als agermanaments amb les comunitats cristianes locals que estan lluitant per sobreviure.»
- «Als cristians de l'Església Mare a Terra Santa els diem: veiem en vosaltres el rostret dolgut de Crist, el qual ho va perdre tot per la nostra salvació. No esteu sols. Som una família, una comunitat universal amb Crist. Us assegurem el nostre amor, la nostra pregària i la nostra contínua solidaritat.»

Els bisbes europeus i dels Estats Units, reunits a Terra Santa.

Redacció / Jerusalem

Un any més, del 10 al 15 de gener, una delegació de bisbes del Consell de les Conferències Episcopals Europees i de la Conferència de Bisbes Catòlics dels Estats Units viatjava a Terra Santa per mostrar la comunitat i el suport de l'Església universal a l'Església Mare de Jerusalem. El bisbe de la Seu d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, ha participat en aquesta trobada representant la Conferència Episcopal Espanyola. Els prelatos han transmès un missatge de solidaritat i d'esperança als cristians dels territoris assolats pel conflicte bèl·lic entre Israel i Palestina, i han pregat per l'alto el foc i per una pau duradora que obri els camins de la reconciliació.

Mons. Vives, en declaracions a *Catalunya Cristiana*, explica que, des de la seva condició de pastors, els bisbes s'han adreçat «a les comunitats que viuen a Terra Santa, a les quals hem enviat un missatge de solidaritat i amor, enmig dels sofriments. Hem pregat plegats, hem celebrat l'eucaristia plegats i els hem dit que no estan sols i que preguem amb ells i per ells. Al poble de Déu que viu a Europa i Amèrica, els diem que no deixin de donar suport a aquelles comunitats que necessiten veure llum i ajuda. Això vol dir continuar els pelegrinatges, compartir amb les comunitats parroquials de Terra Santa, entrar en contacte fraterne, tot aportant solidaritat i pressionant els nostres mateixos governs perquè actuïn amb valor per la pau.» Els prelatos també han tingut paraules per a la comunitat internacional, «que cal que tingui una sola veu a l'hora de pressionar israelians i palestins perquè busquin una solució a aquest conflicte,

que ja dura 60 anys, una solució que porti seguretat a l'estat d'Israel i pau amb els seus veïns i que, alhora,aturi la situació d'humiliació a Palestina: que puguin recuperar les seves terres, tenir un estat unit, pacífic i democràtic, una pàtria per a tots els palestins».

Els prelatos han viscut cinc dies en els quals han compartit de prop el patiment d'una Església que intenta ser llum i esperança enmig de l'odi i del dolor. Així, el bisbe Vives reconeix que li ha colpit «el patiment i la por, no només entre la gent de Gaza», però també «la solidaritat de molts. Ens agradaria que s'aturessin els combats i la guerra, que acabés la violència de totes dues parts. Impacta constatar la por i la incertesa davant del futur».

Els bisbes europeus i nord-americans han dut als cristians de Terra Santa un missatge molt clar: no estan sols. Segons Mons. Joan Enric Vives, els cristians d'arreu del món poden fer dues coses pels

seus germans i germanes de Terra Santa: «Pregar i compartir béns.» En aquest sentit, destaca la necessitat de «continuar peregrinant a la terra de Jesús, l'ajuda al desenvolupament dels més febles, ser-ne la veu entre els qui podrien actuar amb una decisió més gran per la pau i la justícia en aquella terra tan provada pel sofriment». Una de les reflexions que es fa el bisbe d'Urgell és que «Israel és un poble que ha patit molt en la història i que ha aconseguit molt, a través del seu estat independent des del 1948 i de la solidaritat dels jueus d'arreu del món. I ara ha de comprendre els seus veïns, els palestins, que dins dels territoris ocupats o als camps de refugiats viuen una tragèdia nacional que ja dura massa anys». Això no obstant, reconeix que «no és fàcil la convivència quan els odis s'han incrementat tant. És el que més preocupa, què passarà després... tants morts i tanta destrucció, tants odis acumulats...».

És cert que les imatges terribles que ens arriben des de la franja de Gaza no permeten ser gaire optimistes, però Mons. Vives no vol renunciar a l'esperança. Per això assenyalava uns quants motius per continuar confiant: «Els cristians de Terra Santa són un motiu d'esperança. Són una Església que ens ensenya el rostret de crist sofredent, però que creu en la resurrecció, ja present i operant entre nosaltres. Vivim una força que ens fa forts enmig de les proves.» En aquests dies a Terra Santa, els bisbes s'han trobat amb estudiants, feligresos i grups d'Acció Catòlica, que els han permès de comprovar la fortalesa d'aquesta Església sofredent: «Són una Església molt provada i ens hem de convèncer que volen ser un poble pacífic i que la seva religió els ajuda a ser pacífics.» Per això es mostra rotund quan afirma que «no és veritat que la religió sigui part del problema d'Israel, sinó que serà part de la solució. Podem donar gràcies al bon fons que aporta a les persones la seva creença, ja siguin cristians, jueus o musulmans. *Inshallah*, Déu ho vulgui!».

Bombardejada una clínica de Càritas

Redacció / Jerusalem

El centre d'atenció mèdica de Càritas Jerusalem al districte Al Maghazi, a la ciutat de Gaza, va resultar completament destruït durant un atac aeri israelià. Malgrat aquesta greu pèrdua, la xarxa mèdica de Càritas a Gaza continua funcionant a través de cinc centres més d'atenció primària a la franja, així com d'una clínica mòbil. Aquesta notícia es produeix al mateix temps que Càritas Jerusalem fa una crida d'ajuda per un valor d'un milió i mig de dòlars, per tal de posar en marxa un pla urgent d'ajuda humanitària de 7 mesos de durada per a unes 4.000 famílies. A més de reforçar els seus programes d'atenció mèdica a Gaza, Càritas Jerusalem ha començat a implementar plans de distribució de productes bàsics a la població palestina que es troba en situació més precària.

D'altra banda, Càritas internacional ha subscrit juntament amb Dominics per la Justícia i Pau, la Joventut Estudi-

antil Catòlica Internacional i Pax Romana una declaració adreçada al president del Consell dels Drets Humans de les Nacions Unides perquè insti Israel i Hamàs a «comprometre's en un alto el foc immediat i permanent que garanteixi el lliure accés a la zona de l'assistència humanitària», i a «protegir la vida dels civils i a respectar la legislació internacional sobre drets humans i acció humanitària». Així mateix, insten «les autoritats israelianes que posin fi al càstig col·lectiu indiscriminat de la població civil i que aturin immediatament l'ús excessiu de la força», i demanen a «Hamàs que cessi els seus il·lícits atacs amb coets contra civils a Israel». Apel·len també «a la comunitat internacional que faci servir tota la seva influència per garantir la protecció efectiva de les poblacions civils, especialment les més vulnerables d'acord amb la legislació internacional, i que impulsi les vies de diàleg adreçades a aconseguir una solució pacífica i duradora».

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Tenim dues places disponible

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

ESPANYA

Les Esglésies de Corea preparen l'Octavari 2009

■ La setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians d'enguany s'inspira en el profeta Ezequiel

Redacció
Madrid

Es textos per a la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians 2009 (18-25 de gener) procedeixen de l'experiència de les Esglésies a Corea. Davant la divisió del seu país, les Esglésies coreanes han buscat la inspiració en el profeta Ezequiel: «Que quedin unides en la teva mà» (Ez 37,17). Aquest profeta i sacerdot també va viure en un país tràgicament dividit i que desitjava la unitat del seu poble. Ezequiel va desenvolupar la seva activitat entre l'any 594 i el 571 aC, i es va veure àmpliament influïda per les reformes polítiques i religioses que va dur a terme el rei Josies l'any 621. El rei Josies volia eliminar l'herència deixada per la conquesta precedent de Judà pels assiris, però després de mort, el seu fill Joaquim va retre homenatge a Egipte i es va difondre el culte a nombrosos déus. Ezequiel criticava els líders que actuaven contra la llei de Déu i va intentar tornar el seu poble a Déu, assenyalant que Ell continuava fidel a l'aliança que va fer amb el seu poble, del qual és solidari. Ezequiel no desespera i proclama un missatge d'esperança: la renovació i la unitat

del poble de Déu.

Dues visions van esperonar el profeta en la seva tasca: la primera, la de la vall on els ossos secs, per l'acció de l'Esperit de Déu, tornen a la vida (Ez 37,1-14), i la segona, en la qual es basa l'Octavari d'enguany, on dos trossos de fusta simbolitzen els dos regnes en què va ser dividit Israel. Els noms de les tribus de cadascun dels regnes són inscrits sobre aquests trossos de fusta, que després són units per formar-ne un de sol (Ez 37,15-23). Segons Ezequiel, la divisió del seu poble és el reflex i la conseqüència del pecat i de l'allunyament de Déu. Formar de nou un únic poble és possible si es renuncia al pecat, hi ha una conversió i una tornada a Déu. És Déu qui uneix el seu poble i el purifica, el renova i l'allibera de les seves divisions. Per al profeta, la unitat no és una simple reunificació dels grups abans separats. És una recreació nova, el naixement d'un poble que serà signe d'esperança per a altres pobles i per a tota la humanitat.

Cristians desunits

Les Esglésies coreanes consideren que el text d'Ezequiel ofereix similituds amb

divisió dels cristians, que és causa d'escàndol.

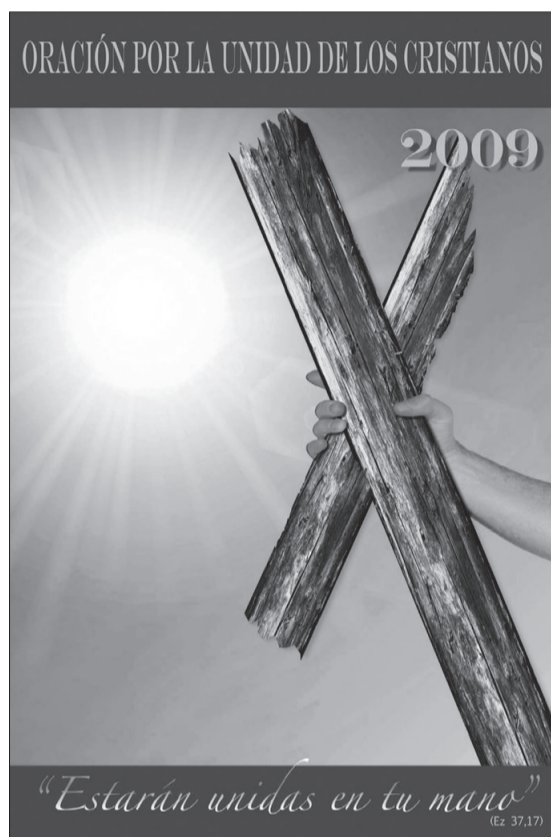
Llegint aquest text els cristians poden reflexionar sobre la manera com es pot aplicar a la nostra situació de divisió. De la seva mediació és després que només Déu pot restablir la unitat, reconciliar els homes i donar lloc a una situació nova. A través dels dos trossos de fusta que formen la creu, Jesucrist ens reconcilia amb Déu i ens regala una nova esperança. Tot i els

pecats, la violència, les guerres, la desigualtat, la falta de respecte cap als altres, la malaltia i el patiment, Crist abraça tota la creació.

El text de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians convida a prendre consciència que la unitat de l'Església també contribueix a la renovació de tota la comunitat humana. Així, l'Octavari comença amb una reflexió sobre la unitat dels cristians. En aquest primer dia, i durant tota la Setmana, es convida a pregar per les situacions del món on la reconciliació és necessària, i estar atent al paper que la unitat dels cristians hi pot jugar. El segon dia les Esglésies resen perquè la pau triomfi sobre les guerres i la violència, perquè els cristians puguin aportar la reconciliació arrelada en l'esperança. El tercer dia proposa una meditació sobre la desigualtat entre rics i pobres.

Per al quart dia, l'objectiu és pregar perquè els cristians comprenguin que junts poden prote-

gir la creació confiada per Déu. El cinquè dia es prega perquè s'acabin els prejudicis i les discriminacions a les nostres societats. El sisè dia es recorda a la pregària els que pateixen i tots els que els assisteixen. El setè dia se centra en els cristians davant del pluralisme, i es demanen pregàries per la unitat en Déu. L'últim dia es posa l'èmfasi que els cristians proclamïn l'esperança en un món dividit.

Cartell de la Setmana.

la situació que coneixen al seu país dividit i la dels cristians desunits. Les paraules d'Ezequiel els donen l'esperança que Déu reunirà novament el seu poble per fer-ne un de sol, al qual pertanyeran i que els beneiran per fer-ne un poble poderós. Com en el text d'Ezequiel, on el pecat és considerat sota les formes més diverses, el poble s'embruta amb els ídols i la transgressió, així passa amb el pecat de la

Any Paulí

Cara a cara amb Crist

«No he vist Jesús, nostre Senyor?»
(1 Corintis 9,1)

Agustí Borrell*

Ara fa aproximadament dos mil anys va néixer a la ciutat de Tars de Cilícia (al sud de l'actual Turquia) el qui arribaria a ser el missioner més actiu i més influent dels primers temps del cristianisme. Va rebre el nom de Saule, i durant bona part de la seva vida va comportar-se com un jueu fidel, convençut de la seva fe i de la seva religió, fins al punt de defensar-la gairebé amb fanatisme.

Quan va néixer el cristianisme, Saule de Tars es va unir de seguida als qui consideraven que la nova doctrina era un perill per al judaisme, i es va posar a perseguir els primers cristians. Tanmateix, tot va canviar per a ell en la famosa «caiguda del cavall», tan representada en la història de l'art i en la imaginació popular (si bé cal dir que la Bíblia no esmenta el cavall!). L'autor dels Fets dels Apòstols descriu fins a tres vegades (en els capítols 9, 22 i 26) aquella experiència única que va viure el qui després seria conegut com l'apòstol Pau. Per mitjà d'elements simbòlics,

Lluc intenta expressar la manifestació divina que va rebre Pau, i que el va convèncer que Jesús de Natzaret era el Fill de Déu i el salvador de la humanitat.

Pau mateix, ni que sigui de passada, es refereix en algunes ocasions a aquest esdeveniment decisiu de la seva biografia. Les seves al·lusions permeten de comprendre que ho va experimentar com una aparició personal de Jesús ressuscitat. Des d'aquell moment, Pau va restar convençut que Jesús, que havia mort en la creu com un malfactor, era realment l'enviat de Déu i ara vivia per sempre més. Al mateix temps, Pau va entendre que Jesucrist el convidava a dedicar la resta de la seva vida a fer conèixer a tothom la millor notícia de la història: Déu ofería a la humanitat la pau i la reconciliació, i convidava tots els pobles a formar una sola família. Des d'aleshores, Pau sent que Jesús l'acompanya sempre, i que pot viure plenament unit a ell.

* Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

Jornada de la Infància Missionera amb els nens d'Àsia

Redacció / Madrid

L'Obra Pontifícia de la Infància missionera a Espanya ha acordat, per als propers cinc anys, un projecte pastoral que faciliti el contacte dels nens espanyols amb els de la resta dels continents. Aquesta iniciativa s'inicia amb el continent asiàtic, per això la Jornada de la Infància Missionera (25 de gener) té com a lema «Amb els nens d'Àsia... busquem Jesús». Mons. Francisco Pérez, arquebisbe de Pamplona i director d'Obres Missionals Pontifícies a Espanya, explica a la revista *Illuminare* aquesta campanya i destaca que «l'Església vol oferir la vida que ha trobat en Jesucrist a tots els pobles d'Àsia». En relació amb els nens asiàtics, comenta que «els necessitem perquè ens ensenyin aquella saviesa moral i la intuïció espiritual innata que és típica de l'ànima asiàtica. Per a ells també podem ser do i regal, més enllà de la tècnica avançada, per l'intercanvi d'experiències místiques de fe testi-

ficada amb els nostres sants». En la campanya passada l'Estat espanyol hi va contribuir amb 4.916.484,23 euros, que es van destinar a lluitar contra la fam i les condicions sanitàries i de salut deficientes (7.000 dispensaris i més de 2.000 hospitals); contra les mancances educatives (2.800 orfenats, més de 15.000 escoles maternals, 38.700 escoles primàries i 13.000 escoles secundàries); contra les guerres i conflictes armats; contra l'esclavitud laboral; contra l'abandonament familiar i social, i contra l'explotació sexual.

La Infància Missionera va néixer el 1843 per iniciativa de Mons. Forbin Janson, bisbe de Nancy (França), que va impulsar la formació dels nens. A l'Estat espanyol va néixer el 1852. L'any 1922 Pius XII la va constituir com a Obra Pontifícia per suscitar en els nens el desig d'ajudar altres nens amb la pregària i amb la col·laboració econòmica, i ajudar els educadors a promoure en els més petits la dimensió missionera universal.

Cardenal Leonardo Sandri, prefecte de la Congregació per a les Esglésies Orientals

«Les Esglésies orientals no són de segona categoria»

Samuel Gutiérrez

Convidat per la Delegació d'Ecumenisme de l'arquebisbat de Barcelona, el cardenal argentí Leonardo Sandri, prefecte de la Congregació vaticana per a les Esglésies Orientals, va participar recentment a la Ciutat Comtal en el IV Simposi Teològic Ecumènic, on va defensar amb vehemència la riquesa espiritual, teològica i martirial de les comunitats catòliques que a l'Orient són reflex de les Esglésies ortodoxes. Sandri també és membre de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles i del Consell Pontifici per a la Unitat dels Cristians.

—Quina és l'aportació més significativa que fan avui les Esglésies orientals a l'Església catòlica?

—La rica tradició litúrgica, la tradició dels sants pares i la tradició monacal són per a l'Església catòlica les tres grans aportacions de les Esglésies orientals. Aquesta triple tradició enriqueix en gran manera la teologia i la vida de l'Església universal. Així mateix, una altra gran apor-

tació d'aquestes Esglésies és la gran fidelitat a l'Evangelí de Crist durant tota la seva història. Fidelitat que es manifesta avui dia d'una manera nova i lamentablement persistent a través del martiri. En aquest sentit, avui parlem molt del testimoni i de la importància no només de conèixer l'Evangelí sinó de viure'l i ser coherents en la nostra vida amb el que nosaltres creiem. La forma de coherència més sublim és donar la vida per Crist, per la fe, i això avui es produeix de manera particularment eloqüent a les Esglésies orientals. Davant d'aquesta realitat, hem d'expressar, d'una banda, tot el nostre dolor i la nostra pena perquè hi ha germans nostres orientals que pateixen el martiri; però de l'altra, ens hem de deixar interpel·lar a Occident per un exemple de fidelitat a Crist tan fort i tan gran.

—Tant és així que el mateix Joan Pau II va fer una crida a recuperar aquestes tradicions d'Orient...

—El papa Joan Pau II, en la seva carta apostòlica *Orientalis lumen* («La llum d'Orient»), expressa la necessitat de tornar a aquestes tradicions —a la vida monàstica, a la lectura dels pares, a la tradició

litúrgica oriental...— perquè, segons ell, allà hi ha molts motius i raons per poder avui dia expressar i il·luminar els nostres arguments religiosos. Aquestes tradicions són realment un allum que ens ve d'Orient.

—Tot i aquesta gran riquesa, perquè creu que aquestes Esglésies continuen sent per a molts Esglésies de segona categoria?

—Potser perquè es tracta d'Esglésies petites, quantitativament parlant. Les tres més grans són l'Església ucraïnesa, l'Església marinita i l'Església siromalabar, que tenen cada una

d'elles cinc milions de fidels, comptant no només els països on estan erigides sinó també els de la Diàspora. Aquesta condició de petit ramat i de poca rellevància numèrica, comparada amb les proporcions de les Esglésies ortodoxes —perquè totes elles són com un reflex de les Esglésies orientals ortodoxes, que són molt més nombroses— pot haver creat en alguna mentalitat occidental, on els països són de majoria catòlica, almenys sociològicament, la idea que les Esglésies orientals són de segona categoria. Evidentment és un gran error. De cap manera no són de segona categoria, ja que la seva riquesa és d'un gran valor per a la vida i missió de l'Església universal, encara que numèricament siguin minoritàries. D'aquí que els papes ens exhortin a viure tenint present aquestes realitats. Tot i això, és important tenir en compte que aquestes Esglésies són polícromes, és a dir, són com una icona plena de colors i per tant es fa difícil, a vegades, d'entendre'n tota la riquesa i varietat. Són tradicions complexes, sobretot per als occidentals, més acostumats al pragmatisme i la simplificació.

—De fet la seva fidelitat evangèlica, fins i tot fins al martiri, posa fora de tot dubte la categoria que tenen...

—En aquest àmbit podríem dir tranquil·lament que són de primeríssima categoria. Viure la pròpia fe enmig de les bombes, de la guerra, de l'exili, de la persecució... no és gens fàcil i ells ho fan.

—També són Esglésies sofrents?

—Desgraciadament sí que ho són, sobretot a llocs com l'Iraq, d'on molts cristians han de fugir, i on han estat assassinats un bisbe, sacerdots, religiosos i joves laics. A moltes Esglésies orientals, sobretot al Pròxim Orient, s'està consumant avui el que falta a la passió de nostre Senyor Jesucrist, com diria sant Pau. En aquest sentit també suposen, encara que

resulti paradoxal, una riquesa enorme. Per a nosaltres resulta molt difícil creure i viure la fe, però per a ells no ho és tant. Els hauríem d'admirar, més fins i tot que compadir-nos.

—Vostè ha afirmat que les Esglésies orientals són llavor i pont d'unitat amb la resta d'Esglésies germanes ortodoxes... Per a quan la comunió plena?

—La comunió plena és obra de Déu. Estem a les seves mans. Per la nostra part s'estan fent tots els esforços possibles i tenim un camí d'acció comuna amb els germans ortodoxos increïblement esperançador, sobretot en matèries com l'ètica, la bioètica o els problemes morals, que afecten avui dia la vida dels nostres països i les nostres Esglésies. Amb ells tenim la

possibilitat de treballar junts i de manifestar en molts temes una comunió tot esperant que algun dia arribi la comunió plena en l'Eucaristia i sota l'autoritat del Successor de Pere.

—Davant de l'augment de fidels de tradició oriental en països de tradició llatina, com per exemple a Espanya, té previst des del seu dicasteri alguna mena d'intervenció que faciliti l'atenció espiritual d'aquests fidels?

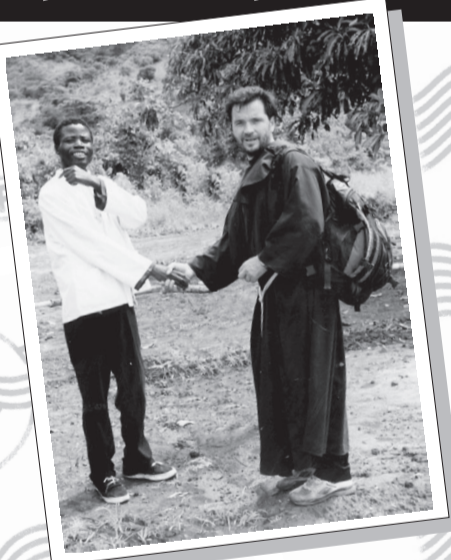
—Sí, efectivament. En el cas de l'Estat espanyol, per exemple, estem en converses amb la Conferència Episcopal Espanyola per a l'atenció dels romanesos i ucraïnesos, que es troben aquí representats en gran nombre. Ells mateixos han demanat tenir una atenció pastoral. Han emigrat dels seus països a la recerca de feina, però també necessiten viure la seva fe sota la tradició que han rebut. S'està estudiant el tema i crec que aviat aconseguirem una fórmula que permeti donar un impuls pastoral als sacerdots orientals que ja treballen a la diòcesi d'Espanya.

—No seria, però, millor la integració d'aquests fidels, que són catòlics, a les Esglésies locals?

—La tradició de l'Església catòlica és que el batejat, sempre que pugui i sigui possible, mantingui el seu propi ritu i la seva pròpia identitat litúrgica, teològica i cultural. No seria gens bo que tots els que arriben d'Orient a un país occidental fossin fagocitats pel *modus vivendi* litúrgic i disciplinari de l'Església llatina. Això no enriqueix ningú. La diversitat, això no obstant, ens enriqueix a tots, començant per les Esglésies occidentals, tan necessitades d'espiritualitat. Així, doncs, perquè aquests fidels puguin mantenir la seva identitat ritual necessiten l'atenció pastoral de sacerdots propis i d'una certa estructura, cosa que s'està estudiant molt seriosament en l'actualitat.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 217,06 €**
Àsia i Oceania: 290,38 €
Missioner **Missionera**
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

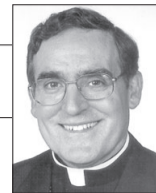
FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El secret de sant Pau

Dins l'Any Jubilar de Sant Pau, celebra avui l'Església catòlica la festa de la seva conversió, del seu encontre amb el Crist en el camí de Damasc quan hi anava per endur-se presos els seguidors de Jesús. Aquell dia la seva existència canvià radicalment, com explica ell mateix. Per a ell Jesús es va convertir en la raó de ser i el motiu inspirador del seu compromís apostòlic al servei de l'Evangeli. De perseguidor dels cristians es va transformar en apòstol de Crist.

En el seu missatge amb motiu de la Jornada Mundial de les Migracions, celebrada el darrer diumenge a tota l'Església, Benet XVI es feia aquesta pregunta: «Quin va ser el secret de l'Apòstol dels gentils?». I donava aquesta resposta: «El zel missioner i la passió del lluitador, que el van caracteritzar, sorgien del fet que ell, conquerit per Crist, va romandre tan íntimament unit a ell que es va sentir partícip de la seva mateixa vida, a través de la comunió amb els seus sofriments.»

En obrir l'Any de Sant Pau, Benet XVI ja es feu aques-

ta doble pregunta: Qui és Pau? Què em diu a mi? I el Papa contestava amb aquestes paraules del gran apòstol en la seva carta als Gàlates. «Visc en la fe del Fill de Déu que m'estimà i es lliurà a si mateix per mi.» «Tot allò que Pau fa —afegia el Papa— parteix d'aquest centre, la seva fe és l'experiència de ser estimat per Jesucrist d'una manera totalment personal; és l'experiència que Crist afrontà la mort no per algun motiu desconegut, sinó per amor a ell —a Pau— i que, com Ressuscitat, el segueix estimant. Pau era un home afectat per un gran amor, i tot el seu actuar i sofrir tan sols s'explica a partir d'aquest centre.»

A partir d'aquesta experiència, cap dificultat li impedí de continuar la seva valent acció evangelitzadora a ciutats cosmopolites com Roma i Corint, que en aquell temps eren poblades per un mosaic d'ètnies i cultures.

No és molt distinta la situació actual de les grans ciutats europees, incloent-hi les del nostre país. Per això, també avui, Pau ha de ser per a nosaltres un guia i un estímul. Penso que hem d'aprofitar la celebració de

l'Any Paulí per a donar un renovat impuls a l'acció evangelitzadora de la nostra Església diocesana. Això he volgut expressar en la meua darrera carta pastoral *Treball pastoral amb il·lusió i confiança*.

La nostra arxidiòcesi ha preparat un programa especial per dur a terme durant els propers mesos de l'any jubilar paulí, que es clausurarà el proper 29 de juny, festa dels apòstols Pere i Pau. Proposem realitzar una peregrinació personal, familiar o col·lectiva a set llocs paulins de la nostra diòcesi per sintonitzar amb diverses dimensions de la persona i la doctrina de sant Pau, i per guanyar les indulgències concedides. Aquest objectiu espiritual d'aprofundiment en la vida de fe i en el testimoni cristià als nostres dies i a la nostra societat, serà convenient viure'l en sintonia i com una expressió més del temps de Quaresma i Pasqua d'enguany.

El segon objectiu d'aquest programa és ecumènic i té el seu centre en la festa d'avui, culminació de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, i és un compromís d'intensificar les nostres relacions fraternals amb totes les Esglésies i comunitats eclesials de la nostra societat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Clausura de l'Any Jubilar

Amb una cerimònia solemne que comptarà amb l'assistència d'un llegat del Papa i altres autoritats religioses i civils, clausurarem, aquest diumenge 25, l'Any Jubilar que l'arxidiòcesi de Tarragona ha dedicat a sant Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi.

Recordo el dia feliç que Benet XVI va atendre la petició que li vaig fer, en nom dels fidels de Tarragona, perquè concedís la celebració d'aquest any de gràcia. Des d'aquell primer moment vaig manifestar que esperàvem arribar a diversos objectius, el primer dels quals era una renovació espiritual de la mà d'aquells màrtirs de la fe. Ells van ser testimonis de Jesucrist enmig d'aquella societat pagana i «ara som nosaltres» els cridats a ser testimonis en un entorn de costums també allunyat del missatge cristià.

Allunyat, però no fins al punt d'oblidar les seves arrels i perdre els seus signes de referència. Precisament la convocatòria d'aquest Any Jubilar ha servit per a posar en relleu la dimensió personal i també social de la fe entre nosaltres.

Basta recordar les desenes de milers de pelegrins que han acudit d'arreu a la catedral, a l'amfiteatre i als altres llocs establerts per a rebre el do del Jubileu: escolars i ancians, tarragonins i habitants de països llunyans, religiosos i laics, associacions culturals, gremials i esportives... han participat en l'eucaristia a la capella de Sant Fructuós, a la de Santa Tecla o a la nau central de la catedral quan aquells espais resultaven insuficients; han presenciat representacions de la Passió de sant Fructuós o escoltat amb emoció la lectura de les actes martirials; han visitat l'amfiteatre recorrent el camí que van recórrer els màrtirs fa 1.750 anys.

Només Déu sap les conversions que s'han produït, les persones que han tornat a la fe —potser adormida però no morta— que els van transmetre els seus pares, molts a través del sagrament de la penitència, buscant i obtenint una reconciliació amb Déu i amb els seus germans.

No és el moment de fer una enumeració exhaustiva d'esdeveniments ciutadans lligats al Jubileu. Han estat

molt diversos, des de l'estrena d'un Oratori musical fins al Congrés d'història que va reunir especialistes internacionals, passant per la «febre del crom» que va contribuir a divulgar de manera popular i simpàtica la vida de sant Fructuós i els seus companys. Sí que és el moment de l'agraïment a totes les institucions que hi han col·laborat i a totes les persones que han treballat com a voluntàries per atendre els pelegrins i prestar els serveis necessaris en cada moment per a l'èxit de la convocatòria.

L'Any Jubilar no serà per a Tarragona un simple record d'una mobilització eclesial, sinó que ha de ser punt de partida perquè recorrem amb més audàcia i alegria el camí de la fe. Amb el goig d'acabar un treball ben fet, us dono les gràcies a tots i afegeixo la petició que, de la mà de la Mare de Déu, Reina dels Màrtirs, Auxili dels Cristians, siguem fidels en la sembra de pau i amor que ha de ser el segell que distingeix els seguidors de Crist.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Santi López-Villa

Consultor en Recursos Humans i escriptor

Esperança per al demà

Era la nit d'un diumenge del mes d'abril del 2006. Aquella nit tan fosca i tan bella alhora havia d'arribar un grup de palestins que venien des de Betlem, la ciutat del naixement, per participar d'una setmana de formació sobre mediació i resolució de conflictes. Jo n'era un dels ponents. De fet, havia arribat aquella tarda, en un tren solitari, a la verda i preciosa campanya francesa, a l'oest de Montpel·lier.

Quan vaig baixar del ferrocarril, una imatge increïble de prats acolorits de mil colors, de sons de natura, d'aigua fresca i aires de primavera quedaven sota la carícia d'un sol esplèndid, d'aquells que fan preveure bons presagis.

Aquella tarda, sobre les set, va arribar un grup de jueus que també participava en el mateix esdeveniment. Només faltaven els palestins; era de nit i no arribaven... Els jueus ja se n'havien anat a dormir. Era molt tard. Vaig quedar sol al costat de la llar de foc, juntament amb l'Steven, un noi belga que havia vingut a observar com fèiem aquelles jornades.

Feia molt fred i no en teníem notícies. El nerviosisme començava a fer-se palès en l'ambient. Justament aleshores, entre el silenci de la foguera i la foscor del saló, un soroll ens va arribar de més enllà del bosc que envoltava la solitària casa. Ens vam alertar. Vam córrer a la finestra a mirar què passava. Però per més que vam afinar la vista, la foscor de la nit no ens deixava veure res.

De sobte, darrere nostre vam escoltar com s'anava obrint la porta a poc a poc, tot fent un xiscl de frontissa vella i mà poruga. Ens vam girar a les fosques, només amb la llum del foc, i ens vam adonar que estavem rodejats de catorze persones amb caputxa, amb barbes crescudes i amb corpulències enormes. Duien les mans a les butxaques, com si amaguessin quelcom. Els seus rostres mig amagats i enfosquits feien esfereir... He de reconèixer que estava calat de por fins als ossos.

Vaig aprendre que darrere de l'agressió sempre hi ha la llavor de la por. La violència només és la màscara de la por més profunda.

Vaig aprendre que, quan hi ha conflicte, la por enco-

mana por. Un d'ells va fer un pas endavant i va preguntar amb molta rotunditat: «On son els jueus?» Aquesta era la seva única preocupació. «Estan dormint», vaig respondre-li. «Jo i el meu amic us hem estat esperant...»

Vaig aprendre que, en un conflicte, cal preguntar per saber què és allò que tant preocupa i que tant fa patir. Preguntar és la clau. «Potser voldreu prendre quelcom calent abans d'anar a dormir», vaig tornar a dir. Amb una mirada profunda i desconfiada i esperant que el silenci allargués més la tensió, va respondre finalment amb un sí ambigu. Vaig fer portar brou per a tots i vam menjar plegats.

Vaig aprendre que, en un conflicte, s'ha d'acollir i mai distanciar. El temps anava passant en silenci. Tres flames ens van acompanyar: l'escalf del foc que ens feia passar el fred de la pell; l'escalf del brou, que ens feia passar el fred de dins del cos, i la presència i acollida que feia passar el fred del cor. La por s'anava esvaïent...

Vaig aprendre que l'estima encomana estima i transforma la por en confiança. Finalment, els vaig acompanyar a les seves habitacions. Era tard, estaven cansats.

Vaig aprendre que, en un conflicte, s'ha de donar calma i repòs a les parts implicades, ja que solen

estar esgotades de tanta lluita, de tant dolor i de tanta por. Després de gairebé dues hores al costat d'aquelles persones, me'n vaig acomiadar amb un somriure, amb un gràcies i un fins demà... i ells em brindaren amb gratitud la salutació que ells fan a les persones que consideren amigues: *As-salaam-alaykum*, que vol dir «que la pau sigui amb tu».

Vaig aprendre que, en un conflicte, cal acompanyar, cal ser agraït i cal motivar i donar esperança pel demà. I així, enmig d'una nit estrellada, perduts entre les muntanyes i amb les més bones intencions, descansaven ànimes de dues cultures dins de la mateixa casa, sota el mateix sostre, disposades, entre la por, la valentia i l'estima, a aprendre a descobrir la tan desitjada pau dels seus pobles.

Saber escoltar

La mentida

«La mentida —diu el Catecisme de l'Església catòlica— és l'ofensa més directa contra la veritat. Mentir és parlar o actuar contra la veritat per fer caure en error. Ferint la relació de l'home amb la veritat i amb el proïsme, la mentida ofèn la relació fonamental de l'home i de la seva paraula amb el Senyor.»

Aquest text és molt sever. La mentida és inhumana. Però, la tendència és donar-li el valor de realitat humana. Sembla, moltes vegades, que la mentida és connatural a la nostra manera de viure i de relacionar-nos. No és pas pessimista considerar que la mentida és moneda corrent. Tant, que un pot mentir amb naturalitat i no donar cap importància a aquesta conducta. Si n'és, de gran, la profanació de la paraula! La mentida barra el pas a la comunicació als altres de la veritat coneguda!

El Catecisme encara rebla el clau: «El propòsit deliberat d'incloure els altres a l'error amb proposicions contràries a la veritat és un manament contra la justícia i la caritat. La culpabilitat és més greu quan la intenció d'enganyar perilla de tenir conseqüències funestes per

als qui són desviats de la veritat...» La mentida és una violència contra els altres. I pot dur-los a judicis i actuacions errades.

La mentida és freqüent en la vida social. Els mitjans de comunicació, moltes vegades, esdevenen portadors de la mentida. Depenen de segones (o primeres) intencions amb la finalitat de conduir els lectors o espectadors a un fi determinat o, millor dit, interessat. Basta, moltes vegades, saber de qui és un mitjà de comunicació per dubtar de determinades afirmacions. La mentida, fàcilment, té entrada a la política. Hi ha un art —un mal art— de conduir les masses a base de desinformar i enganyar.

La gent senzilla pot tenir com a veritat allò que ha llegit al diari o ha sentit a la ràdio, o les afirmacions d'un programa de televisió. Això es pot verificar —comprovar— pels criteris de moltes persones. Regeix la dita que «una mentida repetida diverses vegades esdevé una veritat». Alerta amb mentir! S'ha de tenir vista per no ser víctima de les mentides que ens contenen.

Joan Guiteras i Vilanova

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Mara

En els relats dels pelegrins antics —no es tracta de fa segles— passa el mateix que amb els de fa poc més de 50 anys, hi observem una actitud de recerca del que han somiat. He llegit uns quants relats, des del de la gallega Egèria, fins als de molts altres de no fa gaires anys. En èpoques passades peregrinar a Terra Santa representava exposar-se a perills i problemes greus. Des de dificultats per entrar-hi, fins a l'agressió i el robatori durant el recorregut. Calien grans dosis de devoció i una mica d'esperit d'aventura. Com a conseqüència, cada viatge era una incògnita i resultava molt enriquidor. En l'actualitat només cal disposar de diners i deixar-se endur pel mitjà de transport que les agències contractin. Quan hi vas, només veus el que està previst i programat.

En el meu primer viatge, el 1972, només teníem un únic esquema: ens bellugaríem partint de tres punts: Jerusalem, Natzaret i el Sinaí. Des de cadascun d'aquests punts ens havíem de desplaçar als llocs del voltant. Teníem un esquema senzill: en primer lloc veuríem els indispensables, que no podíem ometre. Després, aquells que havíem de tenir en compte i procurar visitar, sense tenir previst com. Per últim, els altres interessants, però no indispensables, que si en teníem l'oportunitat, o si ens sobrava el temps, no oblidaríem. Ens vam desplaçar amb autobusos, amb els populars *sheruts*, o amb taxi. La trobada amb el dominic P. Troadec, eminent especialista dels evangèlics sinòptics, va ser providencial. Ell es va oferir a conduir-nos per llocs que, d'altra manera, no hauríem visitat. Coneixia el país i coneixia la Bíblia. Una generositat meravellosa que no oblidaré mai. Però, també ens vam desplaçar a peu. En trajectes programats, Jerusalem-Betlem, o en travessies sorgides d'imprevist. Recordo la caminada entre esbarzers, sorra i pedres, des de l'església de la Visitació, a Ein-Karen, al centre mèdic Hadasa, un dia que, a més, portava sandàlies. El dinar del migdia també era una incògnita, però no vam passar gana.

Recordava totes aquestes aventures fa pocs dies quan deixant l'oasi de Feiran i anant cap al Caire, vam pretendre aturar-nos al manantial de Mara. En aquest lloc, els israelites que fugien de les hostes del faraó, abandonat el mar de Suf, després de tres dies de caminar, estaven cansats i tenien set i es van rebel·lar contra Moïses, que els conduïa cap a la llibertat. La causa desencadenant i immediata va ser que l'aigua que hi brollava era amarga. Déu va escoltar les súpliques del cabdill i li va indicar que hi posés una fusta i així és com la font es va tornar potable.

Fra Rafael, que coneixia molt bé aquest lloc, ens en va anunciar la proximitat, però el xofer va passar de llarg. Després va haver de tirar enrere, va començar a preguntar pel camí, però ningú no en sabia res. Vam trobar un grup d'americans que escoltava al voltant d'un dipòsit. El franciscà ens va dir: «A aquests els diuen que va ser aquí però els enganyen, falten uns 200 metres, sens dubte, el trobarem.» Preguntant i preguntant hi vam arribar. No sé quin gust té perquè patia una indigestió i no em vaig voler arriscar. Ara bé, aquest lloc tenia l'aspecte de conservar-se com en els temps de l'èxode; era fàcil imaginar-se el poble bebent d'aquest fil d'aigua. Al costat hi havia jones, no sé fins a on es prolongava el corrent. Vaig pensar en les nombroses vegades que, rebuts grans favors de Déu, ens enfadem amb Ell perquè no ens concedeix el caprici que volem. Allà el Senyor va voler deixar les coses clares i seguint aquestes indicacions va continuar la travessia. Aquest lloc era tan evocador que em vaig despreocupar del canal de Suez, que vam travessar subterràniament, i només esperava arribar al Nil, per escodrinyar-lo, per si hi veia alguna cistella calafatada amb un nen a dins.

Finestra a la vida

Victòria Molins,
s.t.j.

«El meu cas» és únic, perquè és el meu

Una altra vegada m'ha sorprès aquest matí una actitud observada sovint entre la gent més marginada: la manca de capacitat per a les relacions de grup. I és comprensible. Els treballadors sempre han tingut un esperit gremial que els ha ajudat a agrupar-se i a reivindicar els seus drets. Des dels gremis de l'edat mitjana sempre han anat sortint agrupacions, sindicats, cooperatives que ajuden a millorar no només els productes, sinó, en ocasions, les relacions humanes.

El marginat és un solitari que en la seva exclusió acaba per sobreviure d'esquena als que, en un moment determinat, poden ser els seus competidors.

És per això que, quan cerquen ajuda o acompanyament en diferents obres socials, pateixen sovint la síndrome de «fill/a únic/a». El seu cas o el seu problema vol ser únic i explicat des de la seva perspectiva única. No hi ha problemes col·lectius. Fins i tot els molesta que el company de mancances les manifesti al mateix temps al voluntari. Això no treu que entre ells regni en ocasions una mena de solidaritat que els porta a ajudar-se en un moment determinat. El «col·lega» és ajudat si s'escau, però des de la seva iniciativa. No és estrany que et demanin per un amic que està molt necessitat...

Jo em refereixo a una altra cosa que experimento sovint.

Avui mateix he anat a prendre un cafetó a un bar amb quatre amics d'aquestes característiques. M'ha estat quasi impossible mantenir-hi una conversa comuna. Cadascú volia explicar la seva. Mentre un d'ells em feia cinc cèntims del que li havia dit el metge, un altre — sense escoltar el seu company o deixar-lo par-

lar— s'entestava a manifestar-me, directament a mi, la seva disconformitat amb la decisió de l'Administració de retirar-li una petita paga, al·legant que en percebia una altra de la Seguretat Social. Es queixava dient que amb 400 euros era quasi impossible arribar a final de mes.

Això ha donat peu a un altre a explicar-me el seu cas, mentre els dos anteriors intentaven cercar un forat en la conversa —sempre dirigida a mi, no al grup—, per explicar els problemes que tenia amb la patrona que li lloga una habitació. Els crits i les baralles amb el seu marit que no el deixen dormir, el fred que li fa passar per estalviar-se les despeses d'una estufa per escalfar una mica la casa, etc.

Jo tractava d'escoltar, alternativament, els uns i els altres, demanant una mica d'espera i fent esforços per convertir la conversa en un tema comú. Impossible!

Després, tot pensant en aquest fet, he analitzat la situació de cadascun d'ells. Tots quatre viuen sols, lluny de la família, en una habitació llogada, surten d'una vida anterior que els havia portat a la degradació del carrer, la droga o l'alcohol. Ara és comprensible que el seu procés de socialització sigui lent i feixuc. No podem demanar res més.

És aleshores quan he pensat que alguns dels tallers que es fan a l'Obra Social on col·laboro són més importants del que pensem. Un «taller de teatre», per exemple, és una eina molt bona per fer grup, malgrat la tendència d'alguns de fer la seva i de cercar només el seu lluïment. Una altra vegada he pensat que no podem buscar l'èxit ni la perfecció de les obres que fem. N'hi ha prou amb una mica d'ajuda en aquest procés de socialització que tant necessiten els exclosos.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

El Jubileu de la URC

Vivim en una societat de sigles. La URC correspon a la Unió de Religiosos de Catalunya, que aglutina els més de 6.000 religiosos i religioses que viuen i treballen al territori català. El 10 de gener passat, més de 360 membres de la URC van celebrar a Tarragona el Jubileu dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi, en la commemoració dels 1.750 anys del seu martiri. Aquest Any Jubilar, que ja s'acaba, ha acollit milers de creients, normalment en grups de parròquies o entitats diferents, que beuen de les arrels de la seva fe cristiana. Moltes religioses i religiosos l'havien celebrat amb les seves institucions, però la URC n'ha volgut simbolitzar el compromís espiritual, el sentit intercongregacional, la fidelitat als orígens, la missió d'evangelitzar, la recerca de les fonts d'inspiració. Com a les carreres de relleus, es tracta de recollir el testimoni dels que han estat predecessors per continuar anunciant amb la vida la paraula de Jesús.

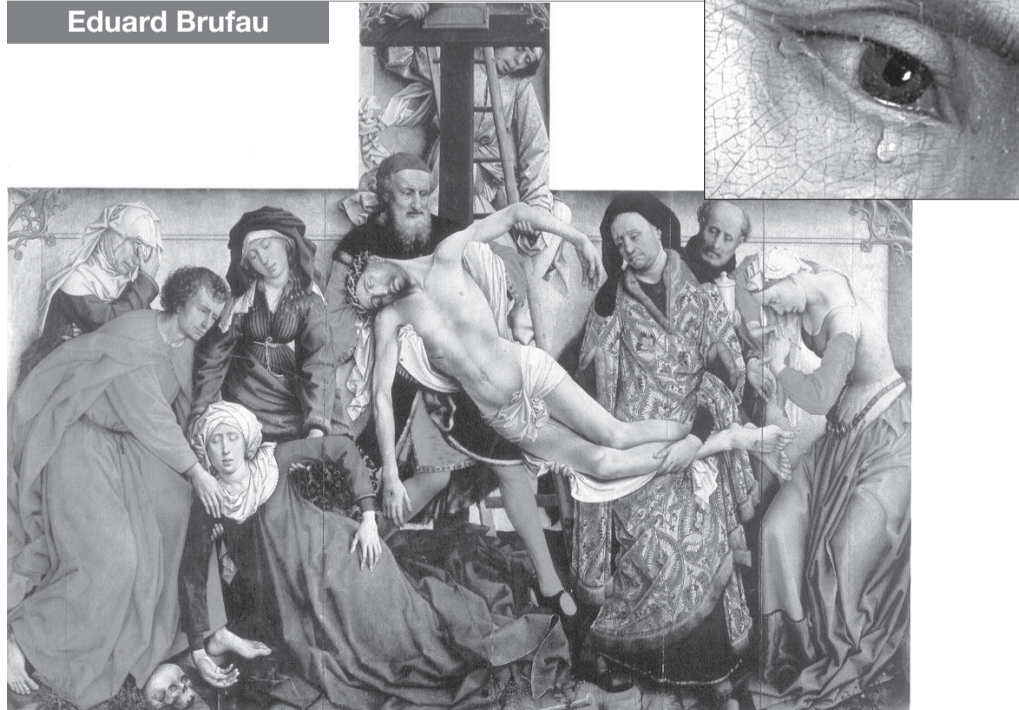
La vida religiosa viu moments de dificultat pel que fa a la incorporació de noves vocacions, però continua sent un missatge de servei i d'esperança en la societat i en l'Església d'avui. La consciència de la seva fragilitat no l'impulsa a la nostàlgia d'èpoques passades d'esplendor, sinó que la situa als orígens de la radicalitat, de la maduresa personal i de l'esperit de fe. La confiança en els seus recursos cedeix el seu lloc a l'abandonament a les mans de Déu. El governador Emilià, segons consta a les Actes del Martiri, recorda a Fructuós, Auguri i Elogi que els emperadors van ordenar donar culte als déus. La resposta no es fa esperar: «Jo adoro l'únic Déu.» El pelegrinatge del Jubileu ajuda a desmantellar totes les idolatries basades en el poder, en el prestigi i en els diners. En aquest entossudiment, es pot perdre la vida però mai la pau interior. Les dues últimes frases de Fructuós van ser: «He de tenir en el pensament l'Església catòlica, d'Orient a Occident» i «Mai més no us mancarà pastor ni us mancarà la promesa fidel del Senyor, ni ara ni en el futur. Això que contempleu avui és una senzilla feblesa passatgera.» Avui, 1.750 anys després, les paraules continuen vigents. Les religioses i religiosos de la URC, així ho han sentit a l'amfiteatre romà en la lectura pública de les Actes del Martiri, quan el sol generós ha vençut els núvols i la pluja al mateix temps que la línia de l'horitzó ha unit en blau els espais del cel amb les aigües del Mediterrani.

Abans els pelegrins van visitar els altres tres llocs jubilars: la capella de sant Pau del claustre del seminari, la capella major del mateix lloc, i la catedral primada i metropolitana, on es va celebrar l'eucaristia, presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de la diòcesi de Tarragona, que no només va rebre un per un tothom a la porta de la catedral sinó que va acompanyar el grup a l'amfiteatre i en el dinar de germanor que es va celebrar al col·legi de La Salle de la ciutat. Cristina Martínez, presidenta de la URC, amb un missatge esperançador, va obrir un moment festiu de cant, pregària i signes participatius que van servir de clausura a la jornada jubilar.

Els moviments discrets de la vida religiosa no acostumen a atraure la llum dels focus ni a ocupar les pantalles de la televisió. Amb tot, si els religiosos deixessin d'intervenir en l'àmbit social el forat seria inabastable. Són ungüent per als que pateixen, pont per als immigrants, afecte per als abandonats, medicina per als malalts, espiritualitat per als cercadors, advocats per a les víctimes, consciència per als despistats, educació per als nens i els joves, referent per als marginats, sentit de Déu, tot i els seus límits, per als que rastregen els signes del misteri i la transcendència. L'esperit de Fructuós, Auguri i Eulogi continua batejant a través de la seva vida.

Zoom

Eduard Brufau

Un acord entre el Prado i el cercador Google ha permès que 14 obres mestres del museu madrileny es puguin contemplar a internet amb una definició fins ara mai vista. D'aquesta manera es poden apreciar detalls que fàcilment passaven desapercibuts i que mostren la minuciositat del treball dels pintors. Entre les obres seleccionades hi ha *Les menines*, de Velázquez, *El cavaller de la mà al pit*, d'El Greco, o *El jardí de les Delícies*, d'el Bosco. A la fotografia, detall ampliat de les llàgrimes de sant Joan, del *Davallament*, de Roger van der Weyden.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com

CARTES DEL LECTOR

Recordant Mn. Pou Sabé

Mn. Salvador Pou Sabé va morir el 28 de gener de 1959, ara fa cinquanta anys.

Mn. Pou Sabé, nascut a Sant Esteve de Palautordera, va ser batejat el 15 de maig de 1927. Vivia en una família molt cristiana i va sentir la crida al sacerdocí; va ser ordenat el 31 de maig de 1952. El 7 de juliol de 1953 va ser nomenat vicari de Santa Maria de Vilafranca. El 28 d'abril de 1957 el nomenen rector de Torrelles de Foix. Ho va ser fins al 28 de gener de 1959, quan, en un desgraciat accident de moto, va morir. El Crist que ell predicava el va voler al seu costat de ben jove, precisament ell havia dit alguna vegada que li agradaria morir jove per anar aviat a casa del Pare.

Mn. Pou tenia un caràcter dolç i amable, amb una entrega total a l'Església, estimant-la molt. Era senzill i místic, gran enamorat de la pregària. Li agradava molt el cant litúrgic.

És significatiu que l'actual bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo Artigas (fill de Torrelles de Foix), sentís la inspiració de la seva vocació sacerdotal en sentir-se substituït de Mn. Pou després de la seva mort.

JOAN SABÉ i SABÉ
Banyoles

Gràcies, Betancourt

Fent memòria d'allò més significatiu de l'any que se'ns ha acabat —el 2008—, entre el positiu destaca, sens dubte, la concessió del Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia a la política colombiana Ingrid Betancourt, que va estar segrestada per les FARC durant més de sis anys.

Penso que en el cas Betancourt hi ha una raó que ha de ser tinguda en compte a l'hora d'analitzar els motius i de valorar la concessió del premi. Una raó que no sempre s'ha destacat en la seva justa mesura en les informacions dels mitjans és la fe sincera i profunda que professa aquesta dona i que li ha fet mantenir l'esperança, al·licient i motor de la seva vida en captivitat.

Com molt bé va ressaltar el portaveu vaticà després que la política colombiana fos rebuda per Benet XVI, «el temps de la seva presó ha estat per a ella un temps de gran experiència espiritual, d'oració». El seu testimoniatge és un exemple de com la fe ens fa forts davant

de la pèrdua d'allò que ens defineix com a homes, la nostra raó i la nostra llibertat, a l'hora d'afrontar i de vèncer la petjada d'un mal present i operant en la història. Gràcies per la concessió del premi, però més a Betancourt per la coherència i la fe que ens ha mostrat.

JESÚS DOMINGO MARTÍNEZ
Girona

És possible ser feliç? Segur que podem ser feliços

Contínuament llegeixo articles sobre la felicitat. Què és la felicitat, on es troba, com no perdre-la? Ho resumiria dient: en l'amor. És feliç qui estima. És feliç qui es dona a si mateix. És feliç qui pensa en els altres. La felicitat es contraposa a egoïsmes, a plaers buits, a calcigar els altres. La persona que és feliç ha renunciat a coses nobles, la qual cosa no suposa infelicitat, perquè precisament qui no sap renunciar a res és un desgraciat, qui busca el seu propi bé a costa de trepitjar els altres acaba sent un infeliç.

Exemple de felicitat? La imatge d'una mare que dona a llum i dona de mamar. Probablement ha renunciat a tenir un lloc millor en la seva empresa o ha passat per marejos i vòmits. Sofrirà quan el seu fill es trenqui un braç, quan se li'n vagi de casa, quan tingui un accident. Però com a mare, és feliç. Si a això s'uneix tenir un Déu, un sentit en la seva vida, un motiu pel qual viure, aquesta felicitat serà permanent. Conec molts pares que tenen una família nombrosa, que passen per petits o grans tràngols per tirar endavant, però són molt feliços. Perquè se senten realitzats com a persones, perquè estimen i es deixen estimar. Perquè Déu omple les seves vides. Quina obsessió per no parlar de la vida del més enllà, de voler buscar la felicitat a força de receptes, neurones i psicòlegs!

La felicitat està més a prop del que ens imaginem; està al costat nostre quan sabem valorar un somriure, un cedir en alguna cosa sense importància... La felicitat és possible perquè la destinació

de l'home és ser feliç a la terra i després al Cel. Als ateus els espantarà aquesta carta; als creients ens preocupa que tantes persones es neguin a voler reconèixer que la felicitat té molt a veure amb el que hem celebrat recentment: el naixement de Crist a Betlem.

ROSABELLA APARECE ESTOREON
Barcelona

Israel no, Hamàs tampoc

Els diaris i les televisions ens tenen al dia de les informacions i les imatges que ens arriben de Palestina. Deplorable.

Després d'un segle XX, on tantes guerres i genocidis han estat presents, sembla que els homes encara no hem après la lliçó: gran purga a la Unió Soviètica sota Stalin; holocaust dut a terme pels nazis contra jueus, gitanos i cristians; revolució cultural a la Xina, on moren milions de persones per la dura repressió i de fam a conseqüència de les polítiques estatals; el genocidi de Rwanda i el genocidi de Bòsnia... Què més ha de passar?

Tot plegat, molt recent, però la velocitat que imposen els mitjans de comunicació no ens deixa aturar-nos a reflexionar. Ara, l'actitud prepotent d'Israel. Una guerra que no sembla que busqui la pau i la llibertat de cap poble, sinó l'extermini de l'altre. Però no ens equivoquem. Darrere de Hamàs (i la seva inferioritat potencial) hi ha un grup terrorista, on es vol posar dins del mateix sac tot el poble palestí i, de retruc, tot el món àrab. Ni tots els àrabs són fonamentalistes islàmics, ni tots els palestins que viuen a Palestina i Israel són de Hamàs.

És més, molts palestins són cristians. I us puc ben assegurar que cap d'ells no està a favor de la violència de cap dels dos bàndols. No participaré en cap de les manifestacions i concentracions en contra d'Israel i a favor de Hamàs. Si ho faig, serà a favor de la pau i la bona entesa i el respecte entre tots els pobles del món. Aquests dies em torno a posar el mocador «palestina» que vaig comprar a Jerusalem. Si algú em pregunta per què el duc, li diré: «Israel no, però Hamàs tampoc. Sí a la pau i l'amor entre tots els homes i dones de bona voluntat.»

JOSEP MONTOYA VIÑAS
Valldoreix

Campanya publicitària

L'Associació d'Ateus, fent ús de la seva llibertat, promou una publicitat pudent, en contra de Déu. Jo, fent ús de la meua, manifesto que Déu existeix, me'l vaig trobar fa 37 anys i no em cal fer publicitat perquè personatges del món intel·lectual, la política o l'esport també ho han constatat i manifestat en algunes declaracions que resumeixo tot seguit. O és que tots estem a «la lluna»?

El filòsof García Morante va dir en unes declaracions que Déu li havia sortit al pas. El rocker Lenny Kravitz va declarar que el seu cor pertany a Jesucrist, i cal ser molt incult per no saber que Jesucrist és el Fill de Déu. Un altre exemple de fe en Déu el tenim en Ingrid Betancourt, quan va afirmar, tot just alliberada, que «he viscut el miracle, Jesús va complir la seva paraula». Un altre famós que es reconeix creient és el corredor de Fórmula 1 Robert

Kubica. Un esportista, medallista d'or olímpic a Pequín 2008, és el boxejador Félix Manuel Díaz Guzmán, el qual va declarar: «Quan posem Déu davant de tot, Déu fa la resta.»

Les vides d'aquests homes i dones conviden a posar de manifest la fe en la vida pública, a estar-ne orgullosos. Són testimonis valents d'aquella bondat divina que els ha impulsat a la conversió (Cfr. Rm 2,4) i que els dona la força per perseverar-hi. Cadascun, en un moment puntual de la seva existència, ha estat subjecte d'aquest «fet extraordinari» que no és sinó la trobada amb Déu, que els ha sortit al pas i per això se saben lliures, en pau, segurs i amb forces. Ja ho deia el profeta Isaïes: «Us salvareu si us convertiu i deixeu d'inquietar-vos. Trobareu la força en la calma i en la confiança» (Is 30,15).

ELENA YÁÑEZ
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Avortament (II)

—Li voldria demanar alguns arguments per parlar de l'avortament amb aquells que no comparteixen la nostra fe cristiana. Quan tracto aquest tema amb persones que conec i que no són cristianes, em diuen que la nostra opció és respectable, però que no la podem imposar a aquells que no creuen.

—Cal preguntar-se, en primer lloc, si la realitat humana és pensable al marge d'una categoria tan fonamental com és la «persona». Tampoc no podem dubtar que la persona i la seva dignitat són un valor o referent comú per a la majoria de la nostra cultura. Mai no s'havia parlat, escrit i discutit tant sobre la persona humana i la seva dignitat intangible com a base de tot sistema ètic. Seria bo recordar també que el concepte de «persona» actual es forja en la llarga tradició bíblica i cristiana, però, com que estem en temps d'amnèsia col·lectiva, s'obliden tantes coses elementals. Ara bé, els promotors de l'avortament han de preguntar-se seriosament, tal com ho demana una qüestió tan delicada, sobre els arguments per tal de decidir, respecte a la vida humana, quan adquireix el seu estatut personal, és a dir, en quin moment —si és que realment existeix aquest instant— la vida humana passa de realitat impersonal a realitat personal. Suposo que els avortistes no accepten que en l'avortament s'elimini realment una persona humana i, per això, deuen creure que hi ha un moment en què la vida humana no és personal. Em sembla una temeritat i arbitrariedad descomunals afirmar, per posar un exemple, que a les onze setmanes i sis dies encara no existeix l'ésser personal i que a les dotze setmanes sí.

Els avortistes també han d'esclarir si la realitat personal és reconeguda o bé atorgada, i, si és així, en funció de quins paràmetres. Jo crec que aquestes i altres preguntes, plantejades amb honradesa, són suficients per tal que tota persona intel·lectualment honesta tingui seriosos dubtes sobre la moralitat de l'avortament. I, davant d'aquests dubtes, recordeu la màxima jurídica *in dubio, pro reo* («davant del dubte, cal afavorir el reu»). I aquí no es tracta d'un reu, ans bé d'un ésser innocent que, si no li ho impedeixen, serà en pocs mesos un nen que veurà la llum del sol, el regal d'una nova persona al món. I crec que aquests arguments poden ser tractats amb qualsevol persona que no sigui cristiana o que ni tant sols cregui en Déu. Són preguntes que plantejo per a un debat seriós i sense precipitacions. Defensar la vida humana personal des del primer moment no és una qüestió de fe; o, potser sí, si es tracta d'una fe en l'home i en la raó que encara no hem acabat de perdre del tot.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

«Tots estan sota el domini del pecat...» (Romans 3,9)

Pere Tena
bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La «ira» de Déu

Els capítols 1,18;3,20 de la carta als Romans formen un conjunt intens i dramàtic en el qual sant Pau descriu el que podríem anomenar «la cara fosca» de la humanitat: jueus i pagans submergits en el pecat, de maneres diverses però emparentades, incapaços de salvar-se per les seves pròpies obres, i sotmesos a la «ira» de Déu. Només la fe en Jesucrist, la comunió personal amb ell, fa justos els pecadors. Jesucrist, l'Evangeli per tant (vegeu els versets anteriors), revela la justícia de Déu que salva en i per Jesucrist, i a la vegada revela allò que succeeix quan els homes viuen en la impietat i en la injustícia: es desplega la ira de Déu, el càstig, el judici i la condemna.

Aquests són termes que cal entendre evitant d'aplicar-los a Déu com si es tractés d'una persona humana. «No cediré a la meua indignació, no tornaré a destruir Efraïm, perquè jo sóc Déu i no un home, sóc el Sant, present enmig teu» (Osees 11,9). Els pagans parlaven de la indignació de Júpiter, que llançava els seus llamps!... No és aquest el sentit de la «ira», o del «càstig» de Déu. La millor

interpretació és la que dona l'evangeli de Joan: «Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell. Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu. La condemna ha arribat per això: quan la llum ha vingut al món, els homes s'han estimat més la foscor que la llum, ja que les seves obres eren dolentes» (Joan 3,17-19).

El text de sant Pau és com una explicació d'aquestes paraules del diàleg amb Nicodem. Ara compremem què significa que l'evangeli reveli alhora la justícia i la ira de Déu: Jesucrist és el Just, que ofereix la justícia/salvació als qui creuen en ell, i és el Jutge, l'antítesi de tot el que sigui impietat —viure sense Déu— i injustícia —infidelitat a la voluntat de Déu. No pot haver-hi pacte entre la tenebra i la llum! (Vegeu 2 Corintis 6,14).

Pagans i jueus, pecadors

La descripció del pecat dels pagans i dels jueus no segueix, en la carta als Romans, una línia totalment sistemàtica.

El pecat dels pagans és no aprofundir en el coneixement de Déu creador, i quedar-se amb una religiositat idolàtrica, que deriva vers una vida de luxúria, «a mercè de passions vergonyoses». Sant Pau està pensant en la perversió sexual i el llibertinatge que envaien la societat pagana, no només la de Roma. D'això se'n segueix «quedar-se a la mercè d'uns criteris rebutjables», i «omplir-se de tota mena d'injustícies».

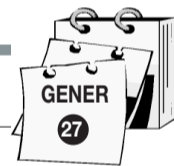
Quan hom llegeix aquest text (Romans 1,18-32) s'adona amb esgarripança de la proximitat que expressa amb la situació de la nostra societat. «No solament es comporten d'aquesta manera, sinó que encara aplaudeixen els qui fan com ells» (v.32). Per nosaltres això té un nom: estar sota el pecat, i en la seva contradicció amb Jesucrist es revela la «ira» de Déu. La degradació de la persona i de les relacions humanes no són un «càstig» afegit per Déu, sinó la conseqüència mateixa de les accions dels homes. Podem parlar d'un «càstig», però amb el benentès que són els homes pecadors els qui han entrat ells mateixos en aquesta situació.

Alerta, però, a fer un judici dels altres, com si fóssim innocents (vegeu 2,1-11). Cadascú ha de vetllar sobre la seva manera de viure, sobre el seu procés de conversió, no fos cas que, de fet, caiguéssim en els mateixos vicis. El perill de «dir i no fer», destacat per Jesús, és sempre actual. Els jueus i els grecs seran jutjats segons les seves fidelitat a la Llei de Moisès, o a la llei interior que Déu posa en el cor de l'home. «Tot això es manifestarà el dia que d'acord amb l'Evangeli que us he anunciat, Déu judicarà, per mitjà de Jesucrist, les accions amagades dels homes», diu Pau (Romans 2, 16).

No és gens agradable constatar el pecat dels homes, i la feblesa de les seves decisions. Però no tindria sentit parlar de la salvació de Déu si el pecat no fos una realitat. De què ens «salvaria» Jesucrist, Ell que ha vingut a llevar el pecat del món? Sant Lleó el Gran ens ho recorda cada any, a la nit de Nadal: «La raó per alegrar-nos (del naixement de Crist) ens és comuna: nostre Senyor, destructor del pecat i de la mort, puix no ha trobat ningú lliure de culpa, ha vingut per alliberar-nos a tots.»

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascuda a Desenzano, nord d'Itàlia, l'any 1474
- Terciària franciscana fundadora de les ursulines
- Dedicada a l'educació de les nenes
- Va morir a Brescia l'any 1540
- Canonitzada per Pius VII el 1807

Aquesta santa nascuda a la vora del llac Garda, al peu dels Alps italians, des de ben petita va tenir una vida interior molt rica, i amb només quinze anys ja era terciària franciscana.

La seva fe profunda la va dur més tard a fer un pelegrinatge a Terra Santa, un viatge llarg, perillós i no gaire habitual en aquella època. La peregrinació es feia en bona part per mar, i durant una escala a l'illa de Creta santa Àngela Merici va quedar sobtadament cega. Els seus companys pelegrins li van aconsellar que desistís de visitar els Llocs Sants i que l'acompanyarien de tornada a casa, però ella no hi va accedir i va voler continuar el viatge. I així va ser com va fer la resta del pelegrinatge, totalment

Santa Àngela Merici

cega. De tornada, la santa i els acompanyants van fer de nou una escala a Creta, i quan estava resant davant d'un crucifix al mateix lloc on s'havia quedat cega, va recobrar la vista.

Després d'aquesta guarició miraculosa, i ja a Itàlia, santa Àngela Merici va tenir una visió que li encomanava l'educació i la vocació religiosa de les dones. Arran d'aquest fet l'any 1535 va reunir unes quantes noies, a les quals va començar a formar acadèmicament i religiosament. D'aquesta manera va néixer l'Institut de Santa Úrsula. Les ursulines, nom amb què son conegudes les religioses d'aquest institut, van ser reconegudes l'any 1544, un cop morta santa Àngela Merici, i van obrir escoles arreu d'Europa.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic B; ferial I)
Temps de durant l'any
(Salteri: setmana 3)

GENER

25. Diumenge

III de durant l'any, Verd. Lectures: Jonàs 3,1-5.10 / Salm 24 / 1 Corintis 1,29-31 / Marc 1,14-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bretanió, b.; Santes, Elvira, vg. i mr.

Festa Major: a Castell de l'Areny, Maià de Montcal, Malla, Regencós i Subirats.

26. Dilluns

Sant Timoteu i Sant Titus (MO), Blanc. Lectures: 2 Timoteu 1,1-8 (o bé: Titus 1,1-5) / Salm 95 / Marc 3,22-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Robert, Alberic i Esteve, ab.; Santes, Paula, viuda.

27. Dimarts

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 10,1-10 / Salm 39 / Marc 3,31-35. Si es vol: *Santa Àngela Merici (MLI), Blanc.* Tortosa: *Sant Enric d'Ossó* (ciutat, MO / diòcesi, MLI), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vitalià, p.; Emeri (Mer), ab.; Julià, b.

28. Dimecres

Sant Tomàs d'Aquino (MO), Blanc. Lectures: Hebreus 10,11-18 / Salm 109 / Marc 4,1-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Flavià, mr.; Tirs, mr.; Julià, b.; Leònídes, mr.; Santes, beata Gentil Giusti

29. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 10,19-25 / Salm 23 / Marc 4,21-25. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: *Sant Pere Nolasc (MLI), Blanc;* Tortosa: *Beat Manuel Domingo i Sol* (ciutat, MO / diòcesi, MLI), *Blanc;* Lleida: *Sant Tomàs d'Aquino (MO), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valeri, b. i mr.; Sulpici Sever, b.; Julià, b.; Santes, beata Arcàngela Girlandi, rel.

30. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: Hebreus 10,32-39 / Salm 36 / Marc 4,26-34

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelelm (Lesmes), b.; Mucià-Maria Wiaux, rel.; Santes, Martina, vg. i mr.; Jacinta de Mariscotti, rel.

31. Dissabte

Sant Joan Bosco (MO), Blanc. Lectures: Hebreus 11,1-2.8-19 / Lluc 1,69-75 / Marc 4,35-41

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc X. Maria Bianchi, prev.; Santes, Marcel·la, viuda.

Lectures bíbliques

Diumenge III de durant l'any

Lectura primera Jo 3,1-5,10

Els ninivites es convertiren i s'apartaren del mal camí

Lectura de la profecia de Jonàs:

El Senyor va fer sentir a Jonàs la seva paraula i li digué: «Vés a Nínive, la gran capital, i proclama-hi el que jo et diré.» Jonàs se n'anà a Nínive tal com el Senyor li havia manat. Nínive era una ciutat grandiosa. Per recórrer-la tota calia fer tres dies de camí. Jonàs començà a fer una jornada de camí dintre la ciutat i cridava: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.» La gent de Nínive cregué en Déu: proclamaren un dejuni i, des dels més poderosos fins els més humils es vestiren de sac negre. Déu veié que de fet es convertien i s'apartaven del mal camí, i es va desdir de fer caure sobre d'ells la desgràcia amb què els havia amenaçat.

Salm responsorial 24

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes,
que aprengui els vostres camins.
Encamineu-me en la vostra veritat,
[instruiu-me,
perquè vós sou el Déu que em salveu.

R. Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat

i de l'amor que heu guardat des de sempre.
Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. **R.**

El Senyor, bondadós i recte,
ensenya el bon camí als pecadors.
Encamina els humils per sendes de justícia,
els ensenya el seu camí. **R.**

Lectura segona 1Co 7,29-31

Aquest món que veiem passa aviat

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Vull dir, germans, que no podem deixar perdre l'oportunitat present. Des d'ara, els qui tenen muller han de viure com si no en tinguessin, els qui ploren, com si res no els fes plorar, els qui estan contents, com si res no els alegrés, els qui compren, com si no tinguessin res, i els qui treuen profit d'aquest món, com si no en traguessin cap, perquè aquest món que veiem amb els ulls passa aviat.

Al-leluia Mc 1,16

*El Regne de Déu és a prop.
Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.*

Evangelí Mc 1,14-20

Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: «Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova.»

Tot passant vora el llac de Galilea, veié Simó i el seu germà Andreu. Estaven tirant el filat a l'aigua, perquè eren pescadors. Jesús els digué: «Veniu amb mi, i us faré pescadors d'homes.» Immediatament abandonaren les xarxes i se n'anaren amb ell.

Poc més enllà veié Jaume, fill del Zebedeu, i el seu germà Joan. Eren a la barca repassant les xarxes. Els cridà immediatament, i ells deixaren el seu pare Zebedeu amb els jornalers a la barca, i se n'anaren amb Jesús.

Barcelona

diòcesis

Eucaristia i Pastoral de la Salut

■ L'objectiu de la campanya del Dia del Malalt és celebrar i viure l'Eucaristia com a font de salut i de vida

Carme Munté
Barcelona

Com cada any per aquestes dates les Delegacions de Pastoral de la Salut de les diòcesis catalanes posen fil a l'agulla per donar el tret de sortida a la campanya del Dia del Malalt, que culminarà el 17 de maig, sisè diumenge de Pasqua. En aquesta ocasió el lema que marcarà el camí a fer és *Creure, celebrar i viure l'Eucaristia*; un tema que ve donat per la Conferència Episcopal Espanyola però que també enllaça en el cas de l'arquebisbat de Barcelona amb un dels objectius del Pla Pastoral Diocesà: l'Eucaristia dominical, font i cim de la vida cristiana.

Situats en aquest encapçalament, els objectius proposats per a la campanya del Dia del Malalt són potenciar la celebració de l'Eucaristia com a llum i força guardadora per donar sentit cristià a la malaltia i al patiment; des de les parròquies i els centres hospitalaris, ajudar els malalts a comprendre, celebrar i viure l'Eucaristia com a font de salut i de vida; i que les comunitats cristianes i els grups de Pastoral de la Salut facin més atenció als malalts i als qui pateixen, tot reconeixent-los com a membres actius de les parròquies i facilitant-ne la presència i participació en l'Eucaristia dominical.

L'Hospital de Sant Rafael de Barcelona (Pg. de la Vall d'Hebron, 107-117) acollirà el 24 de gener la Trobada diocesana de Pastoral de la Salut de l'arquebisbat de Barcelona, que comptarà amb la presència del cardenal Lluís Martínez Sistach. La ponència de la trobada, titulada *Eucaristia i Pastoral de la Salut*, anirà a càrrec del prevere menorquí Salvador Taltavull, mentre que Mn. Josep M. Forcada, fins fa poc delegat diocesà de Pastoral de la Salut, moderarà una taula rodona amb persones directament vinculades amb l'atenció pastoral als malalts: el P. Pascual Piles, o.h., Mn. Oriol Garreta i el P. Francisco Álvarez, m.i.

Aquesta cita anual de la Pastoral de la Salut de Barcelona també serà l'ocasió propícia perquè la nova delegada, la laica M. José Martínez Lapeña, informi de les activitats de la Delegació.

Reptes de la Pastoral de la Salut

Implicar més els laics i especialment els joves en la Pastoral de la Salut, d'una banda, i, de l'altra, arribar a crear una autèntica xarxa entre els grups de Pastoral de la Salut de les parròquies, la mateixa Delegació i els grups que treballen i que brinden un servei religiós als hospitals són els dos grans objectius que s'ha marcat la nova responsable d'aquest àmbit pastoral. «Hi ha joves cristians que han acabat els estudis de medicina i d'infermeria que poden ser sensibles a l'acom-

L'Eucaristia és font de vida per als malalts.

«Hi ha joves cristians que han acabat els estudis de medicina i d'infermeria que poden ser sensibles a l'acompanyament espiritual de les persones malaltes»

panyament espiritual de les persones malaltes», afirma M. José Martínez Lapeña.

Com poder recuperar una autèntica humanització del món de la salut ha estat i és el neguit més gran de M. José Martínez Lapeña, tant en aquest moment com a delegada de Pastoral de la Salut com durant els quaranta anys exercits professionalment com a infermera de Sant Joan de Déu i de la Vall d'Hebron, i com a formadora d'infermeres. «El servei reli-

giós als hospitals ens ha de permetre tenir una gran proximitat envers els malalts, els seus familiars i també els professionals que se n'ocupen», afirma M. José Martínez Lapeña, que està dedicant tots els seus esforços en aquests primers mesos del seu mandat a conèixer de primera mà la realitat de la Pastoral de la Salut els punts en què cal incidir més.

La Delegació de Pastoral de la Salut de Barcelona té comptabilitzades 150 parròquies d'arreu de la diòcesi que disposen d'un grup estable de Pastoral de la Salut, però també calcula que n'hi ha d'altres que en tenen però que no treballen de forma coordinada amb la Delegació. D'aquí que un dels objectius fonamentals sigui treballar tots plegats —parròquies, hospitals i responsables de la Delegació— de forma conjunta i coordinada perquè l'acompanyament del malalt sigui un treball de tota la diòcesi de Barcelona. Els responsables de la Delegació també s'ofereixen al seu torn per potenciar la formació dels grups que ja estan constituïts a les parròquies o que són de nova creació. En aquest mateix àmbit de la formació destaca també la iniciativa de reflexionar a través del cinema sobre temes vinculats a la salut gràcies a la col·laboració de Mn. Peio Sánchez, director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona.

OPINIÓ

Creure, celebrar i viure l'Eucaristia

Josep M. Forcada i Casanovas*

El tema escollitenguany, pel que fa a la Pastoral de Salut, proposa reflexionar sobre l'Eucaristia i la pastoral de malalts. D'una manera viva convida el malalt a

celebrar l'amistat en Crist tot recordant l'Últim Sopar per viure la fracció del pa com un deixeble més. El clima de germanor i de comunió en el pa eucarístic compartit per viure la presència real de Crist ajuda des de la malaltia a donar un ple sentit de comunió amb la comunitat que, malauradament sovint, no el sent prou a prop. Els malalts, sens dubte, són els més desvalguts i pobres del nostre món. A tots el goig, com a humans, a participar de la comunió amb la Trinitat ens fa brollar dons i gràcies especials per fer camí i d'una manera molt concreta en la situació de malaltia quan, moltes vegades, es viu sense esperança.

L'Eucaristia és el do de Vida Nova que arriba a tothom per comunicar una nova llum a tots i especialment als qui sofreixen perquè la pobresa

que viuen es converteixi en consol i riquesa de pau que convidi al diàleg d'amor amb Crist.

La tradició de portar el Viàtic pels carrers que molts, encara, recordem esdevenia un signe pels pobles. La presència del prevere acompanyat de l'escolà i els familiars simbolitzaven en el camí cap a casa del malalt un portar l'esperança al qui patia. D'una ma-

ral d'assegurar l'assistència espiritual dels malalts... S'ha de procurar que aquests germans i germanes nostres puguin rebre la comunió sacramental. En reforçar així la relació amb el Crist crucificat i ressuscitat podran sentir la seva vida integrada plenament a la vida i missió de l'Església mitjançant l'ofrena del seu sofriment en unió en el sacrifici de nostre Senyor».

«L'Eucaristia, com a aliment de Vida, acompanya a fer un camí de pau i de joia que ens recorda el misteri de la presència de Jesús quan fa camí amb els deixebles d'Emaús»

nera prou plàstica expressava l'anunci del nou camí que es preparava a fer el sofrent. El nostre temps no pot oblidar aquest Viàtic; encara que els signes siguin més privats han de romandre vius en la comunitat.

El papa Benet XVI, en l'exhortació apostòlica postsnodal *Sagrament de la caritat*, recorda que per a aquells que «no poden anar als llocs de culte per motius de salut i malaltia voldria reclamar l'atenció de tota la comunitat eclesial sobre la necessitat pasto-

L'Eucaristia, com a aliment de Vida, acompanya a fer un camí de pau i de joia que ens recorda el misteri de la presència de Jesús quan fa camí amb els deixebles d'Emaús. Ells sentiren el desconcert i l'enyorança, però ben segur que el malalt, en aquest camí que fa, de llum, de resurrecció, està convidat a sentir l'escalf de l'amor de Déu.

* Prior de l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau.

TINA PARAYRE, CAP DEL SERVEI DE VOLUNTARIS DE L'HOSPITAL SANT JOAN DE DÉU
I COAUTORA D'«EL CABALLO DE MIGUEL» (PLATAFORMA EDITORIAL)

«Cada habitació de l'hospital és un espai sagrat»

Samuel Gutiérrez

Una gran creu, amb la Mare de Déu als peus de Jesús, li penja del coll. És el signe de la seva consagració com a laica cistercenca. «La de veritat és molt més grossa», assegura Tina Parayre sense perdre el somriure del rostre. I és que després de més de 20 vint anys com a voluntària a l'Hospital Sant Joan de Déu, ja sap el que és abraçar la creu i no perdre l'alegria. Algunes de les seves experiències més emotives, juntament amb moltes altres de la resta de voluntaris, apareixen ara publicades a *El caballo de Miguel*, un llibre amb cor sobre històries extraordinàries dins la «casa dels cent ulls».

—Llegint *El caballo de Miguel*, la sensació és que Sant Joan de Déu és realment un hospital alegre...

—Sincerament i amb humilitat és així. Aquí tothom té molt clar que tan important com el diagnòstic o el tractament és la creació d'un ambient d'optimisme, d'esperança, d'alegria, d'il·lusió... En aquest hospital no hi ha cap senyal que digui silenci. Tant és així que el gerent m'acostuma a dir: «Tina, no t'oblidis que això no és un parc temàtic.» Nosaltres creiem que és molt important que el nen se senti viu i això implica tota una filosofia de vida i una manera de fer. Un exemple molt eloqüent de tot això va ser la vinguda aquest any per primera vegada del carter reial, acompanyat per tota una colla de capgrossos, cavalls de cartró, amb gralles, flabiols... Vam fer tant de xivarri! Però el somriure dels nens ho deia tot... He de confessar que en aquells moments hi havia en una de les plantes de l'hospital dos nens que no sabíem si arribarien a la Nit de Reis. Tots dos li van donar la carta i tots dos van gaudir de l'experiència amb la màxima intensitat. Només calia veure la cara dels pares... Aquell moment d'alegria quedaria gravat per sempre, com un tresor, als seus cors, malgrat la pèrdua posterior. El silenci, en canvi, no l'haurien recordat mai.

—El fet que a través d'aquest llibre la societat s'apropi una mica al món de la malaltia és ja tot un èxit?

—Així és. Suposo que hi ajuda el fet que sigui un llibre agradable de llegir, gens feixuc, fins i tot podríem dir que «simpàtic». No volíem que fos un llibre ni sensible ni morbós ni que expliqués històries de serial... Volíem explicar d'una manera molt senzilla la realitat que es viu dins de l'hospital, però amb un to de naturalitat, ja que és una cosa que forma part de la vida. Volíem mostrar la vida en majúscules! Amb l'èxit del llibre s'ha tornat a demostrar que la societat d'avui dia està necessitada de coses que tinguin una mica de fons.

—Vostè diu que el patiment no només forma part de la vida sinó que és fins i tot necessari per donar-li sentit...

—El dolor, la malaltia, la mort o la pèrdua ens acompanyen des del moment de néixer i, per tant, posar tot això en un calaix i atribuir a qualsevol adversitat el qualificatiu de «desgràcia» no és solució de res. La veritable desgràcia és no saber o

no voler afrontar aquestes situacions. Davant de tot això, només podem decidir com ho volem viure. Ser feliços o no dependrà, doncs, en gran mesura, no tant d'evitar els patiments, perquè vindran, sinó de tenir recursos per viure'ls amb maduresa i equilibri. En aquest sentit, molts nens ens ensenyen a viure amb maduresa coses en les quals els adults ens hem tornat totalment immadurs.

—Vol dir que a l'hospital els infants fan de mestres?

—Sí, i tant. Una de les mancances més greus avui dia de la societat és pensar que som autosuficients i que no necessitem res. No s'educa en el reconeixement de la vulnerabilitat. Aquesta fal·làcia es veu fortament assetjada quan arriba la malaltia, que ens limita i ens fa necessitats d'ajuda. Els infants, que són mestres d'humanitat, no tenen aquest problema perquè es reconeixen absolutament dependents. Aquesta dependència es fa encara més plausible en l'àmbit de la fe ja que els cristians sabem que som absolutament dependents de Déu. Si visquéssim amb maduresa i profunditat aquesta dimensió, viuríem amb pau situacions que serien moltes vegades intolerables. Un nen les viu amb pau perquè sap que, en el fons del seu cor, se sap absolutament dependent dels adults.

—Què més ens ensenyen els infants malalts?

—Els són els que t'ensenyen que la vida és preciosa en qualsevol moment. Perquè només ells, i els que són com infants, són capaços de viure alegrement els últims moments de la seva vida. Fàcilment pots trobar-te en una planta un nen fent servir el pal del degotador com un patinet. O un altre, amb una terrible operació de columna vertebral, molt espectacular, amb ferros per tot arreu, que mentre està a la sala de joc, jugant al futbolí, i després de preguntar-li com et trobes et diu: «Millor impossible!» Això és Sant Joan de Déu! Quines lliçons diàries de vida...!

—A *El caballo de Miguel* fins i tot la mort és plantejada amb certa naturalitat...

—Hem intentat reflectir el que vivim en el dia a dia. No hi ha res més dolorós per a uns pares que perdre un fill. Es produeix un trencament interior, un dolor, difícil de comparar amb qualsevol altre dolor, però no he conegut cap pare ni cap mare que, després de la mort d'un fill, digui que hauria volgut no haver tingut aquest fill. En aquests casos, el repte dels voluntaris i dels professionals de l'hospital és que, darrere d'aquest sofriment, aquests pares puguin viure amb una gran alegria i una gran felicitat el temps que van tenir el seu fill al seu costat. Una de les històries del llibre és la de l'Andrea, que és l'única nena que conserva el seu nom real. Després de la

seva mort he sentit dir als seus pares que no hi ha un patiment tan gran com perdre-la, però alhora que no hi ha una felicitat més gran que la d'haver pogut tenir una nena com aquesta. Asseguren que a l'hospital van ser absolutament feliços. I nosaltres també ho vam ser amb ella.

—Sense paraules.

—La vida i la mort, la felicitat i el dolor... es viuen a l'Hospital amb moltíssima intensitat. Inexpressables. Per això m'agrada pensar que cada habitació de l'hospital és com un espai sagrat davant del qual cal descalçar-se, perquè allà l'ésser humà viu la seva vulnerabilitat, la seva impotència, la seva fragilitat, les seves

pors, la seva necessitat de l'Altre...

—Teniu experiència que la fe pot ajudar veritablement a afrontar la malaltia?

—Sense cap dubte. Hi ha moments, quan estàs realment contra les cordes, en què la fortalesa només et pot arribar de Déu, de l'experiència de sentir-te a les seves mans. I només des d'Ell es poden transformar en vida, esperança i consol experiències absolutament doloroses. Al mateix temps, la persona amb fe no se sent propietària de la seva vida ni de la dels altres. La vida és un regal de Déu, però no està a les nostres mans decidir la durada d'aquesta vida. Recordo el testimoni emocionant d'una mare, amb una filla molt malalta, que em deia: «Si Déu se l'emporta, segur que és perquè ja no necessita estar més en aquest món...» No veia la malaltia ni la mort com a càstig. I això m'ho deia plorant, amb un gran patiment, però ens va regalar un exemple fascinant de serenitat i de maduresa. Després aquesta nena es va curar.

—Per què vau escollir un cavall de joguina com a fil conductor del llibre?

—És una altra història molt especial. El cavall me'l va donar entre llàgrimes un nen de nou anys quan marxava de l'hospital després d'haver-se curat. Vaig entendre ràpidament que no es tractava d'un cavall qualsevol i que havia de trobar algú espe-

cial, que el necessités de debò, per donar-l'hi. Va estar diversos mesos al despatx fins que un dia un nen de cinc anys, molt malalt, plorava desesperat perquè volia un cavall. Va ser la seva darrera joguina.

—Què la va portar a vostè ara fa ja més de 20 anys a Sant Joan de Déu?

—Quan vaig arribar com a voluntària a Sant Joan de Déu jo tenia una vida molt còmoda i molt feliç i em sentia, en certa mesura, en deute amb la societat. No tenia intenció, però, d'involucrar-m'hi gaire, sinó d'ajudar una mica i donar resposta a la inquietud que portava dins. Jo ja era llavors una persona creient, tot i que no practicava la meua fe. Era una fe de prestatge. Quan vaig arribar aquí el primer que em va sorprendre van ser els mateixos germans de Sant Joan de Déu. No entenia la seva felicitat en un lloc com un hospital: «Per què estan tan alegres?» Allò em despertava molta curiositat. Em vaig posar a buscar i, com que qui busca troba, vaig descobrir

que el seu secret era ser capaços de veure en cada malaltia, en cada infant, la presència del Crist crucificat, a la qual abraçaven amb tota la tendresa. No va ser un descobriment immediat, sinó progressiu, però va acabar transformant absolutament tota la meua vida. Això, juntament amb la mort del meu pare, em va acabar d'empènyer definitivament cap a la recerca d'un Déu que és Pare amorós.

—I finalment ha esdevingut, com diu en el pròleg, «voluntària de l'Amor i de la Vida»...

—Des de la meua pròpia misèria, en cada nen hospitalitzat jo puc tocar Jesús. Això és un misteri que no es pot comprendre. Per això

cada dia, quan arribo a casa, demano perdó a Déu per no haver estat digna d'estar tan a prop seu, i al mateix temps li dono gràcies per permetre-m'ho.

—Cada història del llibre és un petit miracle... Són els voluntaris de Sant Joan de Déu angelets ficats en cossos humans?

—[Somriure] Per què no? Tot i que més que àngels volem ser una mica com les mans i els braços d'un sant Joan de Déu que continua viu en nosaltres. El miracle diari a l'hospital és sentir que a través nostre, de manera més o menys conscient, Déu estima profundament tots els nens que estan dintre del nostre hospital i la seves famílies.

—No deu ser fàcil ser voluntari a l'hospital...

—Evidentment no tothom hi està preparat. Això és una vocació. Per treballar i ser voluntari a Sant Joan de Déu, cal una sensibilitat diferent. Hem de ser extremament amants de la vida, perquè aquí vivim la vida en majúscules, precisament quan és més vulnerable... Hem de ser persones d'esperança, que creiem en la bellesa de la vida en totes les circumstàncies. Sant Benet deia que els monestirs han de ser escola de caritat. També aquí hem de viure aquesta convicció benedictina. L'Hospital és una escola de caritat. Perquè aquí, o estimes la vida i cada persona humana, o no hi tens lloc.

BARCELONA

L'orde de les Verges acull una nova consagrada

■ Maria Glòria Reyes Ferrer va rebre la consagració a la catedral de Barcelona

Mònica García
Barcelona

En el marc de la catedral de Barcelona va tenir lloc recentment la consagració d'una nova verge consagrada al servei del bisbe i de l'Església. Maria Glòria Reyes Ferrer va pronunciar el seu «sí» per ingressar a l'orde laic de les Verges Consagrades: dones que viuen la seva consagració al bell mig del món, treballant i servint amb la pregària i segons el seu carisma i disponibilitat.

La cerimònia va iniciar-se solemnement amb la processó d'entrada formada per vuit concelebrants, Maria Glòria Reyes Ferrer acompanyada per dues verges ja consagrades i el cardenal Lluís Martínez Sistach.

El pastor de l'arxidiòcesi de Barcelona va recordar en l'homília com és Déu qui ens busca, va darrere nostre malgrat les dificultats que sovint troba per apropar-se a cadascú de nosaltres. Així Déu se serveix dels profetes com Isaïes o Joan el Baptista per facilitar aquest camí. Ens busca perquè vol que «assolim en plenitud la nostra dignitat i la filiació divina», va puntualitzar el purpurat. Per això Déu treballa incansablement en el cor de les persones «com ho ha fet en el cor de Maria Glòria, que ho ha entès a través dels signes, de les paraules i de les persones que l'han portada a dir "sí" a ser esposa de Crist oferint-se per sempre al Senyor». El cardenal Martínez Sistach va recordar

Maria Glòria va rebre el llibre de la pregària de l'Església de mans del cardenal.

com el Concili Vaticà II va demanar que es reestablís tant l'orde de les Verges com el ritu per a la seva consagració, després que hagués caigut en desús, tot i ser molt comú en els inicis de l'Església. Va assenyalar igualment la riquesa de les diverses vocacions i el testimoni que totes elles són per al món. Respecte de la virginitat, el prelat va llegir un fragment de la carta apostòlica de Joan Pau II *Mulieribus dignitatem*. Va precisar que l'antropologia fonamental cristiana ha entès sempre la virginitat com un camí per realitzar-se com a persona i de gran fecunditat.

Després del ritu de consagració, les lletanies i la renovació del propòsit de cas-

tedat es va resar la pregària solemne de consagració, que reconeix el favor singular que alguns fills de Déu reben per «entendre que, quedant intacte l'honor de les noces i la benedicció divina sobre la unió conjugal, pot haver-hi cristians que, d'acord amb la vostra inspiració paternal, tot i renunciar al sant matrimoni, desitgen posseir allò que significa, i volen rea-

litzar, sense casar-se, el misteri nupcial de Crist i de l'Església que les noces anuncien». Com a signes de la consagració, Maria Glòria va rebre un anell i el llibre de la pregària de l'Església per tenir sempre als llavis les lloances del Pare i intercedir per a la salvació del món.

Un cop finalitzada la cerimònia, la verge ja consagrada va donar gràcies a tots el qui havien fet possible l'acte «més important de la meua vida». Entre els molts agraïments que posaven de manifest una vida plenament integrada a l'Església, cal destacar: Mn. Francesc Prieto i Mn. Josep Anton Arenas, delegats episcopals de la Vida Consagrada; l'orde de les Verges; Mons. Carrera, el seu pare espiritual per la seva paciència, il·lusió i disponibilitat i «perquè em va introduir a un tracte afectuós amb Crist, i així vaig descobrir la meua vocació»; el moviment apostòlic Chistifideles Laici, del qual és membre actiu; i la Legió de Maria de la parròquia de la Mare de Déu de Núria... A tots ells i a la seva família, que li va ensenyar a escoltar el silenci i a créixer en l'amor, els va demanar: «Supliu la meua feblesa i encomaneu-me a Déu en les vostres pregàries.»

«Aquesta vocació és actual per a les necessitats del segle XXI»

M.G.

—Quin ha estat el camí que l'ha portada a fer aquest pas?

—És un camí llarg en el sentit que no t'adones de seguida del que Déu vol de tu. Aleshores es fa per etapes, fins que veus que el destí final és adonar-te que Déu t'estima i deixar-te estimar, oferint-li una disponibilitat total. També intentes correspondre a Déu en el seu amor, tot i que mai no el podem correspondre del tot. Mires de fer com Maria: posar-te a la seva disposició i Ell farà que la resta sigui bona. La Mare de Déu ha estat clau en aquest procés i m'ha fet molt més assequible el coneixement de Déu. És ben certa la frase «a Jesús per Maria».

—Què és el que més la il·lusiona d'aquesta nova etapa?

—Estic desbordada d'alegria... M'il·lusiona molt que tota la meua vida estigui ordenada en la prioritat del Senyor, seguint els consells evangèlics, estimant els altres com Déu m'estima. Puc continuar fent la mateixa vida d'abans però ara d'una altra manera perquè he d'estimar els altres amb l'amor que Déu m'ha mostrat a mi, amb paciència.

—Aquesta vocació rescatada pel Concili Vaticà II és providencial per als nostres temps?

—És totalment providencial. Referint-se a la manca de vocacions, una amiga religiosa em diu que Déu les provoca d'una altra manera, amb uns altres estils. Tot i ser una vocació molt freqüent en els primers segles, és també una vocació actual per a les necessitats del segle XXI. Tant és així que estic sorpresa del ressò que ha tingut l'acte de la consagració... L'Església sempre està assistida per la inspiració de l'Esperit Sant.

Tibidabo us informa

2. Nova il·luminació

Es necessiten 145 padrins per a la nova il·luminació del Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo.

Cada focus portarà una placa amb el nom del padrí i el nom del sant que s'hi vulgui posar.

Truqui al telèfon: 934 175 686.

3. Missa Expiatòria

Tots els primers divendres de mes us invitem a participar en la **Missa Expiatòria al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo**.

A les 17,30 hores. Surt un microbús del carrer Vallcarca, 16-22 (Plaça Lesseps) en direcció al Temple del Tibidabo.

A les 18 hores. Rosari, Vespres i Benedicció.

A les 19 hores. **Missa Expiatòria**.

A les 19,45. Tornada al mateix lloc de sortida.

1. Festa de Sant Joan Bosco

Dissabte, dia 31 de gener

Festa de Sant Joan Bosco

A les 18 hores

Conferència-xerrada per don Ramon ALBERDI, *historiador de la vida salesiana a Barcelona*.

A les 19 hores

MISSA CONCELEBRADA, presidida per Mons. Joan GODAYOL, a continuació **Convivència Familiar** entre tots els participants.

4. Grups de reflexió de la Bíblia

Dissabtes de 11 a 12 hores grups de reflexió de la Bíblia per a totes aquelles persones que vulguin reflexionar sobre la Paraula de Déu. Demaneu informació al Pare Rector, telèfon 934 175 686.

5. Dijous eucarístics

Tots els dijous de l'any es fa una **Hora Santa** de 21,15 a 22,45 hores. És un moment privilegiat de pregària. Estan tots invitats a participar-hi.

LA COMUNITAT DE TAIZÉ APLEGA A BÈLGICA 40.000 PARTICIPANTS EN UN NOU PELEGRINATGE DE CONFIANÇA ARREU DE LA TERRA

Joves d'arreu del món proclamen a Brussel·les els «colors de la fe»

Els actes de pregària van tenir lloc a la Fira de Brussel·les.

La confiança és el centre del missatge de la Comunitat de Taizé.

Gemma Fígols
Brussel·les

El dia 28 de desembre joves d'arreu del món ens dirigíem tots a una mateixa ciutat, Brussel·les, per participar en una nova etapa del pelegrinatge de confiança arreu de la terra que proposa des de fa més de 30 anys la Comunitat de Taizé. Del bisbat de Solsona érem prop d'una vintena, encapçalats per la delegada de Joventut, Teresa Gené. Juntament amb joves del bisbat de Tarragona i de Tortosa marxàvem amb alegria, amb ganes de passar-ho bé, amb ganes de canviar el tragí de cada dia per dedicar més temps al

Senyor. Les nostres expectatives es van fer realitat! Un cop arribats hi hauria temps per fer una mica de tot: turisme, practicar llengües estrangeres, tastar la xocolata belga, descobrir els diferents racons de la ciutat i també temps per pregar.

Així, cada dia tots els joves vinguts de diferents països ens vam aplegar per pregar. Era impressionant contemplar aquell pavelló ple de gent jove, ni més ni menys que uns 40.000. Plegats compartíem una estona de pregària. Mentre que a la nostra societat contínuament hi ha soroll; allà, encara que semblava impossible i difícil d'imaginar, hi havia silenci. Què és el que passava perquè tota aquella munió de gent

restés en silenci?

La decoració i els cants convidaven a la pregària. Al fons del pavelló podíem divisar un gran arc de sant Martí. En contemplar-lo era com si cada color simbolitzés alguna cosa de la trobada: els tons ataronjats simbolitzaven el caliu que havíem rebut cadascú de nosaltres a les famílies que ens havien obert les portes de casa i ens havien acollit; el to vermell ens recordava l'amor d'Aquell que es feia present a la pregària, d'Aquell que ens estima i ens parla a cadascú de nosaltres; els tons verdosos eren símbol de l'esperança, molts joves se senten estimats per Déu i volen seguir el seu camí; els tons

blavencs i lilosos eren signe d'amistat, i és que durant aquells dies vam fer amigues i amics nous, gent amable, gent feliç, bona gent...; i tons grocs per a tots els voluntaris que es preocupaven que tot rutllés bé. Enmig, però, hi havia una pinzellada de blanc, reflectida en el vestit dels germans de Taizé, una pinzellada que nodria la pau interior i la puresa de l'esperit.

Però els dies van anar passant i va arribar el moment de tornar cap a casa. De retorn, compartíem les experiències. Tots estàvem contents i malgrat el cansament d'hores d'autocar, el nostre rostre expressava l'alegria i el desig de no deixar mai de recarregar-nos del bon color del nostre Déu!

La delegació de Solsona va viure intensament la trobada.

«Som cridats a estimar més»

El fil conductor del 31è Pelegrinatge de Confiança arreu de la terra ha estat la Carta que el Gmà. Alois, successor de Roger Schutz al capdavant de la Comunitat de Taizé, va escriure recentment des de Kenya a tots els joves participants de la trobada internacional de pregària.

Davant del cansament i desencís en el món actual, el prior de Taizé es fa una pregunta que interpel·la avui molta gent: «Quina és la font de l'existència?» «Són més nombrosos que altres vegades —afirma Alois— els qui no troben aquesta font. Fins i tot el nom de Déu s'ha carregat de malentesos o ha estat totalment oblidat.» Malgrat tot, el prior de Taizé expressa convençut que la gran revelació és que «Déu és enmig nostre, creients i no creients». Per al Gmà Alois, tot home experimenta aquest «desig d'un absolut cap al qual tendim amb tot el nostre ésser, cos, ànima, intel·ligència», una set que molts homes experimenten «com a absència o buit que cal omplir». Aquesta set, continua dient Alois, ha de ser acollida, no com a «anomalia», sinó com a «un gran do», ja que conté «la crida de Déu a obrir-nos». I afegeix: «Som cridats a estimar més. I com que l'amor té necessitat de tot el nostre ésser per expressar-se, hem de buscar, sense deixar passar un minut, com restar atents al nostre proïsme.»

El prior de la Comunitat de Taizé acaba llençant un crit a la solidaritat: «Anem a l'encontre dels qui pateixen! Visitem els qui han estat marginats, maltractats! Pensem en els immigrants, tan propers i, malgrat tot, sovint tan llunyans! Allà on el patiment augmenta, es multipliquen sovint projectes concrets que són a la vegada signes d'esperança.»

CAP A UNA NOVA CONSCIÈNCIA

L'energia ha estat la responsable del nostre nivell de progrés com a espècie i l'energia ha de dur-nos al pas següent. Endesa, com una de les companyies energètiques líders en el món, té una gran responsabilitat en aquest repte: reinventar la nostra manera d'estar i viure al planeta. Per això, des d'Endesa assumim aquest compromís amb els fills dels nostres fills. No serà fàcil però, hi ha alguna cosa més apassionant que tornar a imaginar-ho tot?

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

URGELL

Visita pastoral a la Vall d'Aran

■ Mons. Vives va poder conversar amb tots els preveres de la Vall

David Codina

Viella

Els dies 3, 4 i 5 de gener el bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, va visitar pastoralment la Vall d'Aran acompanyat pel vicari episcopal, Mn. Josep M. Mauri, que actuava de secretari de la visita, la primera que el bisbe feia en temps d'hivern i que li ha permès fer l'encontre pastoral amb els aranesos i també amb els residents i visitants afeccionats a la neu i a la pràctica de l'esquí. En aquells dies la Vall d'Aran va registrar una ocupació altíssima de residents. El bisbe va residir a la rectoria de Viella i va tenir converses amb els actuals preveres de la Vall: Mn. Pere Balagué, l'arxiprest, Mn. Josep Amielh, Mn. Josep Eliud Arias i el P. Henry Vargas, així com amb les religioses de la Sagrada Família de Villefranche, que tenen l'única comunitat de religioses de la Vall, a Viella.

El dissabte dia 3 va departir amb els sacerdots i, acompanyat per l'arxiprest de la Vall d'Aran, va visitar les instal·lacions d'esquí de Baquèira-Beret, a Tredós, Naut Aran. Els directius responsables de les instal·lacions d'esquí, Antoni Vidal i Aureli Bisbe, els van acompanyar per pujar a peu de pistes, recórrer les instal·lacions darrerament remodelades i saludar els treballadors de l'estació d'esquí. Al vespre va celebrar l'eucaristia a l'església de la Mare de Déu de les Neus de Baquèira-Tredós, plena de fidels del país i d'arreu, als quals va exhortar a viure el nou any amb esperança, amb pregària per la pau i amb responsabilitat solidària envers els qui més ho necessitin, sempre amb l'anhel de conèixer, estimar i seguir millor Jesucrist, la Paraula del Pare que ens revela Déu. Units al Sant Pare i als patriarques i bisbes de Terra Santa, va demanar el cessament del foc de la guerra a la franja de Gaza, i va pregar per una pau justa i duradora a la terra de Jesús. Els fidels li van oferir la col·lecta d'aquell diumenge perquè la duqués als cristians de Palestina i a les necessitats que el patriarca de Jerusalem cregui convenient. Al final de la missa va

poder saludar tots els assistents per desitjar-los bones festes d'Epifania i any nou. També l'arxiprest li va ensenyar el projecte de remodelació de l'entrada i accés al temple amb algunes millores necessàries.

El diumenge dia 4, el bisbe d'Urgell es va reunir al Parador d'Arties (municipi de Naut-Aran) amb les autoritats de la Vall, les entitats patrocinadores i altres autoritats vingudes per a la inauguració de la primera fase de restauració de l'església de Santa Maria d'Arties, que és monument nacional. També hi va participar l'alcalde de Lleida. Al migdia van visitar l'exterior del temple, on van admirar el nou absis restaurat i van fer una visita a les restes arqueològiques posades a la vista de l'antiga necròpoli paleocristiana, del temple paleocristià i de l'actual romànic. Posteriorment dins de l'església de Santa Maria va tenir lloc la inauguració amb els parlaments de les autoritats. I seguidament el bisbe Joan Enric Vives va presidir la missa, acompanyat per l'actual arxiprest, per l'anterior arxiprest i pel vicari episcopal.

El bisbe va beneir la nova seu presidencial —una bella i artística còpia de la càtedra del cor de la catedral de la Seu d'Urgell— i el nou ambó de la Paraula, i després va presidir l'eucaristia d'acció de gràcies per aquestes obres de restauració que s'han dut a terme amb l'ajuda de la Generalitat de Catalunya, la Fundació "la Caixa", la Fundació Endesa, el bisbat i la parròquia d'Arties, així com l'Ajuntament de Naut-Aran. S'han restaurat l'absis i els fonaments de l'església, part de les teula-

El temple d'Arties llueix com una de les esglésies més belles del Pirineu.

Les autoritats van visitar l'exterior de l'església.

des, el nou presbiteri, els cors de fusta del temple i les pintures de les naus. Resten encara altres restauracions a fer, però el temple d'Arties llueix actualment com una de les esglésies més belles del Pirineu, amb molts retaules i peces artístiques que tornen a lluir amb la seva esplendor al mateix lloc de culte catòlic per on van ser dissenyades i realitzades.

El bisbe va exhortar a estimar aquest nostre patrimoni i a valorar-lo des de la fe que s'hi expressa. I va demanar que tots fòssim millors testimonis durant l'any que

comença de la fe envers les generacions que pugen, i de la pau i l'amor solidari tan necessaris en aquests temps actuals.

A la tarda va visitar detingudament la residència d'ancians de Viella, on hi ha un bon grup d'ancians assistits, així com també els malalts hospitalitzats de l'Hospital de Viella, i el personal sanitari. Amb tots va conversar una estona, els va desitjar un bon any i va pregar per ells i els va beneir.

Al vespre va presidir el res del Rosari i la missa vespertina de Sant Miquel de Viella, concelebrada pels preveres de Viella i el vicari episcopal. També va pregar per la Pau a Gaza i a Terra Santa, i va exhortar a estimar més les Sagrades Escriures que ens donen a conèixer Jesucrist, amb el compromís de tenir-les molt més presents en l'oració i reflexió al llarg de tot l'any. Al final de la missa va poder saludar els feligresos, entre els quals hi havia algunes autoritats presents.

El dilluns dia 5, acompanyat per l'arxiprest i el vicari episcopal va fer una visita a diverses esglésies de la Vall d'Aran per conèixer-ne l'estat de manteniment, les reformes que s'hi han fet en els darrers anys i allò que caldria fer en el futur.

Així, va visitar el temple i la rectoria de Gausac, amb el seu administrador parroquial, Mn. Josep Amielh; després Betlan amb la casa d'acollida; l'església de Santa Maria de Cap d'Aran —acompanyat pel conseller José Antonio Bruna—, on es projectaran les pintures romàniques conservades al MNAC (Museu Nacional d'Art de Catalunya), i l'església de Sant Fèlix de Bagergue (el poble més elevat de la Vall d'Aran, a 1.419 m).

Posteriorment el bisbe va convidar a dinar tots els preveres de la Vall d'Aran i va tornar a la Seu d'Urgell per presidir la festa de l'epifania a la catedral.

Beneïda la reproducció del frontal de Baltarga

D.C. / Bellver de Cerdanya

El bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, acompanyat pels mossens responsables *in solidum* de la parròquia de Sant Andreu de Baltarga, Joaquim Cebrian i Carles Rivas, va beneir la reproducció del bell frontal d'altar romànic del segle XII que a partir d'ara estarà a la veneració dels fidels de Baltarga, del municipi de Bellver de Cerdanya. L'església va ser erigida al segle IX i l'actual construcció és romànica del segle XI, amb unes pintures que es troben al Museu Diocesà de la Seu d'Urgell i el frontal d'altar que es troba al MNAC. Aquest frontal, amb forta influència bizantina, representa el Crist majestat envoltat dels quatre evangelistes i d'un conjunt dels apòstols amb Maria, del qual destaca la presència de sant Andreu i el martiri de sant Andreu. El bisbe d'Urgell va agrair l'esforç de les institucions, l'Ajuntament de Bellver i els fidels per poder disposar d'aquesta còpia fidel de l'original.

El missioner Mn. Julio Acosta visita la diòcesi

D.C. / La Seu d'Urgell

Invitat per les Càritas parroquials de la Seu d'Urgell, Andorra la Vella i Puigcerdà, Mn. Julio Acosta, de la República Dominicana, va apropar a les nostres comunitats la dura situació que viu la població d'Haití, agreujada per diversos huracans. Aquest missioner, que va rebre l'ordenació diaconal de mans de Mons. Joan Martí Alanís, se sent molt vinculat a la diòcesi d'Urgell. En les seves xerrades va deixar constància del gran treball dut a terme per Mn. Jordi Coll a favor dels més pobres i, amb emoció, va recordar-ne la figura i el testimoni sacerdotal.

LLEIDA

Lleida plora la pèrdua de tres religiosos

■ Josep M. Rocafiguera, Montserrat Amigó i Consol Ballestà van ser treballadors incansables al servei de l'evangeli

Jordi Curcó

Lleida

No és freqüent fer memòria del traspass d'un religiós o religiosa, si no és perquè és molt conegut o perquè ha des-

tacat en alguna faceta singular de la vida eclesial o social. Potser la seva condició de consagrats, la discreció del seu carisma i fins i tot la vida comunitària han fet normal aquesta circumstància del poc ressò públic davant de la mort d'un religiós

o religiosa. Amb tot, no ha estat aquest el cas de tres religiosos que la diòcesi de Lleida ha perdut en els darrers dies i que han estat unes morts sentides, en les seves respectives comunitats com és lògic i en el si de l'Església diocesana. Però ho

han estat també al carrer, en l'àmbit social i ciutadà, que també els ha plorat i n'ha elogiat el testimoni humà i cristià. En tots ells un sentiment comú: «Han estat homes i dones de Déu que han estimat els germans.»

P. Josep M. Rocafiguera, jesuïta

El diumenge 9 de novembre ens va deixar Josep Maria Rocafiguera, sacerdot de la Companyia de Jesús, als 75 anys d'edat i 52 de vida religiosa. Fill de Vic, destinat a Lleida fa vuit anys, havia col·laborat durant aquests anys a

l'església de la Puríssima Sang, a la parròquia de Sant Ignasi de Loiola i al Col·legi Claver, com a professor de filosofia al Batxillerat. Va impartir un curs d'Antropologia Teològica a l'Irel i també es va implicar en activitats culturals i ciutadanes com ara el Club de Lectura de la Biblioteca Pública, el Club Sícoris i la Peña Barcelonista Ciutat de Lleida. Era un fidel seguidor del Barça.

L'actual superior dels Jesuïtes de Lleida, el P. Silvestre Falguera, ha escrit d'ell: «A tot arreu es feia estimar per la seva proximitat i naturalitat amb persones de tot tipus i de qualsevol edat. En les seves homilies i classes, combinava el rigor i la fidelitat a la Paraula o als pensadors, amb un afany d'actualitzar-ne l'experiència humana corresponent amb exemples i anècdotes extretes de la vida ordinària o de les seves innombrables lectures.» L'11 de novembre va tenir lloc l'eucaristia i l'enterrament al Centre Borja de Barcelona, i el divendres 14 Lleida es va acomiadar del P. Josep Maria en una eucaristia celebrada a la parròquia de Sant Ignasi, plena de gom a gom, presidida pel bisbe Joan Piris. Va ser un celebració d'esperança i d'acció de gràcies. Una de les pregàries llegida per un dels seus companys del grup de lectura de la Biblioteca Pública ho va expressar així: «Per tu, Josep M., amb qui vam compartir agradables hores de lectura. Ens vas enriquir amb la profunditat i claredat d'idees. Ara marxas, però les experiències i els coneixements que ens vas transmetre ens acompanyaran per sempre més: gràcies per tot això i per la joia d'haver pogut fer un tros de camí al teu costat.»

Montserrat Amigó, de la Companyia del Salvador

El mateix dia que a Barcelona moria el P. Rocafiguera, a Madrid, concretament al col·legi Màter Salvatoris, traspassava la mare Montserrat Amigó, de la Companyia del Salvador. Filla d'Artesa de Segre, on va néixer el 1912, tenia doncs 97 anys i havia professat com a religiosa l'any 1940.

La mare Amigó va ser una de les primeres companyes de la mare Maria Félix, fundadora d'aquesta congregació i dels col·legis Màter Salvatoris. Al col·legi Màter Salvatoris de Lleida hi va passar més de 30 anys, com a professora i també superiora de la comunitat, sempre lliurada a la seva tasca

educativa amb els més joves.

El 21 de novembre es va fer una eucaristia en memòria seva a la capella del col·legi Màter Salvatoris de Lleida, presidida pel mossèn del centre, Vicenç Alfonso, i concelebrada per Mn. Vicenç Ros, delegat de la Vida Consagrada, i Mn. Ballarín, capellà de la comunitat. La capella era plena de gom a gom, amb l'assistència de tota la comunitat, professors, pares, alumnes i exalumnes del col·legi i tota la comunitat, encapçalada per la superiora general, la mare Lora Tamayo, vinguda de la casa de formació de Madrid. Lleida no oblidada la mare Amigó.

Sor Consol Ballestà, filla de la Caritat

El 27 de novembre, festa de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, devoció tan lligada als orígens i a la història de les Filles de la Caritat, moria a Barcelona, als 65 anys d'edat, sor Consol Ballestà, que havia estat directora de les Escoles Especials de la Llar de Sant Josep de la Diputació i darrerament directora de les Llars Infantils de Torre Vicenç. Especialista en disminucions psíquiques i físiques, va ser mare de molts nens i nenes que necessitaven un referent, amb els quals va exercir la caritat amb el carisma de les filles de sant Vicenç de Paül i ho va fer a Lleida durant més de 35 anys.

L'enterrament de sor Consol va tenir lloc a Barcelona el 28 de novembre, mentre que a Lleida les seves germanes van voler celebrar una eucaristia en memòria seva, el divendres 5 de desembre, a la parròquia de Sant Salvador del barri de Pardiniyes, presidida pel bisbe Joan Piris. Els primers bancs del temple els ocupaven les seves germanes de comunitat, encapçalades per la provincial, sor M. Cruz Arbeloa. També els familiars més propers, acompanyats en el dol i la pregària per un gran nombre de lleidatans que van treballar amb sor Consol, o antics alumnes i persones vinculades a les Filles de la Caritat. Fins i tot l'alcalde, Àngel Ros, amb altres autoritats i representacions ciutadanes s'hi van fer presents per tal de reconèixer la tasca d'aquesta religiosa en benefici dels lleidatans.

En l'homilia, el religiós paül José Ignacio Caamaño va dir que sor Consol havia deixat una bona petjada: «Com a filla de la Caritat va treballar per assegurar un xic de benestar a tants nois i noies que l'han coneguda, practicant el que deia sant Vicenç de Paül: "Servint els pobres, servim Jesucrist."» En referència a la seva llarga malaltia, va explicar que l'havia viscut amb confiança i esperança, tot i els sofriments.

En finalitzar la celebració, una germana seva va dir unes paraules per recordar-la: «Consol, ens deixes un model de vida envejable. Has fet una bona feina.» Sor Catalina, en nom de les religioses de la seva comunitat de Lleida, va destacar el seu exemple en la malaltia, mentre que una de les seves companyes de les Escoles Especials la va recordar en el seu lliurament als infants. El bisbe Piris, abans de donar la benedicció, va afirmar que acabava de sentir «moltes coses bones d'aquesta religiosa que, com Jesucrist, ha passat fent el bé.»

La Fràter homenatja una missionera auxiliar de l'Església

J.C. / Lleida

Els membres de la Fràter de Lleida es van aplegar al santuari de Sant Antoni de Pàdua dels franciscans de Lleida en una eucaristia d'acció de gràcies amb ocasió de l'aniversari de M. Teresa Orpella, missionera auxiliar de l'Església, institut laical amb arrels a Lleida, ja que va ser fundada per la lleidatana Paquita Rovira l'any 1949.

La festa es va iniciar amb una eucaris-

tia celebrada pel consiliari, Mn. Martí Sandiumenge, que va destacar en l'homilia el treball i la disponibilitat de Maria Teresa i com sempre recorre als seus «consells savis». L'eucaristia va ser solemnitada pels cants de la coral Res-sò, del Secà de Sant Pere, amb qual M. Teresa havia cantat. Tot seguit a la residència Adesma Fundació es va fer una festa d'homenatge, amb un berenar, l'actuació de la Tuna i el lliurament a M.

Teresa d'un ram de flors i el regal d'un televisor per a la seva habitació, a més de la lectura de textos i poemes on es va lloar la bondat i el lliurament als germans d'aquesta entranyable missionera auxiliar de l'Església: «Donem gràcies a Déu pels molts anys que la M. Teresa ha col·laborat en les activitats de la Fràter, estant sempre al nostre costat, intentant viure en Jesucrist el camí de l'amor i entrega als altres, que és l'únic que porta a la vida.»

TARRAGONA

Festa grossa a Masllorenç

■ L'arquebisbe va inaugurar la restauració de l'església i del campanar

Joan Boronat
Masllorenç

El dia 7 de gener el poble de Masllorenç va viure una emotiva jornada amb motiu de la inauguració oficial de les obres de restauració que s'han dut a terme a l'església parroquial de Sant Ramon de Penyafort, coincidint amb la diada del patró, motiu pel qual aquest poble del Baix Penedès celebra la seva festa major d'hivern.

Com va dir el rector, Mn. Joaquim Claver, més que de restauració «s'hauria de parlar de reconstrucció, a causa dels molts elements malmesos, i de reposició, degut a molts altres que estaven desapareguts». Les actuacions fetes al temple parroquial dedicat a sant Ramon de Penyafort, patró de Masllorenç, s'han executat en diferents fases, amb un import total de 78.027,54 euros. Els treballs es van iniciar l'abril de 2007, amb la presentació d'un projecte que ha comptat amb el suport econòmic de les administracions, com ara la Diputació de Tarragona i l'Ajuntament de Masllorenç, amb 184.000 euros, l'arquebisbat de Tarragona i les aportacions dels fidels masllorençans.

Hom coincideix que l'element més singular i identificador de Masllorenç és l'esbelt campanar de l'església del poble, encimbellat per la figura de l'àngel Llorenç, que exerceix de penell, tot indicant amb la seva espasa la direcció del vent. La degradació d'aquest conjunt arquitectònic, malgrat les obres restauradores escomeses fa trenta anys i escaig, instava a una ràpida actuació a fi i efecte d'evitar possibles ensurts, atès que alguns despeniments de materials ja havien advertit del perill que presentava l'estructura.

És per això que Masllorenç ha fet mans i mànigues per tal de preservar el seu patrimoni arquitectònic i d'aquí ve que Llorenç, l'àngel de ferro, baixés de les altures, per tocar de peus a terra, amb l'objectiu de ser restaurat. Paral·lelament es va iniciar la tasca del repicat de les parets de l'església, fins a aflorar-ne la pedra, per al posterior arrebossat exterior

Mons. Pujol va presidir els actes acompanyat de les autoritats polítiques.

i interior del temple i també de l'interior del campanar. En aquesta torre es van renovar les teules de ceràmica, a més de reparar i canviar l'esfera del rellotge. La restauració de la imatgeria, retaules, peanyes i enllumenat de l'església són algunes de les altres actuacions que s'han fet.

Sonen les campanes

L'acte inaugural de les obres de restauració de l'església i del campanar va anar precedit de la celebració d'una eucaristia molt participada, presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, i concelebrada pel rector de Masllorenç, Mn. Joaquin Claver, cerimònia a la qual van assistir el president de la Diputació de Tarragona, Josep Poblet, el vicepresident, Joaquim Nin, i l'alcalde del municipi, Rafael Güell.

En l'homilia, l'arquebisbe de Tarragona va glossar la figura de sant Ramon de Penyafort, una de les grans figures religioses de Catalunya. Més endavant va subratllar la necessitat de conservar el patrimoni de l'Església, «que és la casa de tots», motiu pel qual «l'hem de tenir condicionada i arreglada, com heu fet a Masllorenç, prova que aquí hi ha persones que l'estimen», tot exhortant els pre-

sents a donar testimoni de la veritat. Acajada la litúrgia, es va fer voleiar la petita campana restaurada, que data de finals del segle XVI i que està col·locada a l'interior del creuer del temple, a la part de l'evangeli. A aquest so li van prendre el relleu les dues campanes del cloquer, un cop Josep Poblet va haver accionat el comandament electrònic que les posava

en marxa. D'aquesta manera es va estrenar també la Montserrat, nom amb què ha estat batejada la nova campana, sufragada per la Diputació de Tarragona, que ara acompanya la Ramona, l'altra campana que probablement és tan antiga com el mateix campanar.

Per arrodonir la celebració, va tenir lloc un dinar popular que va reunir unes 150 persones, que van poder visionar, a través d'un DVD, tot el procés restaurador del conjunt arquitectònic de l'església i el campanar.

L'actual església parroquial de Masllorenç és d'inicis del segle XVII i va ser beneïda el dia 8 de gener de 1780, segons consta a l'arxiu parroquial. En la persecució religiosa de 1936 va ser destinada a magatzem d'avituallament. Dues de les tres campanes van ser arrancades i llançades daltabaix per destinar-les a la fabricació de municions d'armes.

L'edifici, en forma de creu, té una nau central de 25 metres de longitud i una de transversal, de 12,50 metres. L'encreuament es resol amb un cimbori que conté 8 finestres amb vitrall policrom. El campanar va ser construït l'any 1855 i té una alçada de 39,5 metres. El corona l'Àngel que fa de penell. S'hi va fer una primera restauració l'any 1975. L'actual ha permès recuperar alguns elements desapareguts que havien format part de la primitiva construcció.

Document dels bisbes catalans sobre sant Pau

Redacció / Tarragona

Els bisbes de Catalunya acaben de fer públic un document sobre l'apòstol sant Pau en l'Any jubilar proclamat pel papa Benet XVI que commemora els dos mil anys del naixement de l'apòstol, a la ciutat de Tars de Cilícia, a l'actual Turquia.

«Des d'una terra que, amb tota probabilitat, va acollir la predicació de Pau», els bisbes esperen que aquest Any Paulí sigui «una ocasió per a la renovació espiritual i eclesial de les nostres deu diòcesis, desitjoses de seguir les petges de l'apòstol de les nacions. Jesús va davant nostre i

sant Pau, el gran seguidor del Ressuscitat, ens assenyalava el camí del Senyor i del seu Evangeli».

En els nou capítols del document, els bisbes van presentar la figura de Pau, convertit de perseguidor dels cristians en apòstol del Senyor Jesús per tot l'Imperi romà. I conclouen: «Si Pau ha entès que la seva tasca era la de comunicar un Evangeli de vida i d'esperança per a tots, també nosaltres, dos mil anys després, volem portar aquest Evangeli a tots i a tot arreu, als qui es confessen cristians i als qui es consideren no-creients, als d'aquí i als de fora.»

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

GIRONA

La catedral ja té auca

Víctor Gay / Girona

Una feliç col·laboració del Capítol Catedral i entitats tan diverses com l'Associació d'Amics de la Unesco, el Col·legi d'Aparelladors i Arquitectes Tècnics i el Cecam (Centre d'Estudis de la Construcció i Anàlisi de Materials) ha fet possible l'edició de la primera auca de la catedral. Igualment decisiva ha estat la participació de fins a 24 artistes que han dibuixat les 48 vinyetes.

L'especialista Marc Sureda ha tingut cura de la revisió històrica i Lluís Lucero ha estat l'encarregat de revisar el text. En resum: una feina de recerca, creació i estimació per la seu que al mateix temps és un homenatge a l'artista i gestor cultural gironí Carles Vivó i Siquès, recentment traspasat, un personatge directament vinculat a la catedral fins a l'extrem de dir que no podia dormir si no havia visitat la seu cada dia de l'any, ja fos per dintre o per fora.

Els Amics de la Unesco han endegat d'ençà de l'any 2005 un seguit d'activitats per agermanar els claustres de la catedral de Girona i els del monestir de Sant Cugat del Vallès, ja que se suposa que va ser el mateix mestre d'obres i el seu equip els que van fer

possible aquestes dues fites del Romànic català. El bisbe de Girona manté uns vincles històrics amb el monestir. L'auca és també un rigorós recorregut històric i tots els elements clau del gran conjunt hi són presents, des de les escultures de la façana, fins al tapís de la creació; des del sepulcre del comte Cap d'Estopa fins a les peces més modernes de l'acadèmic Domènec Fita. Per a la realització de l'auca es va fer una crida a 48 artistes. Uns són sòlidament reconeguts, des del degà, Isidre Vicenç (que viu a l'ombra de la seu), la jove escultora Cíó Avellí i el mateix Fita, fins a signatures poc habituals com el llibreter Guillem Terribes. Pereviar preferències, l'ordre de participació es va fer per sorteig. Les edats dels artistes permeten un ampli arc que

va dels 17 als 90 anys. El resultat, esplèndid. S'ha fet una gran distribució de l'auca que, des d'ara, és un referent de la catedral, un record entranyable i una mostra dels sentiments que desvetlla entre els gironins de generació en generació. Per completar aquesta iniciativa, a la seu de la Fundació Fita es presenta una exposició amb els originals que els diferents artistes han dibuixat per a l'auca.

Fins a 48 artistes gironins han participat en la creació de l'auca de la catedral.

Administració dels ministeris menors a Josep Paracolls

V.G. / Girona

El bisbe Francesc ha manifestat d'ençà de la seva arribada a la diòcesi un dels seus objectius prioritaris: el foment de les vocacions al ministeri. Fidel a aquesta acció va presidir el recés que tradicionalment té lloc al Seminari, el darrer dia de l'any, que va culminar amb l'administració dels ministeris d'acòlit i de lector al seminarista Josep Paracolls, que col·labora amb la parròquia de Caldes de Malavella. Hi eren presents els seminaristes de la diòcesi i tres joves que han iniciat el seu camí vocacional. També el bisbe emèrit, Mons. Carles Soler, els rectors dels seminaris interdiocesà i

diocesà, el vicari general i el rector de la parròquia de Caldes.

La bonica i moderna capella petita del Seminari de Girona va acollir la celebració de l'eucaristia. Durant l'homilia el bisbe de Girona va agrair als joves que fan camí vers el presbiterat la seva generositat i disposició a atendre la crida que els arriba directament de Jesús, en un context social poc favorable, i els va encoratjar a no defallir, en la seguretat que rebran els fruits que mereix la llavor que cau en terra bona. En el moment de l'administració dels ministeris d'acòlit i de lector, Josep Paracolls varen simbòlicament llibre dels Evangelis i una patena amb les formes que serien consagrades tot seguit.

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre de 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del res del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del res del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del res del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels cinc nous «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

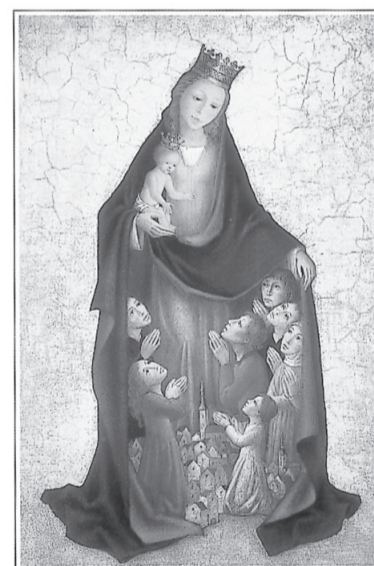
- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviem el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARI

Goig · Llum · Dolor · Glòria

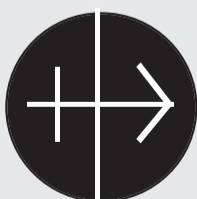
Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal depenent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763

c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

La Caixa - CC: 2100-1344-63-0200111817

- Vull rebre..... Rosaris i llibrets, Nom i Cognoms
- i unir-me a la **CAMPANYA**.
- Hi col·laboro amb € Carrer núm
- Per: Gir Transferència Xec C. Postal i Població
- Província.....

Educació

Juli Carsalade, «el bisbe dels catalans»

■ Mons. Carsalade va ser bisbe de Perpinyà del 1899 al 1932

Eduard Brufau

Coincidint amb els 110 anys de l'inici de l'episcopat de Mons. Juli Carsalade com a bisbe de Perpinyà, el Centre Excursionista de Catalunya va organitzar el 27 de novembre passat una conferència a càrrec de Mn. Josep Cardús. El ponent va glossar els trets que fan d'aquest prelat una de les figures més emblemàtiques —encara que molt poc conegudes— de la Renaixença i de l'Església catalana dels segles XIX i XX. Mn. Josep Cardús va insistir que la biografia d'aquest bisbe de Perpinyà era literalment desbordant, i que tot i que se centraria fonamentalment només en l'etapa episcopal, la informació que ofereix continua sent amplíssima.

Juli Maria Lluís Carsalade du Pont (1847-1932) era de família gascona i tenia com a llengua materna l'occità, cosa que explicaria posteriorment, segons Mn. Cardús, la sensibilitat cap a la llengua catalana demostrada al capdavant de la diòcesi d'Elna-Perpinyà. Quan encara era canonge i secretari episcopal al seu bisbat nadiu d'Auch, Carsalade ja va manifestar un gran dinamisme en diversos àmbits: va fundar el Museu Històric i Arqueològic, els Arxius Històrics de Gascunya i la Societat Arqueològica de Gers. Ja en aquesta època, tot i no conèixer bé el català, va visitar el Principat i va tenir ocasió de conèixer de primera mà Mn. Cinto Verdaguier, de qui era un fervent admirador de la seva obra literària.

Personalment Mons. Juli Carsalade va establir llaços molt forts amb el món cultural de Catalunya. Ell mateix va organitzar l'any 1902 els Jocs Florals a la capital del Rosselló i el 1914 va presidir els de Barcelona. També va col·laborar entusiastament en la confecció del *Diccionari Català-Valencià-Balear*, impulsat per Mn. Antoni Maria Alcover.

Un home encarnat

Quan l'any 1899 va ser creat pastor de la diòcesi de Perpinyà, l'anomenat «bisbe dels catalans» no va tardar a adonar-se de la realitat lingüística i cultural del fidels del Rosselló, malgrat la imposició oficial de la llengua francesa. Així, Mons. Carsalade no només va aprendre català, sinó que hi va predicar, hi va escriure i va establir l'ensenyament del catecisme en aquesta llengua. Segons Mn. Cardús aquest caràcter proper al poble va fer d'ell «un home arrelat, o, com es diria en llenguatge més pròpiament religiós, encarnat».

Pastoralment l'anomenat «bisbe dels catalans» va ser un gran dinamitzador de la diòcesi rossellonesa. Entre les iniciatives més destacades que va dur a terme hi ha la compra dels monestirs llavors ruïnosa de Sant Martí del Canigó i Sant Miquel de Cuixà, els quals va fer restaurar. En el cas del segon cenobi, a més, hi va renovar la vida monàstica. També va restaurar a Perpinyà Nostra Dona del Còrrec i l'església de Sant Cristòfol, i va fer edificar la de Sant Martí del Bon Socors i el Gran Seminari.

Al final de l'acte, Mn. Josep Cardús va destacar que els més de trenta anys d'episcopat de Mons. Juli Carsalade van ser un autèntic revulsiu per a la diòcesi de Perpinyà, tant pastoralment com lingüísticament. Després de fer aquest retrat excel·lent del bisbe dels catalans Mn. Cardús es va atrevir a formular de cara al futur un desig en veu alta: «Tant de bo a l'Església catalana tinguem molts Carsalades!»

La conferència va tenir lloc al Centre Excursionista de Catalunya.

Sant Martí del Canigó fa 1.000 anys

El monestir de Sant Martí del Canigó, juntament amb el seu «germà», Sant Miquel de Cuixà, és un dels cenobis més antics i emblemàtics de Catalunya i un bon exemple de romànic llombard. Des de la publicació del poema èpic *Canigó*, de Mn. Cinto Verdaguier, la muntanya i el monestir de Sant Martí han passat a ser en l'imaginari col·lectiu català un punt de referència nacional indiscutit.

Fundat per l'abat Oliba i pel seu germà, Guifré II de Cerdanya, l'església va ser consagrada l'any 1009, ara fa justament 1.000 anys. Poc després s'hi van traslladar les relíquies de sant Galderic, que s'havien portat des de Tolosa, sant que es va convertir en el patró del pagesos catalans. Sant Martí del Canigó es va convertir en una comunitat benedictina molt viva i en un focus d'irradiació cultural de primer ordre. A partir del segle XIV, no obstant això, la comunitat va entrar en una decadència lenta però inexorable, fins que l'edifici va

ser abandonat pels últims monjos l'any 1783, que se'n van endur les relíquies de sant Galderic. Poc després, durant la Revolució Francesa, el conjunt va patir desperfectes i saquejos, que es van allargar durant tot el segle XIX.

El renaixement de Sant Martí del Canigó va començar l'any 1902, quan el bisbe de Perpinyà, Mons. Juli Carsalade, en va iniciar les obres de restauració. Els treballs no es van acabar fins a mitjans segle XX i a partir dels anys vuitanta s'hi va establir la Comunitat de les Benaurances, fet que li ha tornat la vida espiritual. Al cap de mil anys, doncs, Sant Martí del Canigó torna a ser una comunitat viva.

Per celebrar el mil·lenari, el mes de desembre passat la diòcesi rossellonesa va organitzar una processó per retornar-hi les restes de sant Galderic, acte durant el qual el bisbe de Perpinyà va beneir una imatge nova de l'abat Oliba.

ESTIC CONTENTA! HE ELEGIT TENIR EL FILL!

A PRO VIDA m'han ajudat a pujar-lo

TELÈFONS DE LA VIDA
932 047 111 i 932 805 683

FUNDACIÓ PRO VIDA DE CATALUNYA
BONAPLATA, 42, 1R, TEL. 932 047 111
08034 BARCELONA

societat

«La ciutadania s'ha d'involucrar en la transformació social»

■ Enric Canet, membre de l'equip directiu del Casal dels Infants del Raval

Miquel Àngel Codina

El Premi Josep Parera, concedit per l'Obra Social de Caixa Penedès, guardona la trajectòria de persones i d'organitzacions socials que hagin destacat per la seva vocació i dedicació al servei del desenvolupament comunitari en les dimensions social, humanitària i/o solidària. El Casal dels Infants del Raval va ser guardonat recentment, juntament amb Mn. Jordi Mas, amb aquesta distinció. El Casal dels Infants del Raval porta 25 anys de treball en favor de la integració i inclusió social d'infants, joves i famílies del barri del Raval de Barcelona, així com per trobar unes bones estratègies de col·laboració amb les entitats, administracions i empreses. Parlem amb Enric Canet, membre de l'equip directiu del Casal des de fa cinc anys.

—Què significa per al Casal dels Infants del Raval la concessió del Premi Josep Parera?

—Un premi sempre és un reconeixement a una feina i a uns valors que nosaltres volem per a la societat en què vivim. Pensem que la nostra societat necessita una transformació per tal que no hi hagi gent amb situacions de vulnerabilitat i els que hi siguin puguin estar prou protegits i ajudats per poder créixer com a persones. El Premi Josep Parera, que atorga l'Obra Social de Caixa Penedès, és un gest molt important. A més, ser guardonat juntament amb Mn. Jordi Mas és tot un honor.

—Quin és l'objectiu del Casal dels Infants del Raval?

—En aquests moments, és millorar la qualitat de vida de les persones (priorità-

Enric Canet.

riament, infants, joves i famílies) i aconseguir que aquesta qualitat de vida sigui duradora. És a dir, que siguin persones que tinguin prou autonomia per desenvolupar-se per si mateixes. Aquella autonomia que surt de treure les pròpies energies que cadascú té a l'interior i que, ben treballades i canalitzades, poden servir perquè una persona pugui desenvolupar-se sola dins de la comunitat a què pertany.

—Quins projectes s'hi duen a terme?

—N'hi ha un total de vint-i-nou, que atenen els diversos col·lectius en situació o risc d'exclusió social. Si bé en els seus orígens, el Casal dels Infants del Raval es dedicava a la infància, de 6 a 14 anys, amb el temps s'ha anat amplificant a altres col·lectius d'edat, tot i que el grup fonamental és fins als 25 anys. Avui dia el Casal dona suport socioeducatiu a més de

3.000 infants i joves i 400 adults. Hi ha projectes que tracten la situació de la població infantil i juvenil del barri a través de recursos de lleure educatiu i uns altres atenen col·lectius específics amb alt risc d'exclusió social i que requereixen respostes adaptades.

—El voluntariat és essencial en les activitats del Casal.

—Totalment. És imprescindible per fer realitat els nostres projectes. El voluntariat ens recorda que la ciutadania s'ha d'involucrar en la transformació social. El voluntariat que tenim està molt implicat a voler millorar la vida de les persones. Hi vénen amb una gran càrrega solidària i això és un element primordial.

—Quin perfil han de tenir els vostres voluntaris?

—L'única exigència que demanem és que les persones que volen ser voluntàries al Casal han de tenir molt clar dues qüestions: que tot individu té dret a la igualtat, sigui quin sigui el seu origen, la seva religió, la seva cultura o la seva situació administrativa, i que aquells més vulnerables i discriminats són per a nosaltres els més importants. A partir d'aquí, qualsevol persona s'hi pot apuntar. Trobem perfils molt diferents de gent que pot realitzar tasques ben diverses. Qui vulgui col·laborar com a voluntari al Casal dels

Infants del Raval, pot posar-se en contacte amb nosaltres: c/ Junta de Comerç, 16 - 08001 Barcelona, tel. 933 170 013, a/e: voluntariat@casaldelraval.org

—Quin balanç es pot fer d'aquests vint-i-cinc anys de treball?

—Molt positiu, sens dubte. El Casal va començar amb pocs recursos i adreçat bàsicament a la infància. Un gran moment positiu va tenir lloc el 1992 quan es va plantejar ampliar-ne els projectes: suport al procés d'escolarització, formació i inserció sociolaboral, etc. Als anys 1995-1996 vam patir un període d'entrebancs econòmics i de problemes que van afectar l'entitat, però aquesta situació va fer que el Casal prengué una forta embranzida per desplegar-se no tan sols amb nous projectes, sinó en altres zones com ara el barri de la Mina, a Sant Adrià del Besòs, amb tallers prelaborals per a joves.

—El Casal dels Infants del Raval desenvolupa la seva tasca en xarxa, juntament amb altres entitats. Què suposa unir esforços en una iniciativa tan rellevant?

—Implica una millora substancial en el treball quotidià amb els usuaris (serveis socials, amb la família, amb l'escola...) i en la qualitat de vida de la gent del territori on treballem. Penso que som hereus de les xarxes solidàries que en un barri com el Raval es van estendre als segles XIX i XX (Cors Clavé, ateneus populars, xarxa de protecció que havien fet les parròquies i les entitats religioses...). El Casal dels Infants del Raval és ja patrimoni de la ciutadania, de la societat, del país. La força del Casal és l'assoliment de la dignitat i la plenitud humana de les persones.

Estrena de l'oratori «Pau i Fructuós», de Mons. Valentí Miserachs

Redacció / Barcelona

L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, va fer el 15 de gener passat una valoració positiva de l'Any Jubilar que Benet XVI va concedir a l'arxidiòcesi de Tarragona dedicat a la memòria dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi. Així mateix, va anunciar que el proper 24 de gener, a les 21.00 h, tindrà lloc a la catedral de Tarragona l'acte culminant d'aquest Any Jubilar: l'estrena mundial de l'oratori *Pau i Fructuós*, obra de Mons. Valentí Miserachs, president del Pontifici Institut de Música Sacra i persona considerada pel Papa com a màxima autoritat musical.

Aquest oratori, amb lletra de Mn. Joan Roig, vol ser una aportació de gran categoria a l'Any Jubilar i descriu tot el que suposen Pau i Fructuós per a la seu tarra-

gonina. Mons. Miserachs ha posat la qualitat musical per tal d'aconseguir un fort missatge amb el llenguatge propi de la música religiosa. Està concebut com una obra de llarga durada, una gran massa coral, gran orquestra simfònica i set personatges solistes. Els cors que l'interpretaran seran el Cor Ciutat de Tarragona i el Cor de la Universitat Rovira i Virgili, mentre que l'orquestra serà la del Conservatori de Vila-seca. Entre els solistes hi ha la soprano Marta Matheu.

Música sacra

Mons. Valentí Miserachs (Sant Martí Seseuioles, 1943) és, des del 1977, mestre director de la Capella Musical Liberiana de la basílica papal de Santa Maria la Major. Presideix l'entitat més important del món de l'Església catòlica a nivell de

música sacra: el Pontifici Institut de Música Sacra. Convidat arreu del món en congressos com a conferenciant i com a jurat en nombrosíssims concursos de composició i d'interpretació de música sacra, Mons. Miserachs s'ha fet càrrec musicalment de la celebració dels cinquanta anys com a sacerdot del cardenal Ratzinger. En aquella ocasió no només va dirigir el cor de l'Institut, sinó que va compondre peces per a l'ocasió.

Cal destacar també que Mons. Miserachs participa cada any al Vaticà en les trobades del Sant Pare amb el món universitari i de la cultura dirigint l'orquestra i els cors de diversos conservatoris i universitats. Actualment, està recopilant tota la producció de música catalana: caramelles, goigs, cants i himnes, a banda de tota la producció de música per a cobla.

El proper mes d'abril, l'oratori *Pau i*

Fructuós, escrit en català per Mn. Joan Roig, serà traduït al llatí i interpretat a la basílica de Sant Pau Extramurs amb l'orquestra del Conservatori de Vibo Valentia, amb el suport del Ministeri de la Instrucció, de la Universitat i de la Recerca italiana. L'oratori fa de pont entre els dos anys jubilers, a nivell local (Any Fructuós tarragoní) i a nivell universal (Any Paulí).

D'aquí la importància també del títol *Pau i Fructuós* i la seva vocació universal de fer conèixer arreu l'Església catalana, tot mostrant el lligam entre l'apòstol sant Pau que va visitar Tarraco, el bisbe màrtir sant Fructuós i l'Església d'avui, que continua donant testimoni fidel de Jesucrist. En aquest concert a Roma està prevista la presència del Sant Pare, del cardenal Tarsicio Bertone, secretari d'Estat, a més de cardenals i bisbes i autoritats polítiques.

Formació doctrinal i espiritual de qualitat per als laics

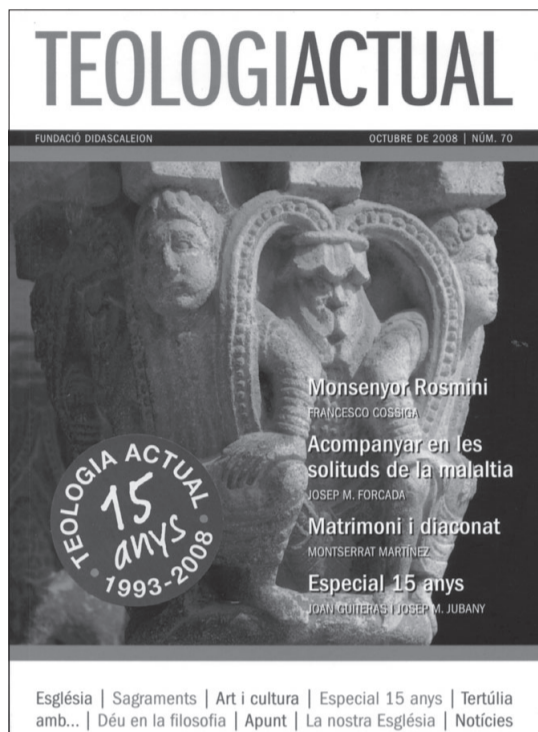
■ La revista «Teologia Actual» compleix 15 anys de vida

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

A l'octubre del 1993 naixia *Teologia Actual*, una aventura agosarada i il·lusionant que tenia com a objectiu «esdevenir una eina de formació per als laics», com ens explica la seva directora adjunta, Montserrat Claveras. «Des del primer moment teníem un objectiu clar: editar una revista que permetés als interessats tenir un criteri davant del garbuix d'opinions en el qual no era (ni és) fàcil el discerniment. Es volia i es vol oferir temes teològics que ajudin a aprofundir-ne el coneixement de la fe i que permetin donar-ne raó, així com també, saber donar-ne raó de la nostra esperança.»

Teologia Actual es defineix a ella mateixa com una publicació modesta que vol col·laborar en l'evangelització, mantenint sempre un criteri eclesial en l'alta divulgació teològica. La directora adjunta de la publicació comenta que les diverses seccions que formen *Teologia Actual* busquen aportar un granet de sorra a la formació. Per això s'aborden temes de cristologia, de litúrgia, de pregària cristiana, d'ètica, d'història, d'art, de filosofia i de cultura en general. «Els temes sempre s'han escrit des de la fe de l'Església i en comunió amb el seu Magisteri.» La publicació està pensada en particular per al laicat, ja que vol ajudar les persones en la seva formació doctrinal i espiritual.

En aquests 15 anys, l'Església i la

Portada de la revista en el seu 15è aniversari.

societat han patit canvis, com reconeix Montserrat Claveras: «Els homes i les dones d'avui tenen angoixes i dificultats diferents a les d'altres èpoques. *Teologia Actual* ha tingut present els interrogants que genera la cultura contemporània, una cultura que abraça per exemple les noves investigacions genètiques i els nous descobriments i possibilitats mèdiques, entre altres canvis, i la repercussió social i ètica que comporten.» De cara al futur, asse-

nyala que «és en mans de Déu, i que cal continuar presentant a la societat el missatge de Crist resuscitat. El repte, en paraules de sant Pau als cristians de Corint, és el de no adulterar la Paraula de Déu, perquè no ens anunciem a nosaltres mateixos, anunciem que Jesucrist és el Senyor. I que "portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi molt clar que aquest poder incomparable ve de Déu i no de nosaltres", volem que arribi al màxim de gent possible. Aquest és el repte: difondre per tot arreu la Paraula de Déu».

Jesucrist, d'actualitat

Per a Montserrat Claveras, la revista gaudeix de bona salut i considera que «el que està d'actualitat permanent és Jesucrist. El missatge continua fascinant a molta gent d'arreu del món que és sensible al tema i que vol conèixer més. A nosaltres, a *Teologia Actual*, ens toca posar a l'abast la vida de Jesucrist a través dels escrits de les persones autoritzades i

enteses, que, amb la seva bona escriptura, ens apropen i ens faciliten els, a vegades, complicats temes de la teologia».

En aquesta etapa actual de la revista, la directora adjunta considera que el seu càrrec suposa «el repte de seguir les petjades que havien iniciat altres persones amb molt d'esforç i dedicació, al mateix temps que molta il·lusió. A més, col·laborar amb *Teologia Actual* implica experimentar la proximitat de Déu, la seva ajuda i la seva força, sense la qual no seria possible la publicació. I aprendre cada dia una mica més per intentar viure una mica més en cristià».

En aquest aniversari, Montserrat Claveras no vol oblidar-se de donar les gràcies públicament a «Mn. Joan Guiteras, que em va oferir el càrrec i a tot el seu equip, que el van recolzar; al senyor Antoni Casanova, per la seva ajuda i ànim constant; a Mn. Josep M. Jubany, pels seus consells i aportacions. Al Capítol de Canonges de la catedral de Barcelona, pel seu patronatge; a Mariona Sancho, secretària fidel de la revista. A totes aquelles persones que col·laboren d'una manera o altra. I, per descomptat, a tots els destinataris que la fan possible».

Convocats els XXVII Jocs Florals de Calella

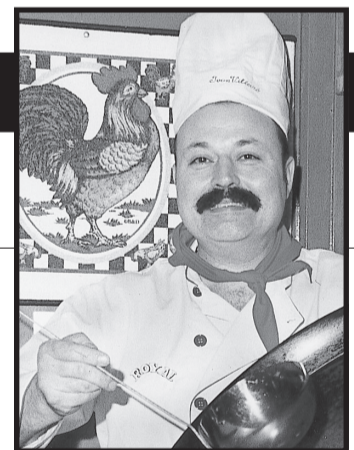
Redacció / Calella

Els Amics de la Poesia de Calella han convocat els XXVII Jocs Florals de Calella. Tots els originals han de ser inèdits i ser escrits en llengua catalana. Hi ha sis modalitats per a les composicions poètiques: Flor Natural, Englantina, Viola, Premi Maria Cardona, Premi Francesc Castells i Premi juvenil La Llopa, i dos per a la prosa

poètica: Premi Francesc Grau i Premi Maria Teresa Saula. Els treballs s'han d'enviar, abans del pròxim 20 de febrer, al Sr. Josep Miracle, c/ Sant Pere, 36, 1r 1a - 08370 Calella. El veredictes es donarà a conèixer el diumenge 22 de març, a les 12.00, a la Sala Mozart, c/Església, 91-93, de Calella. Per a més informació: tel. 937 690 522, a/e: amicsdelapoesia@hotmail.com, web: www.amicsdelapoesia.com.

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

Les comandes del restaurant

L'encarregat de les comandes es va treure de la butxaca de la jaqueta de cuinar un petit bloc i el va posar sobre la taula de fusta per escriure-hi. Quan va acabar d'anotar-hi les comandes, de sobte, algú va obrir la porta. L'enorme gos del Sr. Gómez, propietari del restaurant, es va precipitar i es va llançar sobre ell per omplir-lo de llepades. «Shosc, surt a fora», li va ordenar. El gos va obeir a l'instant i aleshores vam poder tornar a la feina i preparar les bledes per a l'hora de dinar.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Coses de la vida

Déu

Hola, amics! Després de celebrar les festes de la Nativitat del Fill de Déu, ens trobem amb una campanya publicitària que afirma: «Probablement Déu no existeix.» Potser hagi causat perplexitat i confusió en algunes persones. Si repassem la història sagrada, des dels inicis més remots, ens trobarem amb la petjada del Creador en molts successos de la vida de l'home: el lliurament de les Taules de la Llei, el miracle del mar Roig... Així mateix, moltes són les persones que dediquen la seva vida al servei de Déu i per amor a Ell, preocupant-se del proïsme; unes altres moren màrtirs per la seva fidelitat al Senyor. En les darreres dècades podem recordar, entre altres, la mare Teresa de Calcuta, que va dedicar la seva vida als marginats per amor a Déu; el papa Joan Pau II, la vida del qual és reflex de la seva santedat, i el beat Dr. Pere Tarrés, metge abnegat amb els malalts i prevere exemplar. Tots ells són testimonis de la magnificència del Totpoderós, atès que la gran força espiritual de tots ells només pot venir de... Déu.

Cecília Aranés Mallol

Coses de la vida

cultura

IX Certamen de poesia Amics dels Àngels

Redacció / Barcelona

El grup Amics dels Àngels ha convocat el IX Certamen de poesia Amics dels Àngels. Hi poden participar escriptors de qualsevol edat amb un únic poema (en català o en castellà) i en vers lliure. Pel que fa a la seva extensió, ha de tenir un mínim de quatre versos i un màxim de cinquanta. El tema de les poesies ha de girar a l'entorn dels àngels o del món espiritual. El primer premi està dotat amb 180 euros i el segon premi, amb 120 euros.

Els treballs s'han d'enviar, abans del proper 28 de febrer, a Angelus, c/ València, 216 - 08011 Barcelona. En el sobre cal escriure «IX Concurs de poesia Amics dels Àngels». El jurat estarà constituït pels membres fundadors d'Amics dels Àngels. La decisió del jurat serà inapel·lable i es donarà a conèixer el mes de març. El lliurament de premis tindrà lloc el 25 de març, a les 20.00, a Angelus. Per a més informació: tel. 933 320 616, a/e: amicsdelsangels@gmail.com

Treballs de restauració a l'església de Portbou

■ Situada en el conjunt de l'estació ferroviària, conté una obra de l'escultor Frederic Marès, fill de la població

Victor Gay

Les feligreses de la parròquia de Santa Maria de Portbou diuen, en to amical, que no saben exactament si tenen l'única estació ferroviària «amb església incorporada» o l'única església «amb estació incorporada». El cert és que qualsevol usuari de l'estació internacional d'aquesta població, situada a l'extrem nord de la Costa Brava i de la diòcesi de Girona, ha vist sense moure's del tren aquest temple d'estil neogòtic que va ser construït fa 103 anys, precisament en terrenys cedits al bisbat per la companyia ferroviària M.Z.A. (Madrid-Zaragoza-Alicante). Només cal fer una passejada per l'andana de les vies de la xarxa francesa per veure de prop l'església que dona caràcter a aquell entorn ferroviari i també al conjunt de la població fronterera.

En el seu primer segle d'existència, aquesta església va patir els efectes dels

atacs aeris en el decurs de la guerra civil i també l'acció dels elements, especialment l'aire salobre i els cops de la tramuntana que fàcilment supera el centenar de quilòmetres per hora.

Fa uns quants mesos, la caiguda d'algunes pedres, despreses del campanar i d'alguns altres punts de l'edifici, sobre l'andana van aconsellar la redacció d'un pla de restauració que inclou el campanar i la reestructuració del teulat, en

projectes separats i que s'executen conjuntament i per la mateixa empresa.

En primer lloc, es va instal·lar una bastida que s'ha reforçat convenientment per aturar els cops de la tramuntana i ja s'ha procedit a retirar tots aquells elements de pedra que estaven més malmesos i en situació fràgil i que podien ser els següents a caure. Una vegada a terra, s'ha procedit al seu examen. En alguns casos es refaran totalment; en altres, després d'una revisió i neteja, es tornaran a col·locar. De forma simultània es procedeix a restaurar el conjunt del teulat, operació en la qual s'han extremat les precaucions per garantir la seguretat dels treballadors.

Aquesta acció restauradora, en la qual participen les administracions civils, es correspon no tan sols a la necessitat derivada de l'estat de l'edifici, sinó també a la seva singularitat, més enllà de l'emplaçament. El seu contingut és valuós especialment pel que fa a les imatges de l'altar major, que són obres del reconegut escul-

Treballs de restauració del conjunt de l'església parroquial de Portbou.

tor Frederic Marès i Deulovol, fill il·lustre de Portbou, que les va oferir al seu dia a la parròquia on va ser batejat. El campanar és una torre de planta octogonal que té un pis superior d'arcs apuntats rematat per una gran creu de ferro.

Precisament en el decurs dels treballs s'han extremat les mesures de protecció per a aquestes imatges. També en el procés es procedirà a revaloritzar els relleus de la façana del temple, que inclou elements heràldics de Catalunya i altres de tipus decoratiu de gran vàlua. Pel que fa al teulat, té unes teules vitrificades que li donen un caràcter plàstic important. En la seva reposició s'aplicaran uns materials de gran consistència per protegir les teules de l'impacte del vent.

Tot plegat, uns treballs que ajudaran no sols a restaurar un dels temples més singulars de la diòcesi i garantir-ne la seguretat, sinó que també es tracta d'un element de benvinguda de la diòcesi a tots els que hi arriben per via ferroviària.

Arrebossat de bledes farcides

INGREDIENTS:

bledes, oli, all, carn de porc i vedella, pa, llet, pebre, farina i ou, pebrots del piquillo, salsa de tomàquet, pernil i formatgets

PREPARACIÓ:

Bulliu les bledes i separeu-ne les penques de les fulles. Reserveu les fulles per a un altre dia. Barregeu carn picada de porc i de vedella amb dues llesques de pa remullat amb llet ben escorregudes. Afegiu-hi oli, sal i un polsim de pebre i sofregiu-ho tot. A continuació, ompliu les penques, de dues en dues, amb aquest farcit, passeu-les per farina, ou batut i fregiu-les. Introduïu aquests entrepans de penques dins dels pebrots del piquillo, encara que sobresurtin, i poseu-hi la salsa per sobre. Per a la salsa: barregeu salsa de tomàquet fregit, pernil dolç triturat, cinc formatgets i una miqueta de llet, tritureu-ho bé i, després, passeeu-ho pel colador xinès.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Mare de Déu de Sabart

El principat d'Andorra va dedicar el 2007 un segell a la Mare de Déu de Sabart. Té un valor facial de 0,54 euros. El santuari de Sabart, ubicat a prop de Tarascon, reula, segons la tradició, «als temps del gran Carlemany», exactament a l'any 778. L'emperador va dedicar una capella a la Mare de Déu de la Victòria per agrair-li l'ajuda en el seu triomf sobre el sarraïns. La capella de la Mare de Déu de la Victòria va ser construïda sobre el mateix lloc on va ser trobada la imatge. Aquesta capella va sofrir, sobretot durant el segle XVI, greus desperfectes amb la guerra de les religions. Va ser reconstruïda al segle XVII, i també s'hi va construir un convent i un hospici. Dos vitralls, del segle XII, s'han conservat i restaurat. La capella, una de les més venerades de la diòcesi, va ser catalogada monument històric el 5 de juny de 1846. La petita imatge de la Mare de Déu de la Victòria de Sabart, que és d'estil renaixentista, esclafa amb el peu la serp. En el segell no es pot veure, ja que va vestida amb una gran capa, amb la qual queda tapada la part inferior. Va ser coronada solemnement el 7 de juny de 1954.

S'obre una nova llibreria del Vaticà

■ Beneïda pel cardenal Tarcisio Bertone, du per nom Benet XVI

Zenit
Roma

La Llibreria Editorial Vaticana (LEV) ha obert recentment una nova llibreria a la plaça Pius XII, situada entre el final de la via de la Conciliació i la plaça de Sant Pere, un lloc d'encreuament de camins on aparquen els taxis i els cotxes de cavalls.

La nova llibreria du per nom Benet XVI. Els altres dos punts de venda de la LEV estan dedicats a Pau VI (via de Propaganda Fide) i a Joan Pau II (plaça de Sant Pere). Els horaris s'obertura són els mateixos: de dilluns a dissabte, de 08.00 a 19.00 hores. És l'emplaçament més còmode per als visitants que afluïxen a les audiències i a les celebracions del Papa.

La botiga va ser beneïda i inaugurada pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat, després d'una salutació breu del president del Consell d'Administració de la LEV, Mons. Giuseppe Antonio Scotti, i una celebració de la Paraula a l'aire lliure, a l'atri adjacent al número 3 de la plaça Pius XII.

La nova llibreria, lluminosa i alegre, té una planta baixa i un pis, accessible a les persones amb discapacitat gràcies a un ascensor transparent, dissenyat per l'arquitecte italià Giovanni Testa, que ha renovat i concebut aquest espai per acollir-hi també les oficines de la Peregrinatio ad Petri Sedem.

El cardenal Bertone beneïx les noves instal·lacions.

La novetat rau en el fet que la llibreria inclou un mostrador de numismàtica i un altre de filatèlia. Un mata-segells especial celebra l'esdeveniment. Així mateix, acull un annex del servei fotogràfic de *L'Osservatore Romano*, de manera que no caldrà passar per la Porta de Santa Anna, dins dels murs vaticans, per anar a buscar fotos d'una audiència o una celebració. Trobar al mateix lloc els quatre serveis és un repte i un mitjà de difusió de l'ensenyament del Sant Pare.

Evangelització i promoció humana

«Aquesta nova llibreria —va explicar el cardenal Bertone— es proposa com a lloc d'evangelització i de promoció humana autèntica, oferint textos i publicacions que responen a les expectatives, a les

exigències i als desafiaments de la cultura contemporània. És el que valida la inversió econòmica i humana que això demana, amb l'única intenció d'oferir un servei eminentment pastoral, en col·laboració cordial i convinguda amb el ministeri de Pere.»

Per al cardenal Bertone, la vocació d'aquest nou punt de venda és la d'una àgora que pugui servir de «caixa de ressonància de la Paraula divina, eficaç, creadora i salvadora», per «ampliar el magisteri del successor de Pere i dels bisbes» i donar la paraula «a la cultura catòlica perquè aquesta influeixi avui el teixit de la humanitat».

«Construint catedrals i basíliques, els nostres pares ens van voler transmetre la fe que ells mateixos havien rebut», va observar el cardenal Bertone. I va afegir a continuació: «Avui, juntament amb els llocs de culte, és bo que creixin també els llocs de difusió de la veritat, els espais de recerca i aprofundiment del missatge cristià encarnat en la societat perquè es difongui i penetri en el món.»

La Llibreria Editorial Vaticana es remunta al papa Sixt V, que el 27 d'abril del 1587 va fundar la Impremta Vaticana.

Estel Estel:

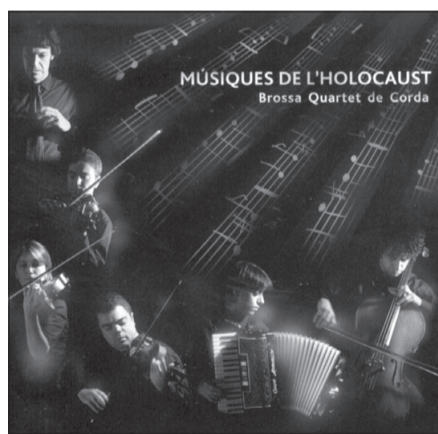
recomanacions discogràfiques

★ AA.DD., *Cançons per compartir IV*. Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa.

Records de Lourdes

Quantes vegades hem sentit aquelles cançons que ens recorden Lourdes? El temps passat al tren, a la gruta, a l'esplanada, al menjador... L'equip d'animació de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa ha gravat les cançons que componen aquest disc per poder transmetre les estones viscudes a Lourdes i fer reviure tots aquests records. A *Cançons per compartir IV* cada nota està escrita perquè sigui escoltada amb el cor. De les tretze cançons, quatre són en castellà i la resta en català.

★ Brossa Quartet de Corda, *Músiques de l'Holocaust*. Temps Record.

Memòria musical

Músiques de l'Holocaust és una acció musical —música i text dramatitzat— concebuda a partir de material artístic creat als camps de concentració nazis i generat per les víctimes. Brossa Quartet de Corda proposa un viatge sonor per aquestes músiques que, malgrat tot, van sobreviure a l'Holocaust. Així, fent un pont entre la música clàssica i les músiques zíngara o mediterrània, aquest grup du a terme un exercici imaginatiu de reconstrucció de la memòria musical i històrica. I de pas, convida a escoltar la veu dels vençuts, a partir dels textos escrits pels supervivents.

XL anys del

CEP
Centre d'Estudis Pastoral
de les diòcesis catalanes

1968 - 2008

Cursos que comencen al CEP aquest primer trimestre del 2009

ANTONI BENTUÉ, laic, professor de la Universitat de Santiago de Xile,

- ✓ **INSPIRACIÓ BÍBLICA I GRÀCIA**
matins dels dilluns, 2, 9, 16 i 23 de febrer de 2009, de les 11.30 a les 13 h
- ✓ **TOPANTS HISTÒRICS DE LA FE CRISTIANA**
tardes dels dijous, 5, 12, 19 i 26 de febrer de 2009, de les 19 a les 20.30 h

Mn. JOSEP M. BALLARÍN,

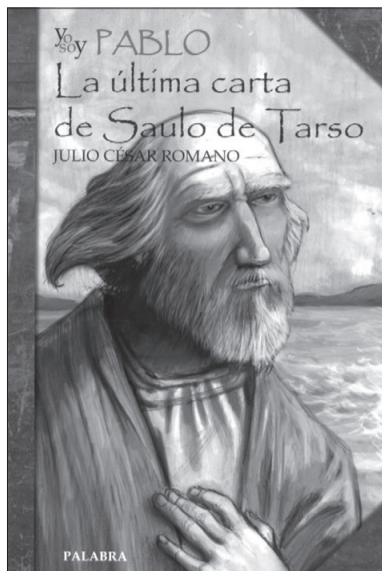
- ✓ **TEMPS DE SILENCIS**
dimarts 3, 10, 17 i 24 de febrer 2009, de les 19 a les 20 h

P. IGNASI RICART, claretà,

- ✓ **INICIACIÓ BÍBLICA: COM S'HAN FORMAT ELS RELATS DE LA PASSIÓ?**
dimecres, 25 de febrer, 4, 11, 18 i 25 de març i 1 d'abril de 2009. de les 19 h a les 20.15 h

Per a més informació programes i inscripcions, podeu adreçar-vos a la secretaria del Centre, tel. 93/317 48 58 (Rivadeneira, 6, 3r. 08002 Barcelona). Web://www.cepastorals.cat

Llibres

Apòstol dels gentils

Saule de Tars, conegut com sant Pau, és una figura històrica irreplicable i una persona excepcional com poques. Viatger incansable, apòstol dels gentils, escriptor, home de profunda cultura, pastor amorós del seu ramat... La seva vida, explicada per ell mateix, ens endinsa en una aventura apassionant. Aquí es recullen textos bíblics dels Fets dels Apòstols, de la primera carta als Corintis... També s'hi inclouen diferents apèndixs, com ara un glossari de termes o qüestions per reflexionar.

Julio César Romano, *Pablo. La última carta de Saulo de Tarso*. Ediciones Palabra, Col·lecció Yo Soy, Madrid 2008, 94 pàg.

Essència del patiment

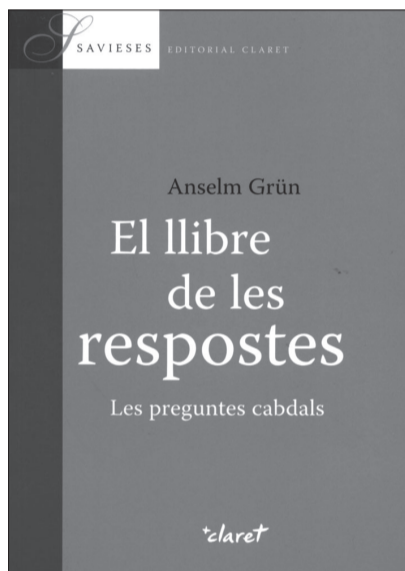
Viktor E. Frankl (1905-1997) va viure la destrucció total del seu entorn i l'extermini dels seus éssers estimats a Auschwitz. Ell va patir les pitjors brutalitats imaginables. La seva obra és revolucionària perquè s'endinsa en l'essència del patiment humà portat al límit, així com en els mecanismes psicològics que ens porten a manifestar el millor i el pitjor de la nostra espècie. La seva aportació es caracteritza per un missatge positiu sobre la nostra capacitat per superar adversitats.

Elisabeth Lukas, *Viktor E. Frankl. El sentido de la vida*. Plataforma Editorial, Barcelona 2008, 223 pàg.

Paraules sàvies

Hi ha preguntes recurrents que l'ésser humà acostuma a plantejar-se des de temps immemorials. I són preguntes que ho qüestionen tot: per què això m'ha tocat precisament a mi?, quin és el meu valor?, sóc realment lliure?, com puc arribar a ser feliç?... Basant-se en les seves experiències, el monjo Anselm Grün, un dels autors espirituals més llegits actualment, cerca el fil conductor de la nostra vida i troba respostes —honorades i personals— a aquestes preguntes i a moltes més.

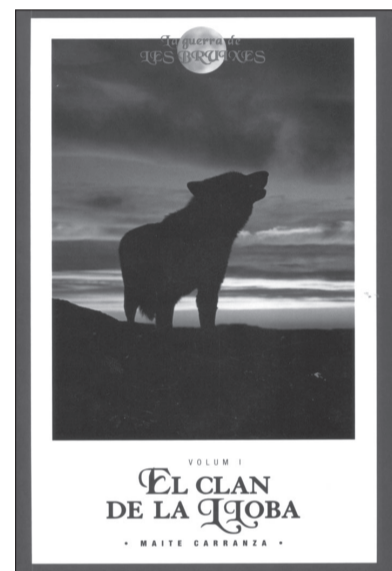
Anselm Grün, *El llibre de les respostes. Les preguntes cabdals*. Editorial Claret, Col·lecció Savieses, Barcelona 2008, 193 pàg.

Univers fantàstic

La trilogia fantàstica de l'escriptora Maite Carranza, «La guerra de les bruixes», inicia una nova etapa amb la sortida, en edició de butxaca, del primer títol de la col·lecció: *El clan de la lloba*. Dos clans de dones, les Omar i les Odish, que estan enfrontades des de sempre, hauran de lluitar per conèixer qui serà l'«escollida». Segons la profecia, ella aconseguirà el ceptre del poder i finalment restaurarà la pau. Un món sorprenent ple de llegendes, encanteris i traïcions.

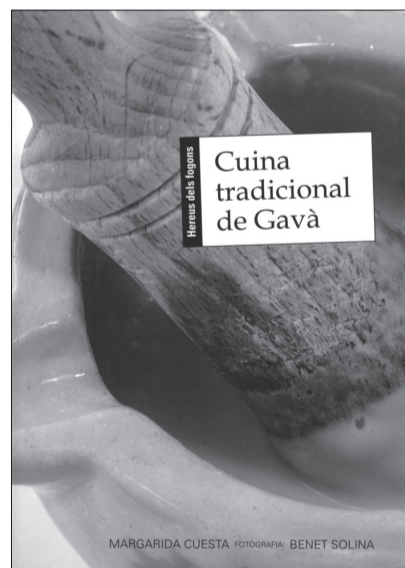
Maite Carranza, *El clan de la lloba*. Editorial Edebé, Barcelona 2008, 382 pàg.

Espiritualitat de la unitat

Chiara Lubich (1920-2008), fundadora del Moviment dels Focolars, va viure perquè «tots siguin u» (Jn 17,21) i va obrir un nou camí per arribar a Déu plegats, «com a poble». Aquest volum —una mena de testament espiritual de Lubich— vol oferir a la comunitat cristiana l'aportació específica de l'«espiritualitat de la unitat». Es tracta d'una selecció de textos breus i incisius, trets dels seus escrits publicats i d'altres inèdits, de gèneres literaris molt variats.

Chiara Lubich, *Ser Palabra viva*. Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2008, 92 pàg.

Plats casolans

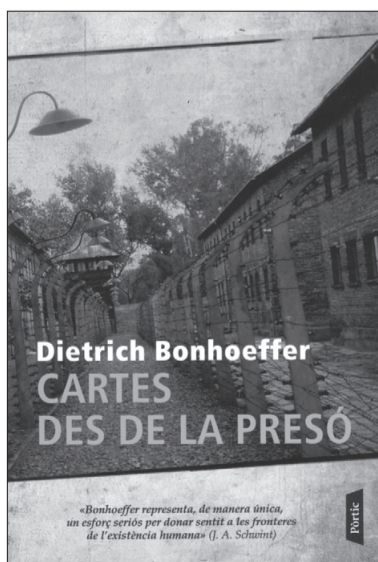
La transmissió a través de generacions de la gastronomia popular de Gavà s'ha recollit en aquest llibre, en el qual es poden trobar plats de tota la vida, com la crema d'espàrrecs —un dels productes locals—, les faves a la catalana, el bacallà amb cigrons, els bunyols de Quaresma, la crema catalana, etc. Les persones encarregades d'explicar-nos els seus secrets i el seu procés d'elaboració, a partir de receptes autòctones, són les àvies i els avis d'aquesta localitat barcelonina.

Margarida Cuesta i Benet Solina, *Cuina tradicional de Gavà*. Editorial Efadós, Col·lecció Hereus dels Fogons, El Papiol 2008, 159 pàg.

Textos fonamentals

Dietrich Bonhoeffer, eminent professor de teologia a la Universitat de Berlín, va ser detingut per la Gestapo el 5 d'abril de 1943 per oposar-se al nazisme. Ja no va sortir més de la presó. Dos anys més tard va ser executat en un camp d'extermini nazi. Durant aquest temps de presó, va poder escriure els textos de reflexió i les cartes que formen aquest llibre. Uns textos que, per la seva fondària ètica i el seu valor moral, han esdevingut peces fonamentals en el pensament europeu del segle XX.

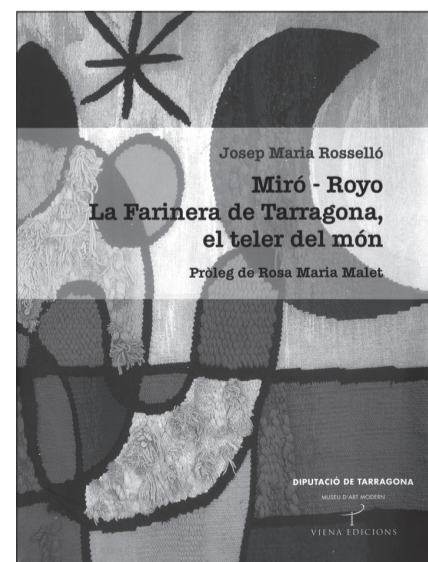
Dietrich Bonhoeffer, *Cartes des de la presó*. Editorial Pòrtic, Col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX, Barcelona 2008, 317 pàg.

Creació artística

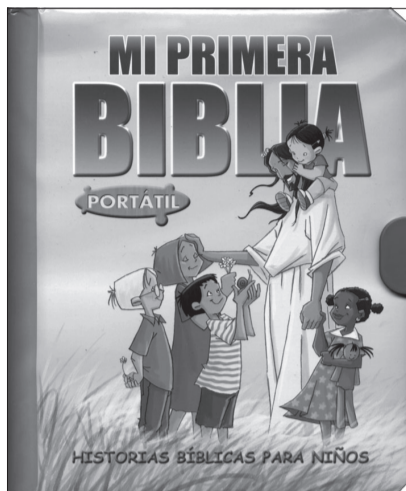
Amb motiu del quarantè aniversari de la Farinera de Tarragona, centre de creació i difusió avantguardista, a càrrec dels artistes Joan Miró i Josep Royo, s'ha editat aquest llibre. El seu autor, Josep Maria Rosselló, traça les línies mestres de l'evolució de l'antiga fàbrica de farina i del seu contingut, transformat en matèria d'art, fins al seu tancament definitiu el 1983. El volum, escrit en llengua catalana, també incorpora traduccions al castellà i a l'anglès.

Josep Maria Rosselló, *Miró-Royo. La Farinera de Tarragona, el teler del món*. Viena Edicions, Col·lecció Tamarit, Barcelona 2008, 140 pàg.

Llibres per als més joves

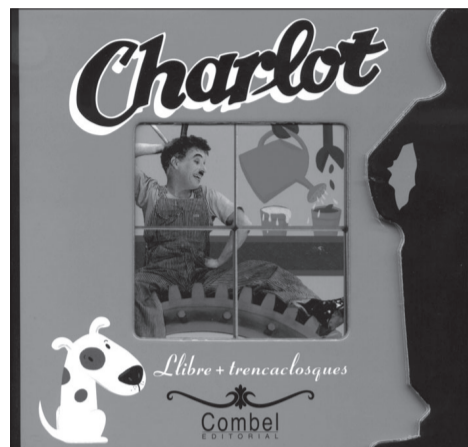
Històries bíbliques

En aquest volum s'apleguen quaranta de les històries més atractives de la Bíblia, narades amb senzillesa i il·lustrades amb molta bellesa. D'aquesta manera, els més menuts podran conèixer importants personatges bíblics com ara Noè, Samsó, Rut, Elies o Jonàs. Jesús és el protagonista absolut de dotze episodis. Cal assenyalar que a les diverses històries s'indiquen els versets de la Sagrada Escripura per a una referència més fàcil. Aquesta Bíblia està adreçada sobretot a infants entre 3 i 7 anys.

Cecilie Olesen (text) i Gustavo Mazali (il·lustracions), *Mi primera Biblia portátil*. Editorial San Pablo, Madrid 2008, 81 pàg.

Personatge immortal

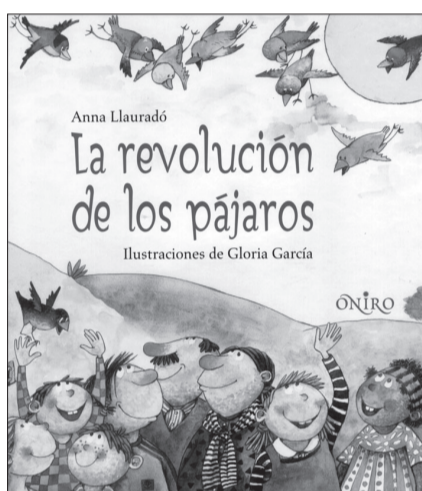
Tant el llibre com el trencaclosques, amb peces de fusta, serviran perquè els infants descobreixin l'univers màgic de Charlot, l'immortal personatge creat pel cineasta Charles Chaplin. Així mateix, també podran conèixer pel·lícules mítiques protagonitzades per Charlot, com ara *El vailet* (1921), *La quimera de l'or* (1925), *El circ* (1928) o *Temps moderns* (1936). Una manera extraordinària que els joves s'interessin per la cultura cinematogràfica i els seus artífexs.

AA.DD. (text) i Nathalie Choux (il·lustracions), *Charlot. Llibre + trencaclosques*. Combel Editorial, Barcelona 2008, 93 pàg.

Consciència ecològica

Alguna cosa estranya té lloc a la petita ciutat on viuen la Clara i els seus amics. Una molesta plaga de mosquits ha envaït els carrers des de fa diverses setmanes i ningú no sap per què. A més, coincideix amb un altre fet insòlit: no hi ha ocells a la ciutat! L'avi de la Clara ajudarà els nens a descobrir què els ha passat als ocells i emprendran plegats una aventura meravellosa que els conduirà al cor màgic del bosc. Un conte que convida a prendre consciència del nostre entorn.

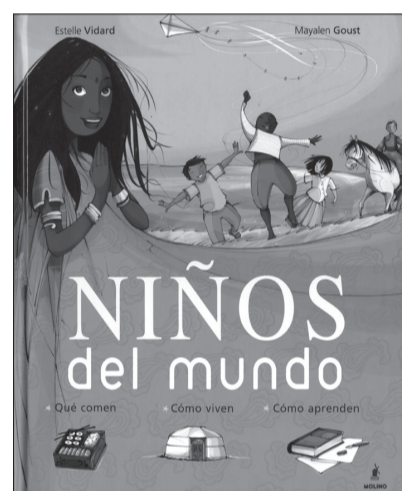
Anna Llauredó (text) i Gloria García (il·lustracions), *La revolución de los pájaros*. Ediciones Oniro, Col·lecció El Espíritu de la Tierra, Barcelona 2008, 64 pàg.

Diversitat ètnica

Des de Gal·les fins al Japó, passant per Síria, Mongòlia, Noruega, Nova Zelanda o Cuba, al llarg d'aquestes pàgines es dona a conèixer la vida quotidiana de catorze infants del món. Cada infant ens presenta la seva família, on viu, la seva escola, el que menja, quina llengua parla, els seus passatems... Ens convida que coneguem el seu dia a dia, tan diferent d'un lloc del món a l'altre. Una font meravellosa d'informació per compartir en família, amb diverses receptes i regles de jocs.

Estelle Vidard (text) i Mayalen Goust (il·lustracions), *Niños del mundo*. Editorial Molino, Barcelona 2008, 93 pàg.

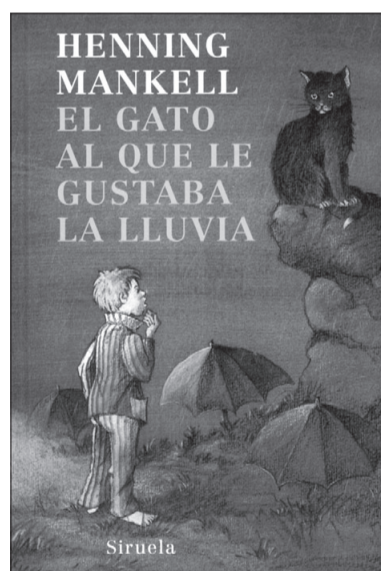

Baixes temperatures

On troba l'esquirol els aliments durant l'hivern? On s'amaguen les papallones, les abelles i les formigues quan tot és nevat i gelat? Tenen els ànecs fred als peus? En aquest llibre, amb pàgines desplegable, els infants podran conèixer d'una manera molt didàctica els diversos sistemes que tenen els animals per sobreviure davant les baixes temperatures de l'hivern: alguns emigren a països càlids, com ara les aus migratòries, mentre que altres hibernen, com ara els óssos.

Monika Lange (text) i Steffen Walentowitz (il·lustracions), *Aviat arribarà l'hivern! Els animals a l'hivern*. Editorial Joventut, Barcelona 2008, 25 pàg.

Amic felí

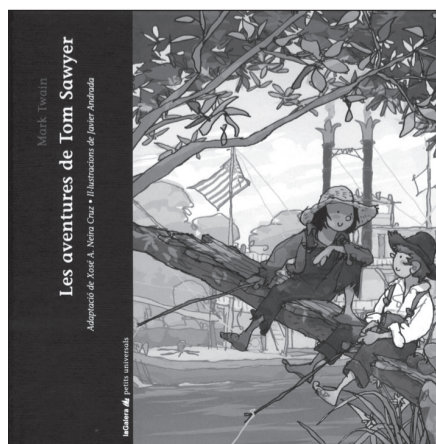
Quan Lukas va fer sis anys, els seus pares li van regalar un gatet de color negre. Li va posar el nom de Nit. Des de llavors, no pensava gairebé en res més que en la seva mascota. Un matí, quan Lukas es va despertar, es va adonar que Nit, el seu estimat gat, havia desaparegut. El nen el buscarà sense descans. Amb sentiment i força, aquesta novel·la infantil narra les grans qüestions de la vida, com ara la llibertat, la nostàlgia o l'amor. Va ser guardonada el 1991 amb el premi Nils Holgersson.

Henning Mankell (text) i Frantosek Simak (il·lustracions), *El gato al que le gustaba la lluvia*. Ediciones Siruela, Col·lecció Las Tres Edades, Madrid 2008, 136 pàg.

Clàssic juvenil

L'entremaliat Tom Sawyer i el seu amic inseparable Huckleberry Finn viuen nombroses aventures a prop del riu Mississipí, que per a ells és com un paradís ple de possibilitats, però una nit entren al cementiri i són testimonis d'un fet esgarrifós. Aquest clàssic de la literatura juvenil escrit per Mark Twain, s'adapta (de la mà de Xosé A. Neira Cruz) per als més menuts. En la mateixa col·lecció s'han publicat altres títols com ara *L'illa del tresor* o *El llibre de la jungla*.

Mark Twain (text) i Javier Andradá (il·lustracions), *Les aventures de Tom Sawyer*. Editorial La Galera, Col·lecció Petits Universals, Barcelona 2008, 37 pàg.

Relat fantàstic

Suspena en l'espai al costat de la Lluna, Larflight és una nau amb forma de casa on Arthur i Mirtle viuen amb el seu pare, un científic del Reial Institut Xenològic de Londres. La missió del professor Mumby és estudiar la fauna i la flora de tot l'univers. Mentre espera l'arribada d'un company de la Terra, rep la visita inesperada d'un terrible monstre espacial. Arthur i Mirtle fugen i aconsegueixen arribar a la lluna. Un original i apassionant relat de ciència-ficció.

Philip Reeve (text) i David Wyatt (il·lustracions), *Una casa en el espacio*. Ediciones Salamandra, Barcelona 2008, 285 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Miquel Àngel Violan

La llarga saviesa de les frases curtes

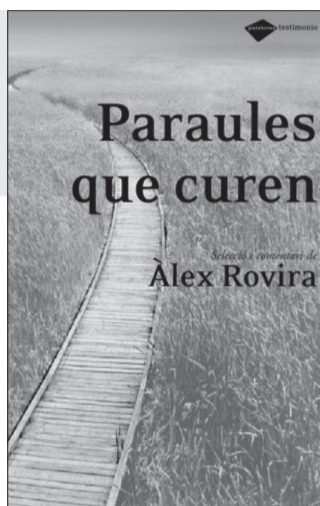
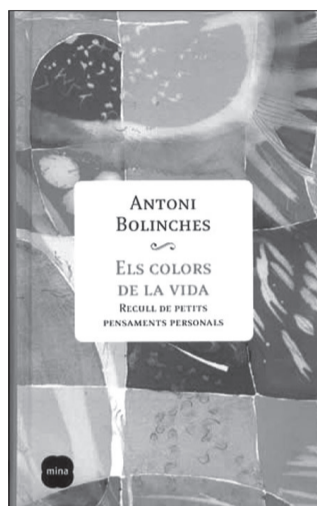
D'aforismes i sentències colpidores, en sóc gran admirador. Representen l'eficiència en el camp del llenguatge: dir el màxim amb el mínim. Són, per tant, construcció conceptual reeixida, de grata comunicació.

Ras i curt: dites i frases lapidàries em fan el pes. Siguin pròpies o de collita aliena. Però per damunt de tot si ens fan pensar.

D'entre els autors que conec que conreen la recollida d'aforismes hi ha l'escriptor Antoni Bolinches. Aquest barceloní, lúcid humanista i psicosexòleg especialista en el món de la parella, és un aferrissat recol·lector de dites sàvies. Pròpies i alienes.

I per què no? N'hi ha que es dediquen a la cacera de bolets. Altres s'endinsen al bosc a la recerca de fugisseres peces de caça. O n'hi ha que remenen aigües tèrboles cercant peixos improbables.

Bolinches ens obsequia periòdicament amb compilacions de les seves frases. Us en recomano el llibre *Els colors de la vida*. És un llibre petit que gairebé us cabrà a la butxaca. La portada és atractiva, amb colorines de primavera aigualida. La coberta és ferma. Adagis i frases, de producció

Antoni Bolinches, *Els colors de la vida*, Editorial Mina
Antoni Bolinches, *Mil pessics de saviesa*, Editorial Mina
Àlex Rovira, *Paraules que curen*, Plataforma Editorial

mentatge»; «La vida és l'única escola on no es pot repetir curs.»

Antoni Bolinches és un gran creador de frases, un petit Winston Churchill de casa nostra, amatent a les relacions humanes.

Però bona part de les seves frases troba la inspiració en aquelles que altres forjaren i que el van captivar. Aquests aforismes tenen també la seva pròpia antologia al llibre *Mil pessics de saviesa*.

N'extrec sentències tan suggeridores com: «Procura fer-te digne de tots els favors però no n'acceptis cap», (poeta Wallace Stevens). «Moltes persones es perden les petites alegries mentre esperen la gran felicitat», (escriptora Pearl S. Buck). «Dels temps, el que més corre és el més alege», (poeta Virgili).

pròpia. Com diu Bolinches: «Són petits pensaments personals.»

Personals però perfectament transferibles al lector sensible. Pensaments com: «Conviure és concedir»; «No totes les parelles poden ser felices, però totes poden intentar-ho»; «Cap camí pla no porta al cim»; «Ensenyar és una bona manera d'aprendre»; «Imitar els millors ens millora»; «Utilitza el temps que et sobra per adquirir la saviesa que et manca»; «Quan s'accepta la ignorància, s'inicia l'apre-

Un altre autor excel·lent a l'hora de compilar frases és l'Àlex Rovira. Proveït d'àmplies lectures en el camp de la humanística, la psicologia i la filosofia, totes les seves obres van farcides de pensaments alligonadors.

Un dels seus títols, *Paraules que curen*, és una vistosa antologia de sentències auxiliadores, estimuladores de l'autoconeixement i inspiradores de maneres alternatives de veure la vida.

Són frases tan reeixides com: «La serenitat de la nostra vida depèn de la serenitat de la nostra consciència», (escriptor Oliver Goldsmith). «On hi ha l'alegria, hi ha la creació», (pensador Henri Bergson). «L'amor ho venç tot», (poeta Virgili). «La resignació és un suïcidi quotidià», (escriptor Honoré de Balzac).

Frases i sentències de tots colors per resumir la saviesa infinita de la vida. O intentar-ho si més no. Ras i curt.

Campanars

Delfi Dalmau i Argemir

delfidalmau@yahoo.es

Alcover

Al l'Alt Camp, a la població d'Alcover, hi ha una de les esglésies parroquials més grans de Catalunya. Molts diuen que «catedraleja», ja que té unes dimensions respectables: 52,40 metres de llargada, 15,50 d'amplada (una sola nau de sis trams). Si la comptem des del fons de les capelles laterals, en fa prop de 26; i l'alçada interior de la nau arriba als 23 metres. És d'estil renaixentista, encara que té molt de gòtic, com la volta ogival i un absis poligonal de cinc costats. Al frontis és on es nota l'estil del Renaixement. Els seus murs són de pedra rogenca en blocs ben escarriats i, a les cantoneres, encoixinats. És obra de diversos arquitectes entre els quals figura Pere Blai.

El seu campanar té una particularitat: està sense acabar (avui hi han posat una senzilla teulada). És un exemple de tota una colla que tenim sense acabar. Com aquest, també hi ha els de Palafrugell, Torroella de Montgrí, Flaçà, Malgrat de Mar i un llarg etcètera. Encara n'hi hauria més si mirem que, en molts temples projectats per dos campanars, un d'ells no ha quedat completat com els d'Aitona, Sant Just de Barcelona o el de la parròquia de Sant Fèlix de Girona.

El d'Alcover és neoclàssic, aixecat entre el 1795 i el 1803, després de caure el 1795 l'anterior renaixentista. Com la resta de l'església, els murs són de carreus grans ben tallats en pedra rogenca. Té planta gairebé quadrada (8,37 x 8,40 m) amb un segon cos vuitavat de maó vist

que fa la funció de cel·la amb vuit finestres d'arc de mig punt sense cobrir. Sembla que no es van entendre el rector i l'alcalde de principis del segle XIX sobre el projecte d'acabat i, des d'aleshores, ha quedat incomplet. Per l'interior hi puja una escala de cargol de pedra arrapada al mur pel cantó de llevant. Està situat mig encabit damunt l'ala esquerra del temple fent angle al sud-oest del frontis encarat a migdia. La seva alçada és considerable, 40 metres, molt més si tenim en compte que no es va completar.

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara per només 111,30€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català Edició en castellà

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

Amb un únic pagament de 111,30€ per any Amb dos pagaments semestralment de 55,65€

Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació) Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

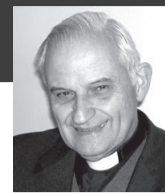
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Actualitats científiques

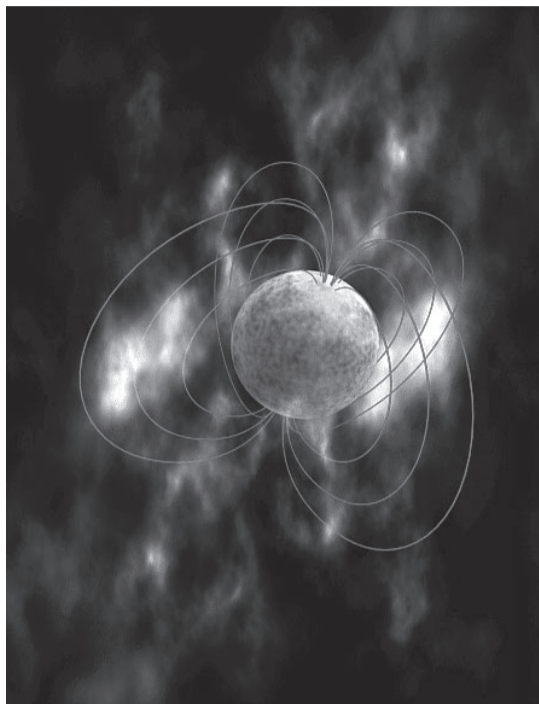
Sabeu què és un magnetar?

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

El cosmos tot sovint ens dona sorpreses. S'ha hagut d'inventar una paraula nova per expressar una fenomen còsmic que no s'havia vist mai fins ara. Resulta que un astre, batejat amb el nom de Swift J195509+261406, ha mostrat un comportament estrany: en només tres dies ha fet unes 40 erupcions, o sigui, esclats de radiació extraordinaris, i després s'ha esvaït. Que pogués passar una cosa semblant en una estrella que es col·lapsés fins a esdevenir un pulsar, era ja una hipòtesi teòrica. I l'observació ha fet real aquesta possibilitat. Així ho expliquen uns treballs publicats a la revista *Nature* i signats en primer lloc per Alberto Castro-Tirado de l'Institut d'Astrofísica d'Andalusia (en col·laboració amb l'Institut d'Astrofísica de Canàries i amb l'Institut d'Estudis Espacials de Catalunya). «Estem davant d'un objecte en estat d'hibernació durant anys que entra en activitat durant uns dies», se'ns diu.

Com anomenar aquests astres? Com que les seves «erupcions» provenen del magnetisme que origina el seu gir s'ha decidit dir-ne «magnetars». I són un estadi curt en l'evolució d'una estrella massiva que es converteix en pulsar. Com hom sap, un pulsar s'origina quan una gran

estrella, després d'esclatar tot fent una implosió amb expulsió de matèria i energia (que la converteix durant uns mesos en una supernova), es contrau fins a esdevenir un objecte de pocs quilòmetres de diàmetre que gira molt ràpidament (fa una volta en pocs segons o menys encara). En aquest estat pot romandre molt de temps, però pot arribar un moment que el camp magnètic originat pel gir, essent com és molt poderós, produeixi de forma regular fugaces erupcions molt energètiques durant un breu lapse de temps. I això és el que passa en el Swift J195509+261406. Es tracta, doncs, simplement d'un magnetar. Tot lliga amb la teoria.

S'ha dit que és un estadi normal en l'evolució d'una estrella massiva. O sigui, que haver-lo observat és com quan els paleontòlegs troben una espècie intermèdia entre dues que deriven l'una de l'altra. L'esquema evolutiu estel·lar s'ha confirmat amb la troballa. De mica en mica anem aprenent més coses del cel.

Recreació per mitjans informàtics d'un magnetar.

Cosmologies actuals i fe cristiana

L'estudi de l'estructura de l'univers com un tot és l'objecte de la cosmologia. El professor Paul A. M. Dirac (1902-1984) a més de la seva contribució a aquesta ciència amb la introducció de l'antimatèria, que donava una explicació de com s'havia d'entendre la constitució material del cosmos (ho explicàvem al capítol 33), va idear una teoria deduïda de les relacions numèriques que hi ha entre constants còsmiques. Si bé admet l'expansió de l'univers i la llei de la conservació de la massa (no creu en la teoria de la creació continuada) no accepta la singularitat inicial de la teoria del Big Bang. Aquesta «cosmologia de Dirac» és suggerent i creiem que n'hem de dir alguna cosa.

Un nou principi cosmològic

S'anomenen «constants físiques» els valors que s'han obtingut en mesurar aquelles quantitats que se suposen fixes sempre, com les masses del protó, de l'electró i del neutró, el valor de la càrrega elèctrica de l'electró e , la constant universal de gravitació G , la constant de Planck h , la de Boltzmann k , la velocitat de la llum en el buit c , i altres. Doncs bé, Dirac creu que entre algunes d'aquestes constants i l'edat de l'univers hi ha relacions clares. Concretament veu que hi ha dos nombres, obtinguts relacionant constants, que ens diuen realitats notables sobre la constitució del cosmos. El primer nombre és el que s'obté dividint la força d'atracció elèctrica entre un protó i un electró segons la llei de Coulomb (que és e^2/r^2) per la seva força d'atracció gravitatòria (o sigui $G \cdot m \cdot m/r^2$), i té per resultat $2,3 \cdot 10^{39}$. Aquest nombre no té dimensions, perquè és el quocient de dues forces; simplement indica quantes vegades és de més gran la força elèctrica que la gravita-

42 La cosmologia de Dirac

tòria. El altre nombre és el quocient entre l'edat de l'univers (uns 10.000 milions d'anys, és el que es deia quan Dirac desenvolupà aquests càlculs) i el temps que triga la llum per travessar un nucli atòmic, que és 10^{-22} segons; té per resultat $3,2 \cdot 10^{39}$, que és l'edat de l'univers expressada en «unitats atòmiques» de temps. Com es pot veure, aquests dos nombres són del mateix ordre de magnitud i sense dimensions, és a dir, encara que variéssim les unitats de mesura resultarien sempre els mateixos. Quin significat s'ha de donar a aquest fet?

Dirac respon a aquesta pregunta afirmant que la coincidència s'ha d'atribuir a una connexió profunda entre cosmologia i física atòmica. Però, si és així, aquesta connexió comporta una conseqüència important: les «constants» físiques ja no són constants. Quan l'edat de l'univers sigui de l'ordre de 10^{50} unitats atòmiques de temps també la raó entre força elèctrica i força gravitatòria serà de 10^{50} , o sigui que la G varia amb el temps.

I així estableix un nou principi cosmològic que es pot enunciar així: «Tots els grans nombres sense dimensions, obtinguts a partir de les constants de la cosmologia i de la teoria atòmica són simples potències de l'edat de l'univers, en les quals només hi ha variacions en els seus coeficients.»

Més relacions numèriques

Dirac es refermà en el principi que acabem d'enunciar pel fet de trobar enca-

ra més relacions numèriques. Per exemple, si calculem la massa total M de l'univers, segons el que ara en sabem, i la dividim per la massa d'un àtom d'hidrogen ens resulta $14 \cdot 10^{78}$, o sigui de l'ordre del quadrat de $3,2 \cdot 10^{39}$.

Però encara hi volgué afegir més coses: no tenim cap motiu per dir que la velocitat de recessió de les galàxies ha estat constant al llarg del temps i no es pot parlar d'un zero natural per a datar l'edat; només de diferència entre dues èpoques. I a partir de la densitat mitjana de la matèria de l'univers i de la llei de conservació de la massa resulta que l'edat de l'univers serà només una cinquena part de la que es dedueix per la llei de Hubble. La desintegració de nuclis atòmics radioactius hauria estat més ràpida també en el passat. L'espai ja no pot ser incurvat, com deia Einstein, sinó totalment pla. I la força gravitatòria ha variat, minvant al llarg de les èpoques.

Totes aquestes elucubracions de Dirac es basen només en consideracions matemàtiques sense que hi hagi cap prova d'observació. No cal dir, doncs, que la seva teoria cosmològica tingué poca acceptació. Més encara, s'hi trobaren objeccions que la feien insostenible. El professor Edward Teller, partint dels càlculs mateixos de Dirac, arribava a la conclusió que la constant universal de la gravitació hauria estat 10% superior a l'actual fa uns 200-300 milions d'anys, i això, d'acord amb la relació, admesa pels astrònoms, de massa-lluminositat, hauria ocasionat una radiació solar tan intensa

que els mars haurien arribat a temperatures pròximes a la de l'ebullició, cosa que els haurien fet inhòspits per a la vida i haurien mort també els animals sobre terra, cosa en flagrant contradicció amb el que ens mostra la paleontologia. Per salvar la cosa caldria afegir-hi que aleshores el sol era més opac. Però si hem de fer tantes noves suposicions per salvar els principis de Dirac ja es veu que és millor prescindir-ne. I és el que han fet la gran majoria dels cosmòlegs. Dirac va tenir el premi Nobel per la seva contribució a la teoria nuclear amb la previsió de l'antimatèria, cosa que es confirmà experimentalment, i no per les seves disquisicions cosmològiques.

Però la seva autoritat va fer que tingués alguns seguidors, almenys en el sentit de la connexió que hi deu haver entre el món atòmic i el cosmos. I també hi ha hagut qui l'ha imitat en la recerca de relacions numèriques entre magnituds físiques. Concretament el professor Jordan fa una anàlisi de sis magnituds: c , G , edat màxima de l'astre més antic T , densitat de l'univers R , constant de Hubble H i nombre de galàxies L , i hi troba tres relacions interessants $TH=1$, $L/cT=1$ i $GRc^2T^2=1,8$ i en treu tres conclusions: que l'espai real és un espai de curvatura positiva (espai riemannianà tancat), que l'espai es dilata des del seu origen a la velocitat de la llum i que a l'univers hi ha tanta energia positiva com negativa, és a dir que el principi de la conservació de massa i energia s'ha d'enunciar dient que l'energia total de l'univers roman sempre igual a zero. I encara fa més disquisicions afirmant que hi ha una creació constant de nova matèria. No ens entretindrem a exposar les conseqüències i detalls d'aquesta nova teoria de Jordan que no sabem que hi tingui seguidors.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

La classe ****

Director: Laurent Cantet.
 Guionista: François Bégaudeau.
 Intèrprets: François Bégaudeau, Nassim Amrabet, Laura Baquela, Cherif Bounaidja Rachedi, Juliette Demail.
 Gènere cinematogràfic: drama.
 França, color, 2008. 128 minuts. / Públic: joves.

Amb aquesta pel·lícula som testimonis del dia a dia d'un institut d'un barri treballador de París. Una classe multicultural, amb alumnes desmotivats i professors desanimats per la manca de resposta al seu esforç. Res d'escenes dulcificades pròpies de les campanyes institucionals, ni del professor messiànic revolucionari a l'estil de Hollywood. Realisme en estat pur, reforçat per la intervenció d'actors no professionals i la seva gravació com a docudrama.

Hi desfilen una sèrie de situacions —les dificultats en la integració d'alguns alumnes immigrants, les interrupcions contínues dels alumnes, el seu passotisme, les seves conductes provocadores i la consegüent pèrdua dels papers del professor— i de dilemes amb

què el professorat es troba diàriament a les aules de l'institut. Què és millor: la sanció o el premi?, quina és la tasca dels pares i dels professors en matèria d'educació?, tots els alum-

nes han de ser tractats igual?, s'ha d'aïllar l'alumne que dispersa la classe?, quin és l'ofici del professor: ensenyar o fer callar?

És interessant la seqüència en la qual el professor parla amb els pares dels alumnes i com s'evidencia que aquests són un reflex dels seus progenitors. Un material valuós per a professors, pares i polítics. *La classe* està basada en el llibre de François Bégaudeau, professor de professió, que també escriu el guió i protagonitza la pel·lícula. El film va aconseguir la Palma d'Or a Cannes.

• Humor: 0; acció: 0; violència: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial. (Qualificacions de 0 a 3).

Resistencia ***

Director: Edward Zwick.
 Guionistes: Edward Zwick i Clay Frohman.
 Intèrprets: Daniel Craig, Liev Schreiber, Jaime Bell, Alexa Davalos, Mia Wasikowska.
 Gènere cinematogràfic: drama-bèl·lic.
 Estats Units, color, 2008. 137 minuts. / Públic: adults.

Èpica història de família, honor, venjança i salvació a la Segona Guerra Mundial. Corre l'any 1941 i els jueus d'Europa oriental són massacrats a milers. Tres germans aconseguen fugir d'una mort segura i es refugien als densos boscos del voltant de casa seva, que coneixen des de la seva infància. Allà inicien la seva lluita desesperada contra els nazis. La pel·lícula es basa en un llibre de no ficció que recull la història d'aquests tres germans jueus bielorusos, els Bielski, que van salvar, amb el seu esforç i lideratge uns 1.200 jueus.

Zwick reprèn el puls dramàtic d'algunes de les seves pel·lícules —com *Diamante de sangre* o *Tiempos de gloria*— on les persones es troben al límit de la supervivència i sempre en relació directa amb la justícia i els drets humans. En aquest cas, la història real —pràcticament desconeguda fins a aquest moment— fa un retrat diferent d'un dels grans horrors de la Segona Guerra Mundial. *Resistencia* parla de l'esperit de lluita contra la passivitat i de la dificultat de mantenir la dignitat enmig d'unes condicions de vida materialment i moralment pèsimes.

El film es va rodar a Lituània, un país

que també va viure els horrors nazis i, poc després, l'asfixiant poder soviètic; cosa que la pel·lícula també apunta. Interessant perquè no s'ha explorat gaire aquest aspecte de la història i de la geografia europea, *Resistencia* és una mica més fluixa en el seu desenvolupament. La barreja indiscriminada d'anglès i rus treu versemblança a un film de mitja factura hollywoodenca —l'actual James Bond (Daniel Craig) encapçala el repartiment— i mitja factura de realisme brut i fred. Alhora, un dramatisme forçat, també en els actors, l'allunya de l'espectador mitjà. No obstant això, és una ocasió digna d'apropar-se a un territori, en tots els sentits, ric per aprendre de la capacitat de resposta de la naturalesa humana davant l'adversitat.

• Humor: 0; acció: 1; violència: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

Happy, un cuento sobre la felicidad ***

Director i guionista: Mike Leigh.
 Intèrprets: Sally Hawkins, Alexis Zegerman, Eddie Marsan, Andrea Riseborough.
 Gènere cinematogràfic: comèdia.
 Regne Unit, color, 2008. 118 minuts. / Públic: adults.

Una professora de primària que comparteix pis amb una amiga de tota la vida, i que està començant les classes de conducció, després un optimisme vital cridaner. El director d'excel·lents drames socials anglesos contemporanis, com *Secretos y mentiras* i *Todo o nada*, s'endinsa en el terreny de la comèdia, però amb el seu toc particular.

Ambientada a la jove classe mitjana anglesa, tirant a baixa, i d'entorn urbà, la pel·lícula recorre el desig de felicitat de tot ésser humà. En el recorregut, capitanejat per Poppy, una optimista imbatible, els personatges —en un complementari però natural i versemblant repartiment de rols i de matisos humans— parlen amb les seves vides de l'imperatiu vital de cercar l'alegria. Des del conflictiu alumne

de Poppy, passant per les seves germanes disperses i companya de pis, la professora de flamenc o el rondinaire professor d'autoescola, entre altres, tots anhelan el mateix, però no sempre troben el camí adient.

La pel·lícula, que no abandona el realisme propi de Leigh (visible no només en l'ambientació i en la realització, sinó en alguns tocs més vulgars), demostra que Poppy és la més feliç perquè és la que cerca que els altres ho siguin. Amb tot, el film i la mateixa

Poppy poden exasperar alguns espectadors per la seva energia i expressivitat esgotadora.

• Humor: 1; acció: 1; violència: 0; sexe: 1/2; llenguatge: col·loquial-vulgar.
 • Extres DVD: idiomes i subtítols: castellà i català; tràiler; fitxa artística i tècnica; filmografies; fitxes de doblatge.

El món de la televisió

HKM *

De dilluns a divendres - 17.15 h - Cuatro
 Públic: joves.

Hablan, kantan y mientenés el títol de la nova sèrie de Cuatro adreçada al públic adolescent.

Com l'argument mateix de la sèrie, la forma impera sobre el contingut i el seu propòsit. Aquesta ficció pretén recrear l'ambient d'un col·legi prestigiós, l'Albéniz, on els alumnes cerquen el seu lloc al món musical i la protagonista, Laia, és una noia de família humil que aconsegueix una plaça per estudiar-hi. Els reptes d'aquest personatge són: fer-se amb nens «pijos» i demostrar la seva qualitat musical, alhora que s'enfronta a les seves «paranoies adolescents».

Humiliant, carca i monòtona. Aquest producte no aconsegueix resoldre la història que presenta un guió, pobre i gens original. Les interpretacions són menys que mediocres, la música no té art i les escenes i els diàlegs no tenen contingut. Veurem si els joves aproven que, un cop més, els donin gat per llebre.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 *Santorat, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat*
 08.00-09.30 *El Primer Cafè*
 09.30-17.50 *Radiofórmula*
 14.55-15.00 *Espurna d'Alba*
 15.30-15.35 *Evangeli*
 15.00 i 21.00 *Comentari general*
 22.00-23.00 *Finestra oberta*

Dilluns

19.00-20.00 *Vida sana*
 20.00-21.00 *Radiofórmula*
 21.00-22.00 *Coneixes Jesús?*
 23.00-00.00 *Planeta Blau*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimarts

18.00-20.00 *Parlem d'empresa*
 20.00-21.00 *Radiofórmula*
 21.00-22.00 *Buscant la llum*
 23.00-00.00 *Paraules d'amor*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dimecres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *De cap i de nou*
 20.00-21.00 *Radiofórmula*

21.00-22.00 *Temps d'escolta*
 23.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dijous

21.00-22.00 *Mirades*
 22.00-00.00 *Projectes*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Divendres

18.00-19.00 *Amb els ulls de Maria*
 19.00-20.00 *Catalunya sense barreres*
 20.00-22.00 *Radiofórmula*
 23.00-00.00 *Amb llum pròpia*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Dissabte

06.50-08.00 *Santorat, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat*
 08.00-10.00 *Radiofórmula*
 10.00-10.30 *A tota costa*
 10.30-12.30 *Trotamundos*
 15.00-15.05 *Cuina a Ràdio Estel*

16.00-16.05 *Llibres a l'abast*
 16.30-16.35 *Clip de teatre*
 22.00-00.00 *Radiofórmula*
 00.00-01.00 *Completes-Radiofórmula*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Diumenge

06.50-08.00 *Santorat, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat*
 08.00-09.00 *Radiofórmula*
 09.00-10.00 *Tot sardana*
 10.00-11.00 *Radiofórmula*
 11.00-12.30 *Missa de Montserrat*
 12.30-14.30 *Rutes per Catalunya*
 15.00-15.05 *Cuina*
 16.00-16.05 *Llibres*
 16.30-16.35 *Crítica de teatre*
 18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli*
 18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor amb la carta dominical (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)*
 20.00-20.30 *Església Viva*
 20.30-23.00 *Melodies de fe*
 23.00-23.45 *La cantata*
 23.45-00.00 *Moments a mitjanit*
 00.00-00.30 *Pregària de Completes*
 00.30-01.00 *Jazz*
 01.00-02.00 *Ressons*
 02.00-02.30 *Espurna d'Alba, Dietaris, Evangeli*
 02.30-06.50 *Música instrumental-Radiofórmula*

Desconnexions de Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00 *Informatiu mati + el temps + agenda*
 10.30 *Agenda*
 12.00 *Butlletí informatiu*
 14.00 *Informatiu migdia + el temps + agenda*
 16.00 i 18.00 *Butlletí informatiu*
 18.30 *Agenda*
 20.00 *Informatiu vespre + el temps + agenda*
 20.30 *Música Principat (Dl., Dm., Dc.)*
La Taula de l'Evangeli (Dj.)
Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

Diumenge

08.00 *Agenda*
 14.00 *Agenda*
 16.00 *Agenda*
 17.30 *Agenda*

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, *Objectiu, l'home*
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge 25

08.45 *Shalom*
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 09.00 *Islam hoy*
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.15 *Buenas noticias TV*
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez.
 10.00 *Últimas preguntas*
 «San Francisco de Asís, hoy.»
 En el vuitè centenari de la fundació de l'orde franciscà, s'emet un reportatge enregistrat a Itàlia en el qual se segueixen les petjades de sant Francesc d'Assís i la presència dels franciscans arreu del món.
 Directora: M. Ángeles Fernández.
 10.25 *Testimonio*
 Reportatges en els quals el denominador comú és el testimoni, en primera persona, de la vivència cristiana dels seus protagonistes.
 Director: Isidro Catela.
 10.30 *Santa Missa*
 Amb la participació d'una coral convidada.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
 11.20 *Els camins de la calma*
 Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
 Director: Ferran González.
 11.30 *Pueblo de Dios*
 Programa de reportatges en què es pretén donar a conèixer l'acció missionera de l'Església, el sentit de la vocació religiosa, la importància del voluntariat i el destí dels diners procedents de la solidaritat, canalitzats a través d'ONG i entitats.
 Director: Julián del Olmo.

Diumenge 25

10.35 *Signes dels Temps*
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
 Director: Francesc Rosaura.

Cada divendres

20.00 *Creure avui*
 Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana a n a ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai *Temps de reflexió*. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

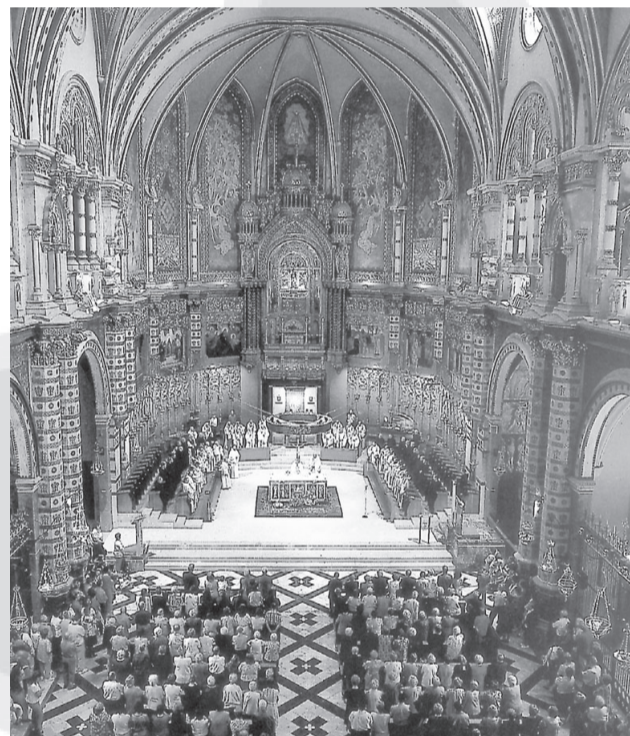
Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents
 Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 13.00 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes, a les 17.00 i diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.00 h; Televisió Costa Brava, dilluns, a les 00.30 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 9.00 h; Canal Català Girona (Banyoles), dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

us ofereix en directe des de la basílica de la Mare de Déu de Montserrat

de dilluns a diumenge, a les 7.30 h, la pregària de Laudes

Cada diumenge, a les 11.00 h, la Missa conventual

- Barcelona 106.6
- Lleida 91.5
- Tarragona 100.6
- Tortosa 90.1
- Catalunya Central 93.7
- Garraf 96.8
- Girona 103.4
- Vic 91.3
- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

Internet

- **SEVILLA.**— L'arquebisbat de Sevilla ha estrenat web, www.archisevilla.org, en la qual podeu trobar noves seccions i actualitzacions.
- **ESCOLANS.**— La Pastoral d'Escolans de l'arxidiòcesi de Córdoba (Argentina) ha organitzat la Xarxa Mundial d'Escolans. Qui desitgi participar en aquesta iniciativa es pot sumar a través del blog www.monaguillospastoralcba.blogspot.com.

Altres bisbats

- **MISSIONERS COMBONIANS.**— Organitzen una peregrinació a Terra Santa i Jordània, del **5 al 14 de maig**. Més informació: tel. 914 152 412, fax 915 192 550, a/e: peregrinaciones@combonianos.com.

Barcelona

- **CENTRE ASSÍS.**— Organitza una conferència a càrrec de Miquel de Paladella, coordinador executiu d'Unicef, sobre *La pobresa al món. Situació actual i reptes*. Serà el **24 de gener**, a les 9.45, al Centre Parroquial de Sarrià, c/ Pare Miquel de Sarrià, 8 - Barcelona.
- **CONFRARIA DEL NEN JESÚS DE PRAGA.**— El **25 de gener**, a les 17.30, missa, consagració de nens al Nen Jesús de Praga i petició de fills pels matrimonis que ho desitgin. Monestir de la Visitació, passeig Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

- **CENTRE ECUMÈNIC DE CATALUNYA.**— El **25 de gener**, a les 19.00, a l'església de Sant Miquel dels Sants (c/ Escorial, 163 - Barcelona), acte de cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians.

- **LA SALLE.**— El **26 de gener**, a les 18.00, VIII seminari «Societat, creença i pensament» de La Salle, amb la conferència *La complexa ètica de la reproducció humana*, a càrrec de Ramon M. Nogués (catedràtic emèrit de la Unitat d'Antropologia Biològica, UAB). C/ Sant Joan La Salle, 44 - Barcelona. Inscripcions: www.salle.url.edu/seminarisSCP.

- **AMICS DEL P. PIUS DE PIETRELCINA.**— Pregària i reunió dirigides per fra Valentí Serra, caputxí. La propera sessió serà el **26 de gener**, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552, web: www.concepciobcn.com.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El **26 de gener**, a les 19.00, presentació del quadern *Dietrich Bonhoeffer. Cartes des de Barcelona*, de Josep M. Jau-mà i Alexander Fidora. Hi participaran els autors i Lluís Duch, monjo de Montserrat. Serà a la sala Casaldàliga de la Llibreria Claret, c/ Roger de Llúria, 5 - Barcelona.

- **PASTORAL DE TURISME.**— Els dies **26, 27 i 28 de gener, i 2, 3, 4, 9, 10, 11 i 14 de febrer**, la Delegació diocesana para la Pastoral de Turisme organitza el curs *El llenguatge dels símbols. Una forma d'interpretar el patrimoni i la història de casa nostra*. Més informació: tel. 932 080 414, fax 934 761 010, a/e: cmcdemi@yahoo.es.

- **ESCOLA BÍBLICA ECUMÈNICA DE SANT MEDIR.**— El **27 de gener**, a les 20.00, participará activament a la celebració ecumènica a la parròquia de Sant Medir, dins de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Més informació: c/ Constitució, 17 - Barcelona, tel. 934 216 527, web: www.parroquiasantmedir.cat.

- **BALMESIANA.**— El **28 de gener**, a les 19.00, el professor Enrique Martínez (membre de la Pontifícia Acadèmia de Sant Tomàs), amb ocasió de la com-

moració anual de sant Tomàs d'Aquino a Balmesiana, parlarà sobre *¿Juega Dios a los dados?* Tot seguit, eucaristia. Serà al saló d'actes de Balmesiana, c/Duran i Bas, 9 - Barcelona. Organitzen: Institut Sant Tomàs i la Societat Sant Tomàs d'Aquino. Més informació: tel. 933 026 840, www.balmesiana.org.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA

- **ORQUESTRA NACIONAL CLÀSSICA D'ANDORRA.**— Actuarà al Palau de la Música Catalana el **29 de gener**, a les 19.30, amb peces de Mozart i Haydn. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: palau@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org.

- **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El **29 de gener**, a les 19.30, presentació de *Simone Weil: el silenci de Déu*, de Josep Otón. Hi intervindran Núria Caüm (directora pedagògica de l'ISCREB); J. I. González Faus (cap acadèmic de Cristianisme i Justícia); Xavier Melloni (professor de la Facultat de Teologia de Catalunya) i Josep Otón; el **30**, de 19.00 a 21.30, cinefòrum amb Neus Forcano, Ignasi Salvat i Quim Pons, entorn de la pel·lícula *Comprométeu*; l'**11, 18 i 25 de febrer, i el 4, 11 i 18 de març**, seminari *El desig, possibilitat o engany?*, amb Eduard Fonts. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com.

- **COSMOCAIXA.**— El **30 de gener**, de 9.00 a 14.00, activitat per a professors de batxillerat *Cap al final del petroli*. C/ Isaac Newton, 26 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn@fundaciolacaixa.es.

- **CONCERT.**— El **31 de gener**, a les 19.00, concirt d'arpa i cant a l'església protestant del carrer Tallers, 26 de Barcelona, amb la participació d'Esther Estrada i Aurèlia Pessarrodona.

- **PASTORAL DEL SORD.**— L'**1 de febrer**, a les 11.45, missa (interpretada en llengua de signes) en record del venerable P. Jaume Clotet a la parrò-

quia del Cor de Maria (c/ Sant Antoni M. Claret, 45 - Barcelona); a les 13.00, acte d'homenatge al monument de fra Ponce de León (passeig Sant Joan / travessera de Gràcia), organitzat pel Casal de Sords de Barcelona.

- **CARILLÓ.**— L'**1 de febrer**, a les 12.00, concert *El carnaval de Venècia*, a càrrec d'Anna M. Reverté. Lloc d'audició: Pati dels Tarongers-Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

- **CEMENTIRIS DE BARCELONA.**— L'**1 de febrer**, a les 12.00, tindrà lloc als cementiris de Les Corts i Sant Andreu una missa pels difunts que reposen en aquests cementiris.

- **SANT PAU.**— L'**1 de febrer**, a les 17.00, trobada musical amb sant Pau *Para mí la vida es Cristo*: recorregut musical per l'espiritualitat i la missió de Pau, organitzat per l'Espai Jove «Notemo» i el Grup Bíblic i Missioner «Cinco panes y dos peces», a la parròquia de la Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, c/ Consell de Cent, 110 - Barcelona.

- **TAIZÉ.**— L'**1 de febrer**, a les 18.30, a l'església dels jesuïtes del carrer Casp, 27, de Barcelona, trobada amb el germà Héctor.

- **PRESENTACIÓ DE LLIBRE.**— Llibreria Paulines i l'Escola d'Animació Bíblica conviden a la presentació del llibre *El perfume del Evangelio. Jesús se encuentra con las mujeres*, de Nuria Calduch-Benages, publicat per Verbo Divino. Serà el **2 de febrer**, a les 19.30, a Llibreria Paulines (ronda Sant Pere, 19-21 - Barcelona, tel. 933 011 488). Hi intervindran l'autora i Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya.

- **FUNDACIÓ CLARET.**— Els dies **3, 10, 17 i 24 de febrer**, de 19.00 a 20.30, Antoni Bantué imparteix el curs *El Jesús de la història*. Més informació: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclaret.org, web: www.fundacioclaret.org.

- **INSTITUT DE TEOLOGIA ESPIRITUAL DE BARCELONA.**— Del **3 de febrer al 12 de març**, els dimarts

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA EN L'ESPERIT (RCCeE)

"TROBADA 2009"
DELS GRUPS DE PREGÀRIA DE CATALUNYA

31 de gener i 1 de febrer de 2009

"ESCOLTEU LES MEVES PARAULES I COMPLIU-LES" (Cf, Mt. 7,24)

Presideix el P. Lázaro Iparraguirre, o.c.d.

Trobada oberta a tothom! Us hi esperem!

LLOC: Seminari Salesià Martí Codolar
Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 1.
Informació: Ana, 932 116 215 - Ascen, 934 340 375.

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIUSES, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangelí.

20 euros mensuals ho poden fer possible

**DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA
PER A NENS I GENT GRAN**

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcna@fcnaes.org

ESCOLANS DE LA PARRÒQUIA DE SANT JOAN DE CAMPINS

Una bona colla de nens i nenes participen des de fa temps com a escolans a la parròquia de Campins, al Vallès Oriental. La institució d'aquest ministeri vol ser una manera pedagògica d'atreure'ls cap a la celebració de la missa i que els mateixos infants se'n puguin sentir una mica protagonistes. L'equip format per l'Oriol, l'Andreu, el Roger, la Marta, la Berta, la Judit, el Marçal, el Guillem, el David i la Teresa ha esdevingut la nineta del ulls de tota la comunitat parroquial de Sant Joan, per als quals la seva presència esdevé realment engrescadora.

«Ens sentim molt orgullosos de ser missatgers de Jesús!»

Samuel Gutiérrez

—Per què us agrada tant de fer d'escolans?

—Perquè és un temps per parlar amb Jesús, per resar el Parnostre demanant pels altres i alhora per ajudar el mossèn en la celebració de la missa. Realment ens hi sentim molt a gust!

—Quines són les vostres tasques?

—Ajudem el mossèn en tot allò que ens diu, sobretot a l'hora de fer les lectures, portar les ofrenes, servir a l'altar i pregar.

—Qui us ha ensenyat a fer d'escolans?

—El rector, Mn. Andreu Sala, i els nostres catequistes, la Gemma i el Josep. Cal dir que és prou fàcil i que només cal tenir moltes ganes i desig d'ajudar en la celebració de la missa. En aquest sentit, cadascú de nosaltres hem de posar de la nostra part, estar atents i participar seriosament de l'eucaristia.

—Què us diu Mn. Andreu abans de començar la missa?

—Ens diu algunes paraules sobre la festa d'aquell dia i reparteix una mica la feina: les lectures, les pregàries, les ofrenes... En definitiva, ens

prepara perquè visquem la celebració amb el màxim d'intensitat.

—Us ha renyat alguna vegada per ser massa entremaliats?

—Gens. La veritat és que el mossèn diu que ens portem força bé, que no fem entremaliadures, que estem molt atents... i això és perquè ens agrada molt fer d'escolans. Tant ell com els nostres catequistes diuen que estan molt orgullosos de nosaltres.

—Molts nens i nenes diuen que s'avorreixen a missa...

—Per a nosaltres la missa no és gens avorrida, sobretot perquè tenim una missió encomanada. Això ens ajuda a estar més atents i a participar activament de la celebració. Fins i tot podríem dir que per a nosaltres la missa és divertida. Ens sentim feliços de fer aquesta tasca i ens divertim molt.

—Sou conscients que així seguïu Jesús més de prop?

—Ens sentim feliços i entenem que això és un signe de la proximitat de Jesús, especialment quan fem la pregària del Parnostre o el senyal de la Creu... Un dels moments més emotius de la celebració és quan baixem a donar la pau als fidels,

entre les nostres famílies. Ens sentim molt orgullosos per ser missatgers de Jesús!

—Us poseu nerviosos quan feu d'escolans?

—Una mica. Sobretot el dia de la primera comunió, perquè hi havia molta gent, i molts amics, i vam passar una mica de vergonya.

—Què us diuen els pares?

—Estan molt contents i diuen que ho fem molt bé. També asseguren que hem tingut molta sort i que hem d'aprofitar aquesta oportunitat.

—Sabeu que molts capellans van fer primer d'escolans... Als nois, us agradaria ser capellans quan sigueu grans?

—Tot i que encara és aviat, és una possibilitat... [riu], però ja ho veurem més endavant.

—Per acabar, expliqueu-me alguna anècdota simpàtica, si n'hi ha, de la vostra trajectòria com a escolanets...

—Més que anècdotes simpàtiques, que també n'hi ha hagut, per a nosaltres el dia més especial a la missa va ser el de la nostra primera comunió. El fet de rebre per primera vegada el Cos de Crist és una cosa molt especial que recordarem sempre. També ha estat molt emocionant el dia que vam estrenar les túniques i les creus d'escolans. Aquell dia vam prendre, a més, el compromís d'anar a missa els diumenges i ajudar el mossèn en la celebració.

Jaume Camprodon
Bisbe emèrit de Girona

Déu escriu amb ratlles tortes

A finals de l'any passat el Vaticà comunicava la pròxima canonització de la beata Joana Jugan, fundadora de les «Germanetes dels Pobres». Va néixer a finals del segle XVIII a Cancale, un poblet de marina de la Bretanya francesa. Des de la noiesa ja portava la dèria del servei als necessitats. Tot i així no començà a donar-s'hi de ple i definitivament fins als quaranta-set anys, quan un dia, a començaments d'hivern, porta a casa seva una velleta cega i malalta que vivia sola sense l'atenció de ningú. L'acotxa al seu llit i ella se'n va a dormir a les golfes. Així de pràctic i senzill. Era el primer pas d'una gran obra posada de ple a les mans de Déu. Un gest que deixarà petja en la seva vida i en la vida de les noies que la seguiran. «De pobres sempre en tindreu amb vosaltres», digué Jesús, i tingué massa raó. Torno endarrere. Joana és una noia agraciada, un jove del poble se n' enamora i li demana relacions, s'ho pensa amb calma i la resposta serà negativa; intueix que Déu se la guardava per a Ell, i aquí s'acaba la novel·la rosa. Nena encara, urgida per la pobresa de la família (el pare havia desaparegut en alta mar quan Joana tenia només quatre anys), s'havia entrenat com a minyona de cuina en una família de classe alta, on aprengué a mantenir un tracte atent i delicat, cosa que l'ajudaria en la relació amb els ancians pobres, ja que havia pujat en un ambient més aviat rústec. Als vint-i-cinc anys se'n va a la ciutat veïna de Saint Servant i es lloga per servir a l'hospital de la vila replè de pobres de tota mena. Joana és una dona de temperament decidit per afrontar les dificultats més crues, de natural alegre i de finor d'esperit, del tot entregada a Déu. Un entramat de gràcies per convertir el seu entorn en una família.

Som al 1839 i fa el pas definitiu en el camí de l'obra que ja veu més clara. La velleta de Cancale n'haurà estat la primera pedra. Comença l'aventura. El P. Le Pailleur, vicari de la parròquia, serà el seu conseller. Ben aviat aplega noies joves atretes pel senyal de Déu, que descobreixen en l'afer de Joana. Les peticions dels municipis per a una fundació d'aquesta mena augmenten cada dia més. París serà un d'ells. Però, totes les empreses tenen

el seu però, i arriba que l'esmentat Le Pailleur, admirador i orientador del grup fundacional, no pot resistir la temptació de sortir a la «foto» i s'erigeix en fundador fins a excloure Joana de la direcció. El 1843 anul·la la reelecció de Joana com a superiora i quatre anys més tard, ni serà invitada al primer Capítol General de la Congregació. Tot i això, no es produeix cap daltabaix: Joana continuarà amb la col·lecta per mantenir els pobres acollits i acceptarà les gestions que calguin quan es tracta de noves fundacions o altres problemes; fins que el 1852, amb plenes facultats, és retirada de la circulació. Casualment la casa on viurà en la penombra és la casa on es formen les novícies i, des del silenci, talment pluja menuda, anirà encomanant el seu carisma a través de les llargues estones d'oració al cor de la capella, durant un passeig pel jardí amb algunes novícies, en una trobada casual pel passadís o en estones d'esbargiment. «Mai serà exagerada la nostra confiança en el Bon Déu, tan poderós i tan bo». «La pobresa és el meu tresor». «Cal estar sempre de bon humor. Als nostres vells no els agraden les cares llargues». Paraules que quedaran gravades en la ment d'aquelles noies que més tard reviuran en la memòria i n'afaiçonaran l'esperit. La jugada de Déu ha estat una jugada mestra. A La Tour serà durant vint-i-set anys, com el cor que batega silenciosament disbruint la sang per les artèries i arterioles que irriguen el cos. Déu té els seus camins. El nostre calendari i el seu no concorden. Nosaltres l'hem de canviar cada any. Per Déu sempre és «Avui».

Eduard Brufau

Una de les característiques principals de la societat contemporània és que l'economia i la política ho contaminen tot, és a dir, absorbeixen per complet el pensament i la manera de veure el món de l'home actual. Així, l'obsessió econòmica s'ha imposat de tal manera que, des del temps de lleure fins a les relacions personals, tot cau dins de les lleis del mercat, tot s'acaba regint per criteris econòmics: és a dir, per la immediatesa del rendiment. Pel que fa a la política, els partits fomenten amb finalitats purament electoralistes polèmiques artificials, i això provoca que temes

socials, culturals i religiosos que no tenen absolutament res a veure amb la política s'acabin ideològitzant i, per tant, empobriment.

Evidentment l'economia i la política són dos motors necessaris perquè la societat rutlli, però els seus principis només són vàlids en el seu terreny, i no es poden aplicar més enllà de l'àmbit que els pertoca. És tan absurd com voler aplicar criteris propis de la música o de l'astronomia al govern d'un país. La realitat de la vida és tan complexa i variada que l'economia o la política només en són una part molt petita i, en conseqüència, voler-ho veure tot a través únicament d'aquests dos àmbits és un simplisme aventurat.

Només economia i política?